

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



ROYALS OF
KINGWOOD ACADEMY

THE LAST AETHER

TESSA HALE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SON AETHER

TESSA HALE

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[The Shifting Fate Box Set 'in bu özel ön izlemesinin keyfini çıkarın](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Ayrıca Yazan Tessa Hale](#)

[Hale Hakkında Tessa ile](#)

[Bağlan Tessa](#)

Telif Hakkı© 2022 Tessa Hale tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Dengesiz Doktor

Ciltsiz Biçimlendirme: Şampanya Kitap Tasarımları

Acı. Işık parlamaları ve sonsuz bir acı denizinden başka bir şey yoktu. Ama bu denizin içinde, rüyamdan kesitler vardı. Tanımadığım ama bir şekilde tanıdığım adamın yüzü. Koridorda tehditler savuran öfkeli adam. Yangın.

Kızgın ses başka bir şeye dönüştü. Benim adıma. "Aura!"

Ama o kızgın adam değildi. Bu başka biriydi, tanıdığım bir ses. Derin ve hırçın ama nazik. Beynimin bir kısmı Atlas'ı tanıdı.

Elleri omuzlarımı kavradı. "Çok fazla kan var. Biri şifacı çağırsın!" Kai bağırdı.

"Nefes alıyor mu?" Phoenix'in sesini acı doldurdu, sanki kelimeler boğazından koparılmış gibiydi.

"Çekil," diye bağırdı Riven. Parmaklarını boynumun yan tarafına bastırdı. "Nabızı atıyor ama nefes alış veriş sığ."

"Lanet şifacı nerede?" Atlas homurdandı.

Göğümdeki acı, sanki kas ve kemikleri parçalıyormuş gibi inanılmaz derecede parlaktı. Ve belki de olan tam olarak buydu.

Bir dizi homurtu duyuldu.

"Bunu hissediyorsun, değil mi?" Kai .

Atlas, "Bu onun acısı," diye cevap verdi.

"Bu mümkün olmamalı..." Phoenix'in sözleri kesildi.

"Şifacıyı tekrar arayacağım," diye homurdandı Kai.

Riven, "Onun bir şifacıya ihtiyacı yok," dedi.
Etraflarında bir itiş kakış sesi duyuldu ve ardından biri duvara çarptı.
"Sırf senin hayatını kolaylaştıracak diye ölmesine izin vermeyeceğiz," diye hırladı Phoenix, her kelimesinde tehdit vardı.
Riven'in karşılık verdiği dair hiçbir işaret yoktu ama konuştuğunda sesi zar zor duyuluyordu. "Bize ihtiyacı var."
Bu kelimelerle ilgili bir şey. Onlara doğru eğilmek istedim. Gözlerimi açmak ve gitmek. Ama soluyordum.
Karanlık beni yuttu. Ona karşı ne kadar savaşırsam savaşayım, siyah deniz beni ele geçirmeye devam etti. Ama savaşmayı bırakmadım.
Bilinç anlık olarak geldi.
Eller beni kaldırıyor. Acımasız, beyaz sıcak bir acı. Hareket etme hissi.
Bir alın benimkine bastırdı. "Savaş, Aura," diye fısıldadı dumanlı bir ses.
Sonra tüm vücudum yanmaya başladı. Bu tür bir acıyı daha önce de hissetmiştim. Ölümün yakın olduğunu söyleyen türden. Bu kaderden bir kez kurtulmuştum ama bu sefer kurtulabileceğimden emin değildim.

SICAKLIK ETRAFIMDA DÖNÜYORDU. Ölümün yakıcılığı değil, tatlı, rahatlatıcı bir sıcaklık. İçine dönmeye, daha derine inmeye çalıştım ama hareket ettiğim anda acı üzerime çöktü. Sanki vücudumdaki her kas zedelenmiş ve sonra bir maraton koşmaya zorlanmıştım.

"," dedi ballı viskili bir ses.

O sırada nazik eller üzerimdeydi ve aynı derecede nazik bir ses tonuyla harekete ses veriyordu. "Kimıldama. Kendine zarar verirsin."

Gözlerimi kırıştırdım, göz kapaklarım zımpara kâğıdından yapılmış gibi gözlerime sürtünüyordu. Işık patlamalar halinde geliyor, gözlerimi kısmama neden oluyordu. Sanki yıllardır karanlıktaymışım gibiydi.

"Perdeleri çek," diye emretti Phoenix.

Bir an sonra ışık . Tüllü kumaşın arasından silikleşti. Oda yavaş yavaş netleşmeye başladı. Mekânı tanıyamadım. Zengin ama rahattı. Kar beyazı zemin üzerine gümüşü ağaçlar basılmış duvar kâğıdı. Mükemmel şekilde yıpranmış antika ahşap mobilyalar. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük sayvanlı yatak.

Gözlerimden süzülen yaşların yanaklarımdan aşağı süzüldüğü yüzlerdi .

"Kahretsin, ağlıyor," dedi Atlas, elleri benden uzaklaşırken. "Canını mı yaktım? Acı çekiyor musun?"

Başımı salladım ve tekrar elini tutmaya çalıştım. "Buradasın," diye mırıldandım.

Phoenix üzerime eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Biz buradayız. Güvendesin."

Kai kalçamı okşayarak kendi varlığını da hissettirdi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. Ölmemiştim. Ve onlar buradaydı.

Yatak eğildi ve Riven'ı gördüm. Her zamanki gibi derli toplu değildi. Saçları dağınıktı ve bu onu bir şekilde daha seksi gösteriyordu. Düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmış, kaslı ön kolları ortaya çıkmıştı ve gömleğin kendisi de kırıışmış ve . Ama kaburgalarımı daraltan şey gözlerini çevreleyen koyu halkalardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, sesi sertti.

Nasıl hissediyordum? Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Atlas da bunu hissetmiş olacak ki gözyaşlarımı yanaklarımdan sildi. Zihinsel bir araştırma yaparken göğsümdeki derin ağrının farkına vardım. Sanki biri göğüs kafesimi yumruklamış, kalbimi ele geçirmiş ve içimi karıştırmıştı. Ama bundan daha fazlası. Birkaç farklı yönde güçlü bir çekiştirme hissettim.

"Emin değilim," dedim sonunda.

Phoenix'in alnında endişe çizgileri belirdi. "Canın acıyor mu?" "Pek sayılmaz."

Atlas, "Yalan söyleme," diye .

Ona küçük bir kaş çatma hareketi gönderdim. "O kadar da kötü değil."

Kendime baktım. Belli ki bir noktada beni değiştirmişlerdi. Üzerimde en yumuşak ipekten yapılmış düğmeli bir pijama üstü vardı. "İyi miyim?"

Kai uyluğumu nazikçe sıktı. "İyileştin. Ama gereken onarım çok geniş çaplıydı. Birkaç gün ağırdan alman gerekecek."

Gömleğimin en üstteki iki düğmesini açmak için hareket ettiğimde ellerim titriyordu. Bunu yaparken nefesim kesildi. Göğsümde çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı vardı. Kurşunun bana isabet ettiği yerden ince çizgili gümüş şimşekler .

Bakışlarım her birine sıçradı. "Nasıl?"

Bakışlarını paylaştılar.

"Ne?" Bastırdım.

Riven yatakta doğruldu, maskesinin bir kısmı tekrar yerine oturdu. "Seni kimin vurduğunu gördün mü?"

"Hayır. Aşağısı karanlıktı ve kapüşon takıyorlardı. Sanırım bir erkek sesiydi." Zihnimde tekrar duymak için zorladım ama tam kavrayamadım. "Emin olamıyorum."

"Ne dediler?" Riven itti. İçimden bir ürperti geçti.

Anka kuşu Riven'a ters ters baktı. "Bu kadar yeter. Aura şu anda bir sorgulama için çok fazla şey yaşadı."

Riven onun bakışlarına karşılık verdi. "Bunu atlatmak için bir şansımız varsa neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz."

"Burada güvendeyiz. Zamanımız var," diye verdi Phoenix.

"Kralları daha arkamızda bırakmayacağız. Cevap istiyorlar."

"Dur!" Kavgaya dayanamadım. Benim yüzümden değil.

Atlas boynuma sokularak beni yatıştırmaya çalıştı. "Sorun yok. İkisi de endişeli. Sadece bazen bunu aptalca yollarla gösteriyorlar."

Sertçe yutkundum, göğsüm ağrıyordu. Aynı hayalet nabız vardı, sanki göğsümden enerji telleri fışkırıyordu. "Asla hükmedecek kadar yaşayamayacağımı söylediler."

Tüm oda hareketsiz kaldı.

Kai'nin bacağımdaki tutuşu sanki beni tutmazsa gözlerinin önünde kaybolacakmışım gibi sıkılaştı. "Ağ suikastçılarından biri."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Phoenix.

Atlas, "Çoğunlukla toprağa gömüldüklerini sanıyordum," diye karşı çıktı.

Kai başını salladı. "Hepsi değil. Aile geçmişlerinde aethers olanların ara sıra öldürüldüğünü hala duyuyorsunuz."

Atlas arka azı dişlerini birbirine vurdu. "Bunun bir kocakarı masalı olduğunu sanıyordum."

"Öyle değil." Riven sanki bizim göremediğimiz bir şeyi izliyormuş gibi gözlerini duvardaki bir noktaya dikti. "Hâlâ eterlerin bir tehdit olduğuna inananlar var. Onları kontrol etmek ya da tamamen yok etmek için her şeyi yapabilecek kişiler."

Anka'nın gözleri Riven'a dikildi. "Ne biliyorsun ki?"

Riven'ın başı ona doğru döndü. "Dikkatimi veririm. İzliyorum ve dinliyorum. Fısıltılar hiç kesilmedi."

Parmaklarım battaniyeye sıkıca sarıldı. "Yani bir suikast şebekesinin beni öldürmek istediğini mi söylüyorsun?"

Kimse tek kelime etmedi. Cevabım buydu.

Göğsümdeki acı, panikle birbirine karıştı. Sıkıştıran ve büken kesik kesik bir ritim yarattı. Nefeslerim daha hızlı geliyordu.

Atlas yumuşak bir sesle, "Panik yapıyor," dedi.

Phoenix bir anda önümdeydi, nasırlı elleri yüzümü çevreliyordu. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Bir daha asla."

Panik daha da kötüleşti. Çünkü suikastçılar benim için gelirse ve Phoenix, Kai ve Atlas yollarına çıkarsa ne olacaktı? Başımı ileri geri salladım, her hareket göğsümde acı patlamaları yarattı. "Yapamazsın."

Dumanlı gölgeler Phoenix'in etrafında dönüyordu. "Yapabilirim ve yapacağım."

"Tehlikede olmanızın sebebi ben olmayacağım. İnsan diyarına geri döneceğim. Orada saklanacağım." Bu sözleri söylemek bile vurduğumdan beri yaşadığım her şeyden daha çok acı veriyordu. Bu adamlardan ayrılmak istemiyordum. Şu anda kahvesine şeker yerine tuz koymuşum gibi bana kaşlarını çatan Riven' bile.

Hepsinin benim için bir anlamı vardı. Şu anda itiraf etmek istediğimden daha fazla. Öyle bir anlam ki, uzaklaştığımda göğsümün içindeki her şeyi gerçekten parçalayacaktı.

Kai'nin parmakları uyluğuma masaj yaparak oradaki gergin kasları yoğurdu. "Pip, doğduğumuzdan beri peşimizde suikastçılar var. Bu yeni bir şey değil."

Atlas, "O haklı," diye beni temin etti.

Riven'in dikkatle sessiz kaldığını fark etmekten kendimi alamadım.

Her birine tek tek baktım, içimde çok şey dönüyordu. "İçinizden birinin başına bir şey gelmesinin sebebi ben olursam kendimle yaşayamam."

Riven'in gözlerinde bir şey parladı ama ifadesi çabucak kapandı.

Kai eğildi ve Phoenix'i yolundan çekmeye zorladı. Dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Hiçbirimize bir şey olmayacak."

Atlas, "Birlikte daha güçlüyüz," diye ekledi.

Yanağımın içini ısırdım. "Bilmiyorum."

"Başka seçeneğin yok," diye homurdandı Phoenix. Bunun üzerine kaşlarım havalandı. "Pardon?"

O karanlık gözleriyle bana baktı. "Aura..."

Anka bir sonraki kelimelerini bulmakta zorlandı. Ama konuşan Riven oldu. "Ne istediğinin bir önemi yok çünkü seçim hakkı her birimizden çalıandı. Biz birbirimize bağlıyız."

"NE DEDİN SEN?" Göğsümde zonklayan acıyı görmezden gelerek yastıklara yaslanmaya çalıştım.

Kai, Riven'in koluna yumruk attı. Sertçe. "Bir empati geni geliştirir misin? Son dört gün içinde Aura bir aether olduğunu öğrendi, hapse atıldı ve vuruldu."

"Ve artık sonsuza senin huysuz kışına bağlı olduğunu biliyor," diye mırıldandı Phoenix. "Bu herkesi tepelere doğru koşturmak için yeterli olurdu."

Atlas onaylarcasına homurdandı.

Battaniyeyi kavrayan Riven'in parmak eklemleri beyazlaştı. "Gerçeği bilmesi gerekiyor. Bu yüzden hepimizin risk altında olduğunu."

Acı dolu bir tıslama çıkararak yastıkların üzerinde doğruldum. Atlas'ın elleri bir anda omuzlarımdaydı. "Dikkatli ol."

"Oturmam lazım." Hepsiyle göz göze gelmeye ve kendimi bu kadar güçsüz hissetmemeye ihtiyacım vardı.

"İşte," dedi Phoenix, Atlas'ın arkamdaki yastıkları ayarlamasına yardım ederek beni daha yükseğe kaldırdı.

Bitirdiğimizde nefesim daralmıştı ama kendimi daha iyi, daha kontrollü hissediyordum. Ama çocukların her birine baktığım anda bu his kayboldu. "Birbirimize bağlı olmamızın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Atlas parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, başparmağı elimin arkasında daireler çizdi. "Bu demek oluyor ki kaderimizde her zaman

Bir. Sen bizim aether'imizsin. Başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde birbirimizi tamamlamak için yaratıldık."

Göğsümde yeni bir tür acı zonkluyordu. Bunun doğru olmasını her şeyimle isteyen bir acı.

Kai, Atlas'ın yatıştırıcı dokunuşunu yansıtarak diğer elimi tuttu. "Ama bu kaderle bile, bağın yerleşmesi için daha fazlasına ihtiyaç var."

"Daha fazla mı?"

Phoenix saçlarımı yüzümden çekti. "Bir şeyin bağı yerine oturtması gerekiyor. Derin bir ilgi. Bazen duygusaldır."

"Bazen fiziksel," dedi Kai göz kırparak.

Atlas elimi sıktı. "Sen vurulduğunda çok korkmuştuk. Ölüyordun ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu." Ela gözlerinde gölgeler dans ediyordu. "Seni kurtarmak istedik."

"Evet, öyle yaptık," diye bitirdi Phoenix onun yerine.

"Beni kurtardın mı? Yani bir şifacı mı buldun?"

Kai başını salladı, ağzının kenarı yukarı kalktı. "Biz biraz belalıyız, eğer bunu henüz anlamadıysan."

Riven Kai'ye doğru ters ters baktı. "Bu şaka yapılacak bir şey değil."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Atlas elimle ilgilenmeye devam etti. "Bu sadece bir aether eşine bağlandığında mümkün olur. Bu bize birbirimizin iyileşmesine yardım etme yeteneği verir." Bakışları Riven'a kaydı. "Bağın yerine oturması için hepimizin bunu istemesi gerekiyordu. Seni kurtarabilmek için bunu istememiz gerekiyordu."

Riven'ın çenesindeki bir kas gerildi. "İleriye dönük planımız hakkında konuşmalıyız. Bağdan kimsenin haberi olmamalı."

Riven'ın aramızdaki bağı saklamak istemesi beni şaşırtmamalıydı. Ölmemi istememiş olabilirdi ama bana bağlanmak da istemiyordu. Yine de sözleri kesiciydi. Bu ne zaman sona erecekti? Bir noktada, onun duygusuz iğnelemelerine karşı hissizleşmeliydim.

Atlas usulca, "Riv," dedi ve bana doğru anlamlı bir bakış gönderdi.

Çenesindeki o kas yine titredi. "Bu, geri kalanınız kadar Aura'yı da korumak için. Eğer bağın koptuğu ortaya çıkarsa

saldırıları artacak. Tahta yaklaştıkça
_"

"Taht mı?" Boğuk bir sesle söyledim.

Kai'nin dudakları kıpırdadı. "Bir gün kraliçe olacaksın Pip."

"Ben kraliçe olmak istemiyorum. Elementaller hakkında çok az şey biliyorum. Onları nasıl yönetebilirim ki?"

Phoenix'in dudakları şakağıma değdi. "Sen bunun için doğdun. İhtiyacın olan her şey senin içinde. Ve biz de sana detaylar konusunda yardımcı olacağız."

İstemediğim gerçeğini bir kenara bırakın, çok daha fazlası vardı. "Bunu başka kimse de istemeyecek. Ben yarı insanım. Ben bu dünyada büyümedim. I-"

Phoenix beni bir öpücükle susturdu. "Onları kazanacaksın. Tıpkı hepimizi kazandığın gibi."

Bakışlarım Riven'a kaydı. Beni karşılayan boş bakış, bu bağın kazanmaya yakın olmadığı bir üyesi olduğunu doğruladı.

Atlas'ın parmakları saçlarıma dolandı. "Tek yapmamız gereken her şeyi teker teker ele almak. Ama Riven bağı gizli tutmak konusunda haklı olabilir. Acele etmediğimizi düşünsünler. Bu Aura'ya fazladan bir güvenlik önlemi sağlayabilir."

Kai başını salladı. "Bu bir hata. Tüm diyara onun aether statüsünün onaylandığını söylemeliyiz. Bırakalım tahtı şimdi o talep etsin."

Riven alay etti. "Hayal mi görüyorsun? Her kraliçe yönetmeye hak kazanmadan önce akademide dört yıl geçirmek zorundadır. Herkes onun kraliçelikten birkaç adım uzakta olduğunu bilse bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Kai, "Kraliyet muhafızlarına sahip olurdu," diye karşı çıktı.

"Hiçbiri ona sadık kalmayacaktır." Bir elini hafif sakallı çenesinin üzerinde gezdirdi. "O muhafızlar dört krallıktan geliyor. Krallarına sadıklar. Çoğu Aura'nın tahta geçmesini suikastçılardan daha fazla istemeyecektir."

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Bir daha kime güvenebileceğimden asla emin olamayacağım." Bu bilgi üzerime derin bir yalnızlık çöktü.

"*Bize* güvenebilirsiniz," dedi Phoenix. Sözleri, yüksek sesle söylenmemiş olsa da, inkâr edilemeyecek bir şiddet içeriyordu.

Bakışlarımı Riven'a doğru kaldırdım. beri ilk kez gözlerimi kaçırmadan ona baktım. Aklına, kalbine, ruhuna bir pencere açacak bir şeyler bulmaya çalışarak, bulabildiğim her ayrıntıyı yakaladım. "Sana güvenebilir miyim?"

Riven kaskatı kesildi, gözlerinde acı parladı. Ama sonra o buzul gözbebekleri çatlayan ve yakan bir soğuğa ulaşmış gibiydi. "Onurumu mu sorguluyorsun?"

Kai, "Ona hoş karşılandığını hissettirmiş gibi değilsin," dedi.

"İkinizin birlikte zaman geçirmeye ihtiyacı var," dedi Atlas. Sesindeki umudu fark etmemek mümkün değildi.

Onlar konuşurken gözümü Riven'dan ayırmadım. "Bunun işe yaraması için Riven'ın benimle zaman geçirmek istemesi gerekir."

Gurur noktasını geçmiştim. Çünkü ruhumun parçası Riven'ı özlüyordu. Benim kontrolüm dışında olan bir şey. Onunla anlaşmazlığa düşmek istemedim. Kardeşleriyle kavga sebebi olmak istemedim. Barış istedim. Aramızdaki bağın bir bütün olduğunu hissetmek istedim.

Riven ayağa kalktı. "Hepimizi güvende tutmaya çalışıyorum."

Phoenix ayağa kalktı, dumanlı gölgeler tekrar etrafında toplandı. "Yani kendini güvende tutmaya çalışıyorsun. Hayatını her şeyin tahmin edilebilir olduğu ve babana karşı gelmek zorunda olmadığın o sıkıcı küçük kutuda tutmaya çalışıyorsun."

Odanın içinde bir elektrik enerjisi titreşiyordu. Rüzgâr Riven'ın etrafında bir tünel gibi dönüyordu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok-" Başını sallayarak sözünü kesti.

Gözlerini yatağa dikti. Benim üzerimde. Her yaramı ve izimi incelediklerini hissedebildiğime yemin edebilirim. Ve hepsini gördüğünde, ölümcül darbeyi indirdi. "Bunu hiç istemedim. Seni bulmamış olsaydık daha iyi olurdu."

Hiçbirimiz konuşmaya fırsat bulamadan RIVEN hışımla odadan çıktı. Kapı, duvarları titreten bir güçle çarptı. Ben de titredim. Kapıların çarpmasından değil ama o sözlerden. Nefret doluydu.

Göğsümü, göğüslerimin arasında kurşunun isabet ettiği yeri ovuşturdum. Sanki o gümüş çatlaklar Riven'a doğru çekiliyor, kalkıp ona gitmemi istiyordu.

Atlas kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Neyin var? Canın yanıyor."

"Uzaklaştığını hissediyorum."

Phoenix'in gözleri parladı. "Fiziksel olarak mı?"

Başımı salladım. Sanki şimdi bizi birbirimize bağlayan bir bağ vardı. Bir an için gözlerimi kapattım ve duyguya doğru eğildim. Bunu yaptığım anda her şeyi gün gibi net görebiliyordum. Hepimizi birbirimize bağlayan gümüşü ışık şeritleri. Sanki en karanlık gece gökyüzünde parıldayan kendi yıldızımızı oluşturmuştuk.

Ama o ışık telleri zincirlerdi. Nerede olursa olsun Riven'hep hissedecektim. Benimle hiçbir şey yapmak istememesine rağmen ona bağlı olduğumu her zaman hatırlayacaktım.

Ön kapı çarpıp Riven dışarı çıktığında göğsümde bir şey sarsıldı. O alнімdan terler boşandı. Göğüs kafesimdeki yanma arttı ve nefes almakta zorlandım.

O sırada Kai'nin elleri yüzümdeydi. "Aura, neler oluyor?"
Gözlerim çırpınarak açıldı. "Acıyor."
Phoenix telefonunu çıkarıp ekrana dokundu. "Kıçını içeri sok."
Kısa bir duraklama oldu.
"Sana 'Kumbaya' oynatmaya çalışmıyorum. Aura'ya zarar veriyorsun." Kısa bir sessizlik daha.
Phoenix'in sesi alçaldı. "Aranıza çok fazla mesafe koyduğunuzda, bu onun acı çekmesine neden oluyor."
Bir an sonra, en kötüsü azaldı. Nefes alışlarım kolaylaştı. Atlas saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "İyi misin?"
Başımı salladım. Ama bu bir yalandı. İyi olmaktan o kadar uzaktım ki komik bile değildi. Eve gitmek istiyordum. Tanıdık odama. Charlie'nin bitmek bilmeyen sohbetine. Burnuma dolan hafif lavanta kokusuyla annemin sarılışına.
Atlas'ın kollarında sarsıldım. "Annem. Charlie. Neredeler? Krallar mı aldı onları?"
Kai bacağımı sıktı. "Riven onları aldı. Önlem olarak onları güvenli evlerimizden birine koydu."
"İyiler mi?"
Phoenix telefonunu arka cebine soktu. "Onlara göz kulak olmaları için hayatım pahasına güvendiğim dört muhafız gönderdim. Başka kimse nerede olduklarını bilmiyor."
Yanağımın iç tarafındaki bir nokta için endişelendim. "Onları sonsuza dek Kral Zephyr'den uzak tutamayacağız."
Phoenix kendini yatağın ucuna bıraktı. "Sonsuza kadar değil ama şimdilik. Suikastçı saldırısıyla birlikte eylemlerimiz haklı çıktı."
Kaşlarımı kaldırdım. "Kral Zephyr buna katılıyor mu?"
Kai homurdandı. "Sinir krizi geçirdi ama yapabileceği bir şey yok. Kendi muhafızlarından ikisi saldırgan tarafından öldürüldü. Kader bağınız olarak sizi ve ailenizi korumaya hakkımız var."
"Onları görmek istiyorum." Yalanlara ve yarı gerçeklere rağmen, şu anda istediğim tek şey annemin beni kollarına alıp her şeyin gireceğini söylemesiydi.
Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Ne?"

Atlas saçlarımı okşadı, parmakları saç tellerime dolandı. "Güvenli eve ne kadar az kişi gidersek, annenle kardeşini güvende tutma şansımız o kadar artar."

"Ama kimse nerede olduğunu bilmiyor. Gece falan gidemez miyiz?" Çaresizliğim sesime yansımıştı.

Kai dudaklarını şakağımda gezdirdi. "Onları görmen için bir yol bulacağız. Ama bu konuda akıllı davranmalıyız. Şu anda dört krallıktaki herkes bizi arıyor."

Onun sözleriyle midem karmaşık düğümler attı. "Herkes mi?"

Phoenix'in başparmağı baldırımda ileri geri hareket etti. "Çoğu meraklı. Hatta bazıları umutlu. Son birkaç yüzyıldır içinde yaşadığımız bölünmüşlükten bir değişiklik istiyorlar."

"Peki ya diğerleri?" Çünkü büyük bir *ama'nın* yaklaştığını hissediyordum.

Phoenix'in etrafında gölgeli dumanlar dönüyordu. "Birimize ya da hepimize zarar vermek için her şeyi yaparlar. Konumumuz için Ağ'ın onlara ödeyeceği parayı istiyorlar. Ya da kendi krallıklarının tek gerçek hükümdar olması gerektiğine inanıyorlar. Ya da tek bir halk olduğumuz zamanlara geri dönmek istemiyorlar."

Yutkundum, hareket edince boğazım düğümlendi. O kadar çok nefret bize ki. Peki ne için? Açgözlülük. Daha fazlasını istemek.

"Ve bana ulaşmak için anneme ve Charlie'ye zarar verirler." Onlara gidemeyeceğimi öğrendiğimde içimdeki her şey acıdı. Daha güvenli olana kadar olmazdı. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ama düşmelerine izin vermeyi reddettim.

Kai elini dökülen saçlarımın altından geçirerek enseme masaj yaptı.

"Onları görmen için bir yol bulacağız. Sadece biraz zaman alabilir."

Başımı salladım ama umut şu anda pek hissettiğim bir şey değildi. "Duş alabilir miyim?"

Hıçkırıkların göğsümde biriktiğini hissedebiliyordum ve onları burada serbest bırakmak istemiyordum. Çocuklar bu kadar endişeli görünürken, kırılacağımdan ve asla iyileşemeyeceğimden korkarken değil.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Atlas sordu.

Gülümsemeye çalıştığımda kendimi yabancı ve zorlanmış hissettim. "Temizlenmek istiyorum."

Kendini benden kurtardı ve battaniyeyi geri çekerek ayağa kalktı. Gittiği an onun sıcaklığını özledim.

Kai doğrulmama yardım etti ve ben de bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Göğsüm hâlâ ağrıyor ve yanıyordu. İlk zamanki kadar kötü değildi, Riven'ın evden çıkıp gittiği zamanki kadar korkunç da değildi. Ama ağrı hâlâ oradaydı, sorunlarımın hiçbirinin sihirli bir şekilde ortadan kalkmadığını sürekli hatırlatıyordu.

Hafifçe yalpalayarak ayağa kalktım. Atlas beni sabitlemek için elini uzattı, alnı endişeyle kırıyordu.

"Ben iyiyim. Sadece denize ayak uydurmaya çalışıyorum," diye onu temin ettim. Atlas'ın dudakları inceldi ama hiçbir şey söylemedi.

Phoenix ayağa kalktı, bir dolaba doğru yürüdü ve bir yığın giysi çıkardı. "Sana birkaç şey aldık."

"Teşekkür ."

Yığını banyonun içine koydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Başımı salladım ve boşluğa doğru ilerledim. Yürürken, beni her bir adama bağlayan gümüş ipleri hissedebiliyordum. Acı vermiyorlardı, daha çok bir farkındalıktı. Bağımızın fiziksel bir tezahürü.

Bazı açılardan rahatlatıcıydı. Asla yalnız olmayacağıma dair köklü bir bilgi. Diğer açılardan ise dehşet vericiydi. Çünkü onlardan herhangi birine bir şey olursa, asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Kapıyı usulca kapattım. Sessiz bir çıtırtıyla kapandı ve tahtaya yaslandım. Hava emerken vücudum titriyordu.

Bir arada tutun. Biraz daha kontrol sahibi olana kadar sessiz komutu tekrar tekrar söyledim. Kapıyı ittim ve banyoya doğru ilerledim. incelediğimde hâlâ nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim fark ettim.

Banyo muhteşemdi. Karmaşık döşenmiş zemin. Üzerinde avize asılı antika bir küvet. Cam duvarlı büyük bir duş.

Mermerle çevrili çift lavaboya doğru ilerledim. Lavabolardan birinin yanında bir diş fırçası ve diş macunu duruyordu. Hızlıca dişlerimi fırçaladım ve sonrasında kendimi biraz daha insan gibi hissettim.

İnsan. Olmadığım bir şey. En azından tam olarak değil.

Pijama altımı çıkarırken bu düşüncayı aklımdan uzaklaştırdım. Pijama üstümün düğmelerini açarken bakışlarım altın yaldızlı aynadaki yansımama kilitlendi. Göğsümde beliren gümüş şimşeklerden gözümü alamıyordum.

Çatlaklar göğüs kafesimden kaburgalarım ve göğüslerime kadar uzanıyordu. Çoğu tişörtün altında görünmüyordu ama dikkatli olmam gerekiyordu. Parmağım çizgilerden birini göğsümün ortasına kadar takip etti.

Orada küçük bir daire vardı. Etrafından geçerken ürperdim. Anılar parladı. *"Asla hükmedecek kadar yaşayamayacaksın."* Patlama. Isı parlaması. Çok fazla acı. gibi bir yanma.

Vücudum sarsıldı. Sonra sadece kurşunun anısı değil, ateş de beni sarsmaya başladı. Kirişin altında sıkışıp kalmıştım, kurtulamıyordum. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum.

Bir yanım duşa girmem gerektiğini biliyordu. Su yardımcı olabilirdi. Her şeyi temizleyebilirdi.

Oraya varmak için mücadele ettim. Suyu açmak için iki deneme yaptım.

Olabilirdi soğuğa çevirdim ve spreyin altına girdim.

Dondurucu suyun şoku nefesimi kesmişti. Ve ancak o zaman pijama üstümün hala üzerimde olduğunu fark ettim. Kurtulmaya çalışarak onunla boğuştum. Kirişin yaptığı gibi beni hapsediyordu. Ciğerlerime hava girmiyordu.

Yere düştüm, dizlerimi göğsüme çektim. Hıçkırıklar birbiri ardına içimi parçalıyor, kurtulma çabasıyla birbirlerine . Hıçkırıklar arasında dişlerim şiddetli hareketlerle birbirine çarpıyordu.

Bir saniye sonra duşun kapısı yırtılarak açıldı. Atlas'ın iri gövdesi boşluğu doldurdu ve sonra beni kollarının arasına aldı. Beni göğsüne bastırırken suyu hızla ılık hale getirdi. "Aura," diye fısıldadı, bu tek kelimede o kadar çok acı vardı ki.

Ona kendi başıma iyi olduğumu, bunu görmesine gerek olmadığını söylemek istedim. Ama kelimeleri , sadece daha fazla hıçkırdım.

Atlas bizi duş indirdi ve beni sıcaklığıyla kucakladı. İleri geri sallanıyor, kulağıma tatlı sözler fısıldıyordu. Çıkarabildiğim tek şey bana burada olduğunu söylemesiydi. Güvende olduğumu.

Sallanmamın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama sonunda gözyaşlarım yavaşladı ve utanç . "Özür dilerim."

"Sakin hissettiklerin için özür dilemeye kalkma. Bu kimsenin tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar büyük bir şey. Ama bizi dışlama. Bunu seninle birlikte omuzlamak istiyoruz."

"Seni dışlamaya çalışmıyordum-"

"Öyleydin. Nedenini anlıyorum ama bunu atlatmamızın tek yolu birlikte olmamız."

Başımı kaldırdım ve karşımdaki güzel adama baktım. Kalbi çok saftı ve çok fazla iyilik vardı. "Tamam. Korkuyorum."

Alnı benimkine düştü. "Öyle olduğunu biliyorum. Ve bundan o nefret ediyorum ki. Ama biz seninleyiz. Sana ya da birbirimize bir şey olmasına izin ."

Buna inanmak istiyordum. O kadar çok istiyordum ki içimde fiziksel bir sızı vardı. "Berbat durumdayız. İnsanlar kavga etmeden ve birileri dışarı fırlamadan hepimiz aynı odada bulunamayız." Bunlar olurken birbirimizin arkasını nasıl kollayacaktık?

"Riven'in fırtına gibi kaçmasını kastediyorsun."

Kabul ya da ret anlamına gelmeyen bir tür mırıldanma sesi çıkardım. Dürüst olmak gerekirse, Kai de bir noktada öfkelenip gitmişti. Ama bunu konuşarak halletmiş, ilerleme kaydetmiştik. Riven'la bunun mümkün olduğundan emin değildim.

Atlas'ın boynuna sokularak derin bir nefes aldım. "Riven benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Bağın yerine oturması için gerçekten istemesi gerekiyordu, Aura."

"Ölmemi istemedi. Bu ölmek istediği anlamına gelmez. sonsuza dek bana bağlı kalacak."

Atlas içini çekti. "Riven'in geçmişi karmaşık. Onun için umursamak kolay değil."

Eva ve Riven'in yemek masasında başlarını öne eğmiş halleri gözümün önüne geldi. "Başkalarını önemsiyor. Sadece beni değil."

Tanrım, bu kelimeleri söylemek canımı yaktı. Onları yüksek sesle ve kendi ağzımdan duymak.

"O korkuyor. Babası hayatında sahip olduğu her iyi şeyi yok etmeye çalıştı. Kral Zephyr bu bağı öğrenirse, daha da kötüsü Riven'in sana bağlı olduğunu öğrenirse, çok kötü olur."

Riven'in yaşadığı çocukluk beni derin bir acıya sürükledi. "Bunu ona zorla kabul ettirmek istemiyorum."

"Sen değilsin. Dediğim gibi. Bu biraz zaman alacak. Kendimize bu şansı vermeliyiz."

Titreyerek nefes aldım. Riven'la uğraşmaktan çok yorulmuştum. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? "geleni yapacağım."

Atlas saçlarıma doğru sıırttı. "Teşekkür ."

"Senin için her şeyi yaparım." Elim göğsüne indi ve aşağıya baktım. "Kıyafetlerinin içindesin."

Dudakları şakağımı sıyırdı. "Sana ulaşmak için zaman kaybetmeyecektim."

İçimdeki her şey o anda büküldü. Dudaklarımda üç küçük kelime. Onları Atlas'a vermek istedim ama bir şey beni engelledi.

Atlas beni de yanına alarak ayağa kalktı. Ayaklarımı bulduğumda pijama üstünü sıyırdı. Parmakları tişörtünün eteklerine dolandı ve gözleri benimkilerle buluştu. " miyim?"

Kalbim sıkışmıştı. Tabii ki soracaktı. Etek ucuna tutunurken dudaklarım kıvrıldı. "Hayır. Ama ben ."

Tişörtünü yukarı çekip başının üzerinden geçirirken ATLAS'IN GÖZLERİ parladı. Tamamen çıkarabilmem için eğilmek zorunda kaldı. Sonra ellerim kotunun düğmelerindeydi. Onları çıkarmak da ayrı bir zorluktu.

Kot Atlas'ın kalın kalçalarına yapıştı ve Atlas kendini kurtarmak için mücadele ederken homurdandı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Eliyle bir hareket yaptı ve kot pantolon bir saniye içinde çözüldü.

Ona bakakaldım. "Nasıl olur da-?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Pamuktan yapılmıştır. Toprakten geliyor."

Ona sırtarak başımı salladım. "Bu numaralar işe yarıyor." Parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı boynuna doladım ve dudaklarına uzandım.

Atlas bana baktı, ela gözlerinden pek çok duygu geçiyordu. "Aura... çok şey yaşadın-"

Bir öpücükle sözünü kestim. "Sana ihtiyacım var. Uğruna savaşılacak tüm iyi şeyleri hatırlamaya ihtiyacım var."

Beni kaldırdı, bacaklarım içgüdüsel olarak onun etrafında dönüyordu. Boyu göbeğime baskı yaptı ve içimdeki her şey kasıldı. Atlas iri bir adamdı ve bu cüssesi her tarafına yansımıştı.

Ağzımı su gibi aldı ve bir ay boyunca çölde kaybolmuş bir adamdı. Ben hislerle dolup taşana kadar okşadı ve yağmaladı. Aramızdaki o bağ yandı ve nefesimi tutamadım.

Atlas geri çekildi, gözleri büyüdü. "Hissediyorum."

Göğsümden kendi göğsüne baktı ve işte o zaman gördüm, kendi küçük gümüş şeridini. Kalbinin üzerinde metalik renkte bir şimşek. Parmağımla izini sürdürdüm ve Atlas bir inilti çıkarırken içinden bir ürperti geçti.

Bakışlarım onunkilere sıçradı. "İyi hissediyor musun?"

"İnanamayacağın kadar." Bizi bankın üzerine indirdi ve sonra parmağı gümüş çatlaklarımdan birini buldu. Açtığı yol boyunca sıyrarak ilerledi ve içimdeki his sarsıldı.

Bu hissi tarif edecek kelimeler bulamadım. Sanki kıvılcım dalgaları derimden geçip kas ve sinirlerime yerleşmiş, her sinir ucumu tutuşturmuştu. "Atlas," diye nefes aldım.

"Daha fazla mı?"

"Daha fazla." Sesimin nefes nefese, neredeyse yalvarırcasına çıkması umurumda değildi.

Atlas'ın başparmakları meme uçlarımda dolaştı ve sonra biri göğsümün üzerinde gümüşten bir iz bıraktı. Göbeğim hızlı bir ritimle kasılırken ışık görüşümde dans etti.

Nefes almak ve ses çıkarmak için mücadele ederken ağzım açık kaldı. Atlas keşfine devam ederken kalçalarımın arasında ıslaklık toplanmıştı.

"Sence seni bununla tek başına getirebilir miyim?"

Sesi tenimin üzerinde kayıyor, bedenimle çaldığı senfoniye bir enstrüman daha ekliyordu. Sadece bununla bile beni boşaltabileceğini biliyordum ama istediğim bu değildi. Atlas'ın içimde olmasının, gerilmesinin, itmesinin ne demek olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

"Lütfen." tek kelime buydu. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Aura."

"Siz. ."

Bir saniye sonra Atlas'ın elleri kalçalarımdaydı. Beni kaldırdı, böylece sakinin hemen üzerinde duruyordum. İçimdeki her şey onun için haykırıyordu. Aramızda hiçbir şey olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilmek için.

Gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Evet mi?" "Evet."

Atlas beni indirmeye başlamıştı bile. Acıdan biraz uzak, lezzetli bir gerginlikle gözlerim yaşardı. Onu her yerde hissediyordum, sanki tüm hücrelerimi işgal etmişti.

Boyunu yutarken başım omzuna doğru eğildi. Ağlamamak için ısırmak zorunda kaldım.

Atlas inledi, parmakları kalçalarımnda sıkılaştı. "Çok mu fazla?" "Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var." Ayarlamak için. Başa çıkmak için aşırı duyuşal yüklenme.

Eli aramıza daldı, başparmağının sert ucu klitorisimin etrafında dolaştı. Neredeyse çok ama yine de daha fazlasını istiyordum. Sıvı ısısı içime yayıldı, gerginlik az da olsa hafifledi. Ve sonra hareket ediyordum.

Kısa, test amaçlı kalçalarımı eğdim ve sonra daha fazlasını. Boyunu aşağı yukarı hareket ettirirken dizlerim Atlas'ın kalçalarının her iki yanında duruyordu.

"Aura."

Gırtlaktan gelen bir yalvarış gibiydi ve beni sadece daha yükseğe çıkardı. Atlas beni itiş kakışla karşılayınca daha hızlı hareket ettim. Kalçasının bir açısıyla yıldızları görüyordum. Hayır, bizi görüyordum. Bizi birbirimize bağlayan o gümüşün kıvılcımları.

Elimi göğüs kafesinden aşağıya, metalik şimşeğe doğru kaydırdım ve parmağım ile okşadım.

"Lanet olsun, Aura. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

İçimden bir kahkaha yükseldi ama Atlas'ın parmakları gümüş noktalarımı bulduğunda bu kahkaha hızla bir iniltiye dönüştü. Birinin üzerinden her geçişinde içimdeki her his daha da yoğunlaşıyordu. Sanki sistemime çılgın bir uyuşturucu enjekte edilmiş gibiydi.

Atlas daha sert itti ve gümüş kıvılcımların tekrar dans ettiği bir noktaya vurdu. Altımızdaki zemin sarsıldı ve bu işin ters gidebileceğini biliyordum. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Atlas'la bunu daha fazla yaşamak için tüm dünyanın etrafımıza yıkılmasına izin verirdim.

Kalçaları kemerli, daha derine iniyordu. Parmaklarım omuzlarına saplandı.

"Bul onu, Aura. Bul *beni*."

Hepsi bu kadardı. İçimdeki her şey büküldü, sıkıca çekildi ve etrafımda bir renk çağlayanı halinde patladı. O gümüşün bir kısmı vardı ama elemental olmanın özünde olan gökkuşağı ışığı da vardı. Sarsıntılar içimde sallanırken birlikte döndüler.

Dalga dalga içimden geçti ve tam yavaşlayacağını düşündüğüm anda yeniden başladı. Yavaş yavaş azaldılar ve çekildiler. Dik durmak için mücadele ederken göğsüm kabardı.

Atlas'ın kolları beni sardı, nefes almak için mücadele ederken beni ona tuttu.

Elim onun sakallı yanağını buldu ve o ela gözler benimkilerle buluştuğunda dünyanın sonsuza dek değiştiğini anladım.

Etrafımıza ılık su yağarken ATLAS ayağa kalkmama YARDIM

"Kendime güvendiğimden emin değilim. Bacaklarım jöle gibi."

Bana doğru kendinden memnun bir sırıtış gönderdi. "Jöle, ha?"

Şampuana uzanırken gözlerimi devirdim. "Bu kadar ukala olmana gerek yok."

Daha geniş gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı ve şampuanı elimden kaptı. "Bana bırak."

Bir an durakladım ve sonra saçlarıma daha iyi erişebilmesi için arkamı döndüm. Avuçlarına şampuan döktü ve saçlarımda gezdirdi. Parmak uçları kafa derime batarken dudaklarımdan kaçan kısık iniltiye engel olamadım.

Atlas daha derine inerek bakımına devam etti. "İyi misin? Çok fazla değildi, değil mi?"

"Yani, bana neredeyse orgazmı ölüm yaşattığın için başın belada mı?"

Kıkırdadı, ses bir sıcaklık ve titreşim dalgası halinde üzerimden kayarak geçti. "Demek istediğim, canın acıyor mu?"

Hızlı bir sayım yaptım. Evet, biraz ağrı vardı ve kaslarım titriyordu ama göğsümdeki ağrı tamamen geçmişti. Etrafımda döndüm.

"Daha iyi hissediyorum."

Atlas'ın kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Göğsüm. Eskisi gibi acımıyor."

Kolları beni sararken Atlas'ın yüzünde bir dizi duygu oynadı. "Acı çekiyor olman beni öldürüyor."

Öne doğru eğilerek kalbinin üzerindeki noktaya bir öpücük kondurdum. "Artık iyiyim. Ve az önce her ne , bu beni daha iyi yaptı."

Bu bilgi üzerinde kafa yorarken bana baktı. "Yakınlığımızla ilgili bir şey olmalı. İyileşmeye bir şekilde yardımcı olmalı."

Ona sıırttım. "Bu tür bir ilacın arkasında durabilirim."

Atlas bir kahkaha attı. "Sen de ben de." Elleri sırtımda gezindi. "Hadi, seni temizleyelim."

Ve yaptığı da tam olarak buydu. Atlas saçımı durularken ve kremlerken parmağımı bile kıpırdatmama izin vermedi. Vücut losyonunu cildimin her santimine masaj yaparak uygularken elleri inanılmaz derecede nazikti. Duştan çıktığımızda beni hemen bir havluya sardı ve şimdiye kadar kendim için yaptığımdan çok daha iyi kuruladı.

Başka bir havlu alıp saçlarıma sardı. "Hasta olmanı istemem."

Sanki göğsümdeki gümüş çatlaklar onun sözleriyle derinleşti ve Atlas'ın kendini ruhumun derinliklerine gömdüğünü hissedebiliyordum. "Teşekkür ," diye fısıldadım. "Her şey için."

Beni kendine çekerken yüz ifadesi yumuşadı. "Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Beni içeri aldığın için. Bana kendinden bir parça verdiğin için."

Bir parçadan daha fazlasıydı. O benim her şeyimdi. Ama bunu henüz itiraf edemiyordum.

"Orada daha ne kadar kalacaksın?" Kai yatak odasından seslendi.

Yanaklarım kızardı. Bizi *duymuşlar* mıydı?

"Siktir git ve bana kıyafet getir," bağırdı Atlas. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Atlas beni daha yakına çekti. "Kai'nin seni etkilemesine izin verme."

Atlas'a baktım. "Hepiniz için garip değil mi? Başka biriyle birlikte olduğumu bildiğin için. Kimsenin duygularını incitmek istemiyorum ya da-"

Şefkatli bir öpücükle sözümü kesti. "Öyle bir şey değil. Söz veriyorum. Elbette seninle zaman geçirmek istiyoruz ama aynı zamanda hepimizle da istiyoruz."

Atlas'ın tutuşuyla rahatladım. "İstediğim son şey sizi birbirinizden daha fazla uzaklaştırmak."

Kaşlarını çatarak bana baktı ve bir elini yüzümde gezdirdi. "Bizi ayırmaya çalışmıyorsun."

Riven'in kızgın yüzü zihnimde canlanırken bakışlarım ayak parmaklarıma düştü.

Atlas'ın parmakları omurgamda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Riven her zaman... değişken olmuştur. Bir anda fırlayıp gitmeye hazır. Ama her zaman bir yolunu buluruz. Bu da öyle olacak."

Elinden kurtulup giysi yığınının doğru ilerlerken başımı salladım.

Atlas'ın haklı olmasını ne kadar istesem de o kadar emin değildim.

Uçuk pembe dantelli sütyen ve külot takımını incelediğimde kaşlarım çatıldı.

Atlas iki elini de havaya kaldırdı. "Hepsi Kai'ydi."

Tabii ki . Önce onları sonra da kaşmir eşofman takımımı giydim. Her şey o kadar yumuşaktı ki kıvrılıp biraz kestirmek istedim.

Kapı bir parça açıldı ve bir el bir yığın giysiyle içeri uzandı. "Majesteleri," dedi Kai abartılı bir geniz sesiyle.

Atlas kot pantolonu ve tişörtü elinden kaptı ve kapıyı tekrar kapattı. Giyinme işini çabucak halletti ama gergin kasların etrafına sarılmış kilometrelerce uzunluktaki altın tene bakmaktan kendimi alamadım. İçimdeki her şey onun içimde hareket edişini hatırlayınca sızladı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bu banyodan asla çıkamayız."

Bakışlarım fayans zemine kaydı ve Atlas güldü.

"Hadi gel." Kapıyı açtı ve ben de kimsenin bakışlarıyla karşılaşmamaya kararlı bir şekilde süründüm.

Phoenix başını salladı. "Şanslısınız ki güçlü bir toprak yakınlığım var yoksa ikiniz bu evi çevirirdiniz. Henüz koruma büyülerimiz yok."

Yanaklarımdaki hafif kızarıklık bir cehenneme dönüştü. "Phoenix..." Atlas homurdandı.

Kai sadece güldü, bana doğru ilerledi ve beni kollarının arasına aldı. "Daha iyi hissediyorsun sanırım?"

Yüzümü göğsüne gömdüm.

"Hadi, Pip. Utanmana gerek yok. Sadece orada ikinizle birlikte olmadığım için kıskandım."

Sözleri karşısında tenim ısındı, zihnim Atlas ve Kai arasındaki görüntümü canlandırdı.

Boynuma sokuldu. "Bu gerçekten haksızlıktı -suyun benim olayım olduğunu biliyorsun."

Atlas, "Kendini kötü hissetmesine neden olma, zaten bu tür şeyler yüzünden ona kızacağımızdan endişeleniyor," dedi.

Kai durdu, eli saçlarımı tutan havlunun altından kayarak boynumu yoğurdu. "Pip. Öyle bir şey değil. Yani, ve sana sahip olabileceğim her şekilde, mümkün olduğunca sık sahip olmak istiyorum ama Atlas'la birlikte olmanı seviyorum."

Phoenix beni ikisinin arasına alacak şekilde yaklaştı. "O haklı. Sana zor anlar yaşatacağız ama hepsi şaka. Hepimizle bağ kurmanı istiyoruz."

Atlas onlara, "Bu bağ onun iyileşmesini hızlandırdı," diye bilgi verdi. Phoenix'in kaşları kalktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Tabii ki daha iyi hissediyor. Orgazm sersemliği içinde," diye kestirip attı Kai.

Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek için kıpırdanarak kurtuldum. "Göğsümdeki ağrı geçti."

Kai Atlas'a bir sırtıış attı. "İyileştirici seks büyüsü. Bunu sevdim."

Phoenix onun kafasına bir şaplak attı ve sonra bana döndü. "Mantıklı. Ne kadar yakın olursak, yeteneklerimiz de o kadar güçlü olur. Buna şifa da dahil."

Bakışlarım Atlas'a kayarken alt dudağımı dişledim. "Kontrolden çıkmış gibi hissetmiyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bağ bizi topraklamaya yardımcı oluyor. Hâlâ dalgalanmalar olacak ama umarım gerçek bir yıkım olmaz."

Midem bulandı ve kendi rezervlerimi hissetmeye çalıştım. Söyleyebildiğim kadarıyla, her şey . Belki de tüm enerji iyileşmeme gittiği içindi. Sebep ne olursa olsun, minnettardım.

Phoenix'in başparmağı sırtımın küçük kısmında daireler çizdi.
"Bunu çözeceğiz. Söz veriyorum."

"Sadece zaman alıyor, değil mi?" Dedim, onun ortak nakaratını tamamlayarak. "Kesinlikle." Kai ile bakiştılar.

Bununla ilgili bir şey kaslarımda gerginlik yarattı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece Kingwood'a geri dönmemiz gerekiyor. Krallar huzursuzlanmaya başladı ve kraliyet muhafızları kampüste güvenliğini ve korunmanızı sağladı."

Eninde sonunda buna mecbur kalacağımızı biliyordum ama bu kadar erken beklemiyordum. "Zindana geri dönmek zorunda mıyım?"

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Atlas.

Kai sırıttı. "Senin için hücre yok. Yatakhane de yok. Artık bizimle yaşayacaksın."

Çenem düştü. "Ben ne?"

Cip toprak yolda ilerliyordu; önümüzde iki, arkamızda iki renkli camlı siyah araç vardı. Kraliyet muhafızlarından oluşan birlik bizi hiçliğin ortasında gibi görünen bir portalda karşılamıştı. Atlas, yalnızca portallar aracılığıyla erişebileceğiniz bir dizi güvenli evleri olduğunu, ancak tam yerlerini bilmeniz gerektiğini açıklamıştı. Vurulduktan sonra, daha fazla suikastçının gelip gelmeyeceğinden emin olmadıkları için beni doğrudan en gizli evlerinden birine götürmüşlerdi.

Kampüse doğru ilerlerken araç sessizdi. Riven aşağı indiğimizde ya da yolculuğun herhangi bir noktasında tek kelime etmemişti. Şimdi ciplerin sırasını takip ederken ön camdan dışarı bakıyordu. Kai ayaklarını gösterge paneline dayamış, bakışlarıyla çevremizi tarıyordu.

Arkada Phoenix ve Atlas'ın arasında sıkışmışım. Atlas'ın parmakları benimkilerin arasında dolaşırken Phoenix'in eli de kalçama dolanmıştı. Ama ikisi de pencereden dışarı bakıyor, bela arıyorlardı.

"Nereden biliyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum. Phoenix'in bakışları bana kaydı.

"Neyi biliyordum?"

"Vurulduğumu." Birkaç gün önce yaşananlar en iyi ihtimalle bulanıktı ama muhafızlardan herhangi birinin imdat çağrısı yaptığını sanmıyordum.

Riven ön koltukta kaskatı kesildi ve bir an için kimse tek kelime etmedi.

"Hepimiz hissettik." Atlas'ın sözleri öyle sessizdi ki, bu deneyimin onu ve etkilediğini biliyordum.

Phoenix'in parmakları kalçamda sıkılaştı. "Göğsümüzde bir yangın gibiydi."

Kai sürücü koltuğuna doğru baktı. "Sana bir şey olduğunu fark eden Riv'di."

Ön koltuktaki buz gibi adamdan gözümü ayıramıyordum. Olayın onu etkilediğine dair herhangi bir belirti göstermiyordu ama bunun bir yalan olup olmadığını merak ettim.

"Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim."

Phoenix beni daha sıkı kavradı. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğiz. Bir daha asla."

Mideme kramp girdi. Bu verebilecekleri bir söz değildi. Bu onların kontrolünde olan bir şey değildi.

Riven'in elleri direksiyonda sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Onu güvende tutacak olan şey, bu bağın oluştuğunu kimsenin bilmemesi."

Bir acı kırbacı göğüs kafesimi kesti. Duyguları yeni bir şey olmadığı halde neden bu kadar acıyordu?

"O zaman tişörtlerinizi üzerinizde tutmak isteyebilirsiniz," diye mırıldandım.

Riven'in omurgası dikleşti. "Sen neden ?"

"Bağ bizi işaretledi," diye açıkladı Atlas. "Başta fark etmemiştim ama kalbimin üzerinde o gümüş çizgilerden biri var. Sanırım hepimizde var."

Riven bir dizi küfür mırıldandı.

Kai inledi. "Kıyafetleri sevmediğimi biliyorsun."

Atlas onun omzuna vurdu. "Kendine gel, düğün çiçeği. Öngörülebilir gelecekte senin için tamamen giyinik olacak."

Pencereden dışarı baktı. "Pantolonsuz gidebilirim. Belki muumuuslardan birine bakarım. Rahat görünüyorlar. Altında her şey serbest."

Phoenix . "Tanrı hepimize yardım etsin."

Saatler sonra ilk kez güldüm. Kendimi çok iyi hissettim. "Sana bir muumuu alacağım, Altın Tanrı."

Koltuğunda döndü ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bana karşı çok iyisin."

Atlas sadece başını salladı ama gülümsüyordu.

"Dalga geçmeyi bırak," diye homurdandı Riven. "İki dakikamız var ve sen çıplak kıçın için mi endişeleniyorsun? Birimizin ölmemesi için odaklanmamız gerekiyor. Yoksa üç gün önce ne olduğunu unuttun mu?"

Phoenix'in etrafında duman kümeleri toplandı. "Ne olduğunu biliyoruz. Hiçbirimiz asla unutmayacağız."

Elimi Phoenix'in elinin üstüne koyup sıktım. "Ben iyiyim."

Kıvılcımlar etrafını aydınlattı. "Neredeyse değildin."

Küçük alev parıltıları içimi endişeyle dolduruyordu ama nefes aldım. Bu Phoenix'ti. Bana asla zarar vermezdi. Ona doğru eğildim. Ona. "Ben buradayım."

Uzun bir nefes aldı ve ağzı derin bir öpücükle benimkini buldu. "Ödümü kopardın, Pip."

Sözleri üzerine görünmez bir yumruk kalbimi kavradı. "Özür dilerim, Phee." "Senin suçun değil," diye hırladı. "Bu o Ağ pisliklerinin suçu."

"Ama şanslarını kaybettiler," dedi Atlas elimi sıkarak. "Artık hazırız."

Riven, "Eğer geçiyorsan olmaz," diye mırıldandı.

"Rahat dur," diye çıkıştı Kai. "Bin yılda bir havayı yumuşatmak istiyor olmamız Aura'yı koruma konusunda ciddi olmadığımız anlamına gelmez."

Riven'in omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Bunu biliyorum. Ben sadece odaklanmamızı istiyorum. Neyin içine girdiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok. Birbirimizin arkasını da kollamalıyız. Şebeke bizim için de kolayca gelebilir."

Phoenix ve Atlas'ın ellerini daha sıkı kavrarken mide bulantısı içimi kapladı. "Lütfen dikkatli olun."

Kai oturduğu yerde kıpırdandı ve bana döndü. "Bu tür şeylerle nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz. Sonsuza kadar böyle olacak."

"Bu şekilde değil," diye uyardı Riven.

Phoenix ona kaşlarını çatı. "Onu korkutmaya çalışmayı bırak." "Onu hazırlamaya çalışıyorum."

Önümüzdeki cipler Crown Hall'un önünde yavaşlayarak durdu. Araçlardan siyah giyimli adamlar döküldü. Bazıları kampüsü gösterecek şekilde konumlanırken, bazıları da bizim cipin etrafını sarmak için harekete geçti.

Sınıflar arasında hareket eden öğrenciler durup baktılar. Drue ve Zeyna'nın diğer sözde arkadaşlarıyla bir araya toplanmalarını kaçırmadım. Drue bize doğru öyle bir bakış fırlattı ki oturduğum yerde ölmem gerekirdi.

Atlas elimi sıktı. "Hazır mısın?" "Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

Phoenix boynuma sokuldu. "Hemen yanında olacağız."

Yutkundum ve başımı salladım. "Hadi gidelim."

Atlas kapısını açtı ve biz de onu takip ettik. Bir anda etrafım sarılmıştı. Riven yatakhaneye doğru ilerledi, Phoenix ve Atlas iki yanımda, Kai de arkamdaydı. Kraliyet muhafızları etrafımızı doldurmuştu.

Ön kapıda iki muhafız daha duruyordu. İçlerinden biri, uzun boylu, siyah saçlı ve siyah gözlü bir adam, Phoenix'e başıyla selam verdi. "Binayı taradık. Davetsiz misafir yok, dinleme cihazı yok. Quincy sizi oturma odasında bekliyor."

"Teşekkürler Egan," dedi Phoenix, adamın omzuna vurarak.

Açık sarı saçlı bir başka muhafız öne çıktı. "İçeride yerimizi almalıyız."

"Hayır," diye kestirip attı Riven.

Muhafızın yüz ifadesinden bir parça hayal kırıklığı geçti ama başını salladı. "Nasıl isterseniz."

İçeriye girene kadar tam olarak nefes alamadım, tüm o araştıran bakışlardan uzakta. Sadece birkaç dakika sonra kimin dost kimin düşman olduğunu anlamaya çalışmaktan yorulmuştum bile.

Kai kapıyı arkamızdan ve kilitledi. "Aura," diye seslendi Quincy.

Sesindeki endişe beni oturma odasına doğru koşturdu.

Adam bir şekilde daha yaşlı görünüyordu, sanki yüzündeki çizgiler son üç gün içinde derinleşmişti. "Bir şeyin yok. Sana bir şifacı mı getirdiler?"

Çocuklar arkamdan içeri girdiği anda Quincy'nin gözleri büyüdü ve çenesi gevşedi. "Sen bağlanmışsın."

PHOENIX O KADAR HIZLI HAREKET ETTİ Kİ GÖRÜŞÜMDE BULANIKLAŞTI. Bir saniye önce yanımda duruyordu, sonra Quincy'yi duvara yapıştırdı. "Diline dikkat et, ihtiyar. Ne dediğini bilmiyorsun."

"Ph-Phoenix," diye kekeledi Quincy. "Alınmak istememiştim."

Onlara doğru koştum, Phoenix'in tişörtünü yakaladım ve sertçe çektim. "Bırak onu."

Kai ve Atlas bir anda yanıma geldiler ama ikisi de Quincy için çok endişeli görün. Phoenix de onu bırakmak istediğine dair herhangi bir işaret göstermedi.

"Lütfen."

Bunu yapan benim yumuşak ses tonumdu. Phoenix yaşlı adamı tutuşunu gevşeterek tekrar yere bıraktı.

Quincy boynunu ovuşturdu. "Bu biraz fazla abartılı olmadı mı sence de?"

Riven'ın gözleri odanın diğer ucundan ona dikilmişti. "Öyle mi?"

Quincy'nin bakışları odayı taradıktan sonra bana takıldı. "Tamam, belki de değil."

"Nereden biliyorsun?" Atlas sordu.

"Bu test yakınlığı. Elemental gücü görüyorum, onu normal bir elementalden daha fazla hissedebiliyorum."

"Ama başka kimse bunu hissedemeyecek, değil mi?" Kai bastırdı.

Quincy başını salladı. "Sadece bu yeteneğe sahip olanlarımız. Sadece beş kişi daha var ve hiçbiri buraya yakın bir yerde yaşamıyor."

Phoenix'in etrafında dumanlar uçuştı. "İsimlerine ihtiyacım olacak."

Quincy'nin gözleri büyüdü. "Onları öldürmeyi planlıyorsan hayır."
"Öyle değil," diye Quincy'ye güvence verdim, sonra Phoenix'e doğru baktım.

"Değil mi?"

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak. Ama Phoenix'in tavrındaki her şey bana bunu yapmak istediğini söylüyordu. "Onlarla aramıza mesafe koyduğumuzdan emin olmalıyız."

"Ve bu konuda sana neden güvenmemiz gerektiğini bilmemiz gerekiyor." Riven'in ses tonu o kadar soğukkanlı ve eşitti ki, Quincy'den onu neden öldürmemesi gerektiğini kanıtlamasını istediğini asla düşünemezsiniz.

"Kesin şunu, hepiniz. Quincy onunla tanıştığım andan itibaren bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı."

Quincy uzandı ve omzumu okşadı. "Sorun yok. Bu bir bağ. Bu ilk sezonda adamlarınızı aşırı korumacı yapacaktır."

"Aşırı derken neyi kastediyorsun?" Güvenliğimi zaten aşırıya götürdüler. Yurt odamın dışında uyuyorlardı. Cinayetle tehdit ettiler. Bunu nasıl daha ileri götürebilirsin?

Quincy'nin dudakları seğirdi. "Etrafındaki diğer erkeklerden hoşlanmayacaklar. Seni inciten ya da aşağılayan herkes uzak durmalı. Ve kendileri de senden uzun süre uzak duramayacaklar."

Göğüs kafesimde kurşunun isabet ettiği yeri ovuşturdum, Riven uzaklaştığında yakıcı bir acıyla alevlenen yeri. Bakışlarımın onu çekmesine engel olamadım. Duvarı iterek bize doğru ilerledi.

"Biz azgın gençler değiliz, Quince. Anlaşırız. Bilmemiz gereken şey bunu nasıl gizli tutacağımız."

Quincy ona kaşlarını çattı ama başını salladı. "Onun için gelen çok kişi olacak. Hepsiniz için gelecekler."

Boğazımdaki sıkışıklığı gidermeye çalışarak yutkundum. Hiçbir işe yaramadı.

Kai'nin bile buna verecek esprili bir yanıtı yoktu. "Kampüste ne konuşuluyor?"

Quincy elini yüzünde gezdirdi. "Kargaşa. Tüm krallar bir noktada ikamet ediyor ve cevaplar talep ediyordu."

"Suikastçının herhangi bir izi var mıydı? Güvenlik kayıtlarında bir şey var mı?" Phoenix sordu.

"Hiçbir şey yok. O daha binaya girmeden kameralar devre dışı bırakıldı."

Atlas alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Ona yardım eden biri vardı."

Quincy başını salladı. "Öyle görünüyor. Bu kişi hakkında bir şey gördün mü Aura?"

"Pek sayılmaz. Kapüşon takıyordu ve karanlıktı. Yapısına bakarak bir erkek olduğundan oldukça eminim ama yanılıyor da olabilirim." Zihninde o sözleri duymaya devam ettim: *"Asla hükmedecek kadar yaşayamayacaksın."* Ama her seferinde başka birinin sesiyle yankılanıyordu. Drue. Kral Zephyr. Zeyna. Aiden. Bana zarar vermek isteyenlerin listesi uzayıp gidiyordu.

Quincy döndü ve bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Önümüzdeki dört yıl zorlu geçecek."

Phoenix kaskatı kesildi. "Biz onun arkasında olacağız."

Adımları durdu. "Mümkün olduğunca, evet. Ancak Aura'nın yönetebileceğini kanıtlamak için kendi savaşlarını vermesi gerekecek."

"Yapmak zorunda mıyım? Kural, yani."

Quincy'nin ifadesi yumuşadı. "Sen bunun için yaratıldın. Evren konuştu ve seni seçti."

"Ben onların istediği kişi değilim,"
diye fısıldadım. "Ama *ihitiyaç*
duydukları kişi sensin."

Sözleriyle içimi bir ürperti kapladı.

Quincy ellerini önünde kavuşturdu. "Aura, buradaki yöneticilerden tamamen farklı bir bakış açısı . Sen bu dünyada büyümedin. Önyargılardan ve varsayımlardan uzaksın. Hayatın boyunca siyasi bir piyon olarak yetiştirilmedin."

"Hey," diye mırıldandı Kai.

"Bunların hiçbiri sizin suçunuz değil." Quincy'nin bakışları bir an için Riven'in üzerinde durdu ve ne demek istediğini anladı. "Ama Aura sizin göremediğiniz şeyleri görecektir."

Birden fazla güçlü yakınlık arayışının insanlar üzerinde yarattığı baskı gibi. Daha fazla güç ve kontrol arayışının her şeyi nasıl çarpıtabileceği gibi.

Quincy bana döndü. "Ve tarihteki yöntemlerimizi öğrenmenize yardımcı olması için başınıza ihtiyacınız olacak. Hep birlikte çalışabilirsiniz, durdurulamaz olacaksınız."

Riven, "Kimse önce bizi avlamadığı sürece," diye mırıldandı.

"Risk altındasınız," diye itiraf etti Quincy. "Daha önce hiç olmadığınız kadar risk altındasınız ama bu durum bir bütün olarak çalışmanızı daha da önemli kılıyor. Kimsenin aranızdaki bağı kırılmasından faydalanmasına izin vermeyin."

Güneş gökyüzünde kayıyor, geniş pencerelerde parılıyordu. Riven'in bakışları onlara kaydı ve ormana odaklandı. Gözleri panikle irileşti. "Yere yat!"

Her şey bir şekilde ağır ve bir oldu. Etrafımda bir hareket bulanıklığı vardı. Cam kırıkları. Arkamdan bir güç bana çarptı ve sonra düşüyordum, dudaklarımda bir çığlık.

Nefesimi kesen bir güçle yere çarptım. Her şey yavaşladı. Kulaklarımda kan uğuldadı. Nabzım boynumda atıyordu.

Sonra yuvarlandım. Eller vücudumu sıyırdı. "Vuruldun mu? Yaralandın mı?"

Riven'ın sesi her zamanki soğukkanlı, sakın ve ağırbaşlı tonunu taşımıyordu. Panikle doluydu. Korku.

O kadar şok ediciydi ki, ihtiyaç duyduğum kelimeleri dudaklarımdan çıkaramadım.

"Aura," diye bastırdı.

"Ben iyiyim." inledim.

Dışarıdan sesler yükseldi, kraliyet muhafızları binanın etrafında dönüyordu.

Atlas yaklaştı, elleri yüzümü çevreliyordu. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Sadece biraz ağrım var." Odaya baktım, bakışlarım kırılan camda sabit kaldı, sonra odadaki adamların her birine kaydı. "İyi misiniz? Kimse yaralanmadı, değil mi?"

"Biz iyiyiz," diye güvence verdi Phoenix.

Ama yanılıyordu. Kai'de donup kalmıştım, endişeli ifadesi bana sabitlenmişti. Kolundan başka bir yere bakamıyordum. Kan beyaz tişörtünün omzunu ıslatmıştı.

"Kai," diye .

"Hepimiz iyiyiz, Pip."

"Sen değilsin."

Kanı içine çekerek kendine baktı. "Kahretsin."

Bir ayağa kalktım ve onun yanına gittim. "Sana bir şifacı bulmalıyız. gerek." Ama onu burada istemiyordum. Birinin yerimizi bu kadar kolay görebileceği bir odada değil.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde onu merdivenlere doğru ittim. "Seni odana götürmeliyiz. Biri bana havlu getirsin. Biri de bir şifacı çağırırsın."

Kai koridorda durdu ve döndü. "Ben iyi olacağım. Bir nefes al."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Bunu bilmiyorsun. Emin olmamız gerek."

Alnını benimkine bastırdı. "Tamam. Ben yukarı çıkacağım, sen de beni kontrol edersin."

Başımı salladım ve Kai'yi aceleyle merdivenlerden yukarı çıkardım. Yürürken yüzünün buruştuğunu fark etmedim. Kolundan aşağı damlayan kanı.

Phoenix kollarında bir yığın havluyla yanımızda belirdi. "Riven tıbbi malzemeyi getiriyor."

"Peki ya şifacı?"

Phoenix yüzünü buruşturdu. "Yapamayız. Sizin temasınızla kendi kendine iyileşmeye başlayacaktır. Şifacı bağ kurduğumuzu anlayacaktır."

"değil. Yardıma ihtiyacı var."

Kai elimi tuttu ve sıktı. "O haklı. Siz çocuklar beni hemen iyileştireceksiniz."

Kai'nin yatak odasına girdiğimizde kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Phoenix yatağın üzerine bir havlu serdi ve ben de Kai'nin oturmasına yardım ettim. Arkasına yaslanırken homurdandı. "Kahretsin, bu hiç mutlu hissettirmiyor."

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. "Gömleğini çıkarmamız gerek."

Atlas, "Sağlık çantasında makas var," dedi ve Riven'la birlikte odaya girdi.

Riven seti yatağın üzerine koydu ve bir makas çıkardı.

"Dostum, bu gömleği çok sevdim," diye inledi Kai.

Riven, "Sanırım kan onu çoktan mahvetti," diye mırıldandı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve Kai'nin gömleğini kesmeye başladım. Önce ortasından, sonra da kolundan dikkatlice kestim. Orada, omzunun ortasında küçük bir kurşun deliği vardı. Boğazım düğümlendi. "Kurşunun çıktığını nasıl anlayacağız?"

"Bana bırak." Atlas yanıma yaklaştı ve elini Kai'nin yarasının üzerinde gezdirdi. Kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaştı. "Yarada metal yok."

Quincy odaya girdi ve elinde küçük, eğri büğrü bir gümüş parçası tuttu. "Arka duvara gömülü halde buldum."

"Enfeksiyon kapmaması için yarayı temizlememiz gerekiyor. İyileşmesine nasıl yardım edebilirim?" Panik beni ele geçirmişti ve bırakmıyordu. Çok fazla kan var.

Kai parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Sadece sana ihtiyacım var. Temas. Bu işleri hızlandıracaktır."

Elimi onunkinden kurtardım ve yatağın diğer dönerek tırmandım. Yaralı omzundan kaçınmak için elimden gelenin en iyisini yaparak Kai'nin etrafında kıvrıldım.

Dudakları seğirdi. "Seni yatağıma almak için bunun gerektiğini bilseydim, çok daha önce vurulurdum."

Riven Kai'nin yarasının üzerine berrak bir sıvı döktü. Tüm vücudu sarsıldı ve bir dizi küfür savurdu. "Ne oluyor Riv? Küçük bir uyarı iyi olurdu."

Riven yaranın üzerine bir gazlı bez bastırdı. "Aura'nın yatağında olmasından mutlu olduğumu sanıyordum."

Kai Riven'a ters ters bakarak elini geri çekti. "Siktir git."

"Kesin şunu! İkinizin de büyümesi gerekiyor," diye homurdandım ve gazlı bezi kapıp yaraya baskı uyguladım.

Kai temas karşısında irkildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Kanamayı durdurmak zorundayız." Pamuk kareyi ıslatan kandan başka bir yere bakamıyordum.

Kai bana doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "yok."

Ama değildi. Kai öldürülebilirdi. Ve hepsi benim hatam olurdu. "Önüme çıktın."

Odadaki herkes hareketsiz kaldı.

"Aura..." Kai başladı.

"Beni korudun. Benim için bir kurşunun önüne atlayacaktın." "Ve bunu şimdi yine yapardım," dedi, sesi sertti. "Yapma, Kai. Yapmayacağına söz ver. Bir daha asla."

"Böyle bir söz veremem, Pip."

Parmaklarım gazlı bezin etrafında sıkıştı. "Neden olmasın?"

Kai'nin sağlam eli yüzümdeki saçları taramak için kalktı. "Çünkü seni seviyorum."

"NE?" Kelime bir solukta ağızımdan çıkıverdi.

Kai'nin ağızı kıvrıldı. "Sinyalleri algılamak için biraz yardıma ihtiyacın olabilir. Sanırım tanıştığımız andan beri sana yarı aşığım."

"Kai-"

"Beni görüyorsun. Dünyanın geri kalanına gösterdiğimden daha fazlasını. Sanki koridordaki o ilk andan beri ruhumu tanıyormuşsun gibi."

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaş onun çıplak göğsüne düştü. "Seni hissettim." Bunu artık biliyordum, sarsılmaz bir kesinlikle. Geriye dönüp baktığımda Kai'nin beni çağırdığını hissedebiliyordum. O zaman bile geri dönülmez bağımız vardı.

Kai öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Biliyorum."

"Ben de seni seviyorum." Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan çıkmıştı. Onlara ses vermenin dehşeti, Kai'yi neredeyse kaybetmenin yanında hiçbir şeydi. Ona söylemezsem asla kendimle yaşayamazdım.

Dudakları tekrar seğirdi. "Bunu ben de biliyorum."

Ağızım çatık kaşlarla kapandı. "Kendinden bu kadar emin olmana gerek yok."

Alnını benimkine bastırdı. "Senin sayende kendimden eminim. Benim için orada olman. Beni ne kadar huzurlu hissettiriyorsun."

Kai ile birlikte olmanın daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklığı vardı. Etrafımda dönüyor, beni güvende ve emniyette hissettiriyordu. Ama daha da fazlası, Kai hayattı. Her şeyi *daha da* güzelleştiren bir coşku ve kıvılcım.

"Uh, çocuklar..." Atlas dedi ki.

Kai ona kızgın bir bakış gönderdi. "Benim anıma izinsiz giriyorsun dostum."

Atlas kıkırdadı, dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Şu göğsüne bak."

Elim hâlâ Kai'nin yarasının üzerindeki gazlı beze bastırılmıştı ama altın sarısı teninin geri kalanını . Göğüs kafesi boyunca, gözyaşlarımın düştüğü yerde gümüş çizgiler vardı. Aynı metalik şimşekler benim göğsümde de vardı.

"Bu ne anlama geliyor?" Soruyu sorarken sesim titriyordu.

Atlas yaklaştı. "Yarayı görelim."

Soru sormak için Kai'ye baktım ve o da başını salladı. Yavaşça gazlı bezi çektim ve nefesim kesildi. Cildi hâlâ kırmızıydı ama yara yoktu. Yerinde, benim göğsümdekine benzer, ama daha küçük, gümüş çatlaklardan oluşan bir daire vardı.

Bakışlarım Kai'nin yüzüne sıçradı. "Gitmiş."

Kai omzunu döndürdü ve yüz ifadesinden bir acı titreşimi geçti. "Hâlâ acıyor ama eskisinden çok daha iyi."

Quincy yatağa doğru yaklaştı. "Aramızdaki bağ derinleşiyor. İyileşmeyi hızlandırır."

Parmaklarım metalik şimşeklerin üzerinde gezindi. Kai inledi ama bu sefer acıdan değildi. "Pip, seni tüm odanın önünde anlamsızca becermemi istemiyorsan, bunu yapmam."

Elimi geri çektim, yanaklarım kızarmıştı. "Özür dilerim."

"Kesinlikle özür dilemene gerek yok. Bu cennet gibi hissettiriyor."

Quincy kıkırdadı. "Görünüşe göre her zamanki haline dönmüşsün."

Bunun üzerine içimi çektim ve Kai'nin yanına daha da gömüldüm. "Canın çok yanmıyor mu?"

"Hayır, sadece ağrıyor. Kötü bir çürük gibi." Odanın etrafına göz gezdirdi. "Yine de birinin kanı temizlemesi gerekiyor. Yaram olmadığı gerçeğini nasıl açıklayacağımızdan emin değilim."

Atlas başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. "Kimsenin vurulmadığını düşünseler iyi olur. Ben ilgileniyorum."

Ne Phoenix ne de Riven tek kelime etti. Phoenix havluları yatağın üzerine serdiğinden beri hiç ses çıkarmadı. Durmuş bizi izliyordu, etrafında duman toplanıyor ve gözlerinde kıvılcımlar dans ediyordu.

"Phee?" Adı fısıltının biraz üzerindeydi.

Kai'nin göğsündeki kurumuş kana bakarken göğsü kabardı. "İkinizi de öldürebilirlerdi."

Kahretsin. Doğrudum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve ayağa kalktım. Etrafında dönen dumanın beni korkutmasına izin vermeyerek ona doğru ilerledim. Duman gibi kokmuyordu. Anka kuşu gibi kokuyordu. İçinde yuvarlanmak istediğim derin bir orman kokusu.

Ellerini tuttum, sıktım ve dikkatini kendime çalıştım. "Hepimiz iyiyiz."

"Ama neredeyse değildin." Çenesindeki bir kas çılgınca titredi. "Bunun bir karşılığı olduğunu bilmeliler. Bunu yanlarına bırakamayız."

Quincy ona, "Kraliyet muhafızları onları arıyor," diye güvence verdi. "Yeterince iyi değil," diye homurdandı Phoenix.

Riven doğrudu. "O haklı. Ağ'ın bir mesaja ihtiyacı var. Onlar bizim için geliyor. Biz de için geleceğiz."

"Onlar. Acı Çekecekler. Acı Çekecekler." Phoenix'in nefes alış veriş düzenlenmişti.

Kollarımı ortasına doladım. "Gitme." Onun bu kiralık katilleri arama düşüncesine dayanamıyordum. Tüm hayatları boyunca bu görev için eğitilmiş olanları.

Kolları beni sardı, sıkıca kavradı. "zorundayım. Bunu dışarı çıkarmalıyım. Eğer yapmazsam beni canlı canlı yakacak."

Gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. "Onlardan kaç tane olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu bir tuzak olabilir."

Riven'in sesi araya girdi. "Onun arkasını kollayacağım."

"Yani ikinizi de öldürecekler mi?" Tersledim. "Her ne kadar bir pislik olsan da, Riven, senin de ölmeni istemiyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Ve sonunda konuşan Phoenix oldu. "Ağ'ın benim üzerimde hiçbir etkisi yok. Hayatım boyunca bunun için çalıştım. Hiç şansları olmayacak."

Atlas'ın geniş gövdesi kapı aralığını dolduruyordu. "Eğer gidersen Aura acı çekecek."

Bunu Phoenix'in omuzlarına yüklemesi haksızlıktı ama onun ve Riven'in kalması için her şeyimi verirdim.

"Aura..." Sanki sevdiklerine zarar vermeye çalışan kişinin peşinden gitmekle bana acı çektirmek arasında seçim yapmak işkenceymiş gibi Phoenix sözünü kesti.

"Git," diye fısıldadım. "Acıyla ben ilgilenirim." "Hayır," diye karşı çıktı Kai.

"Bekle," diye araya girdi Quincy, çemberimizin içine girerek. "Arkadaşlarınızla aranızda fiziksel mesafe olduğunda canınız acıyor mu?"

Başımı salladım ve ağrının olduğu göğsümü ovuşturdum. "Ateş gibi." Kaşlarını çattı. "Size yer açmadan önce bir bağlantı noktasına ihtiyacınız var ve onlardan bir belirteç almanız da yardımcı olacaktır."

Phoenix tişörtünün altına sıkıştırdığı kolyeyi çıkarıp başıma geçirdi. İçine alev bastırılmış altın diskini parmakladım. "Teşekkür ederim."

Riven kaşlarını çattı ama sağ elindeki yüzüğe baktı. Yüzüğü çekip çıkardı ve avucuma bastırdı. "Al bakalım."

Metal sıcaktı. Riven'in her şeyin tam tersiydi. Tenimde uğulduğuna yemin edebilirim.

Quincy boğazını temizledi. "Ona dokunman gerek. Bir bağ dokunuşu.

Samimi bir dokunuş."

Riven'in başı ona doğru döndü, gözleri ayırt edilemeyen bir duyguyla parlıyordu.

Quincy iki elini de havaya kaldırdı. "Özün bu şekilde birkaç saat boyunca onunla kalacak ve acı çekmeyecek."

Çenesi ileri geri hareket etti.

"Yapmak zorunda değilsin. Başa çıkabilirim." Her kelime canımı yakıyordu ama bana dokunma fikrinin Riven için bir işkence olduğu bilgisiyle kıyaslanamazdı.

Başını salladı ve içeri girerek beni Phoenix'le kendi arasında kozaladı. Riven birkaç atış boyunca öyle kaldı ve sonra başı boynuma düştü ve derin bir nefes aldı, dudakları tenimi sıyırdı.

Dokunuş ateş ve buz gibiydi. En ufak temasta bir his cümbüşü. Onun içinde kendimi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum.

Riven nefesini verdi ve havanın döndüğünü, beni rahatlık ve korumayla kapladığını hissettim. Bu hava Phoenix'in dumanıyla birleşti ve ben her ikisinin denizinde kaybolana kadar devam etti.

Bir saniye sonra ikisi de geri çekildi. Kaybı anında hissettim. Bedenim ikisini de takip etmeye çalıştı ama kendimi hareketsiz durmaya zorladım.

Akmayan yaşlar yine gözlerimi yaktı. "Dikkatli ol. Lütfen."

Phoenix tekrar ileri atıldı ve sert bir öpücükle ağzımı aldı. "Senin için her zaman geri geleceğim."

O beni bırakırken tüm gücümle bu sözlere tutundum. Bakışlarım Riven'ı buldu. Çenesi sertti ama gözleri intikam ve adını koyamadığım bir şeyin karışımıyla parlıyordu. Bana sadece başıyla onay verdi. Ama ona da tutunmuştum.

"VOLTA ATMAYI BIRAK."

Kai'ye ters bir bakış attım ve yoluma devam ettim. Şöminenin önündeki döşeme tahtalarının izini takip ettim. Pencere çoktan değiştirilmiş ve perdeler çekilmişti.

"O zeminde bir delik açacaksın," diye söylendi Kai oturduğu yerden kalkıp kanepeyi iterken.

Ona doğru sarsıldım. "Uzan. Dinlenmen gerek." Bana sıırttı. "Sen uzanırsan ben de ."

Ona kaşlarımı çattım ama o sadece kaşlarını çattı. İç çekerek pelüş kanepeye doğru ilerledim. "Peki."

Kai beni kendisiyle birlikte rahat koltuğa çekti ve Atlas'a bir bakış fırlattı. "Sanırsın tırnaklarını kerpetenle sökmek istiyorum."

Atlas telefonundan başını kaldırdı. "Seninle yatmak da aynı şey olabilir."

Kai Atlas'ın tekmeledi. " gerek yoktu."

Kai ile kanepenin arkılığı arasına sokuldum. "Ne yapıyorsun?"

Atlas buraya geldiğimizden beri dikkatle telefonuna odaklanmıştı. "Evdeki ve araçlarımızdaki tüm pencereler için kurşun geçirmez cam siparişi veriyorum."

Gözlerim ve doğruldum. "Ciddi misin sen?"

Dudakları sert bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Üzülme tenses güvende olmak daha iyidir."

Kai'nin kan gölüne dönmüş görüntüsü zihnimi doldururken kalbim sıkıştı.

Kai doğrulup bana sarıldı. "Sadece bir önlem."

Girişe bakarken onun sıcaklığının içime sızmasına izin verdim. "Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekmiyor muydu?"

Atlas telefonunu indirdi. "Eğer bir sorun çıksaydı iletişime geçerlerdi."

Tabii . Midem bulandı. "Dövüş derslerine ne zaman başlayacağım?"

Atlas bana birkaç kez göz kırptı. "Sanırım bu hafta. Neden?"

"Hepinizi korumaya yardımcı olmak için kendimi savunamamaktan çok yoruldum. Öğrenmek istiyorum."

Kai boynumu ve omuzlarımı yoğurdu. "Tüm bunlar için yenisin. Bunu öğrenmek biraz zaman alacak."

Zamanım . "Başlamaya hazırım."

Atlas kaşlarını çattı. "Yapacaksın ama tüm cevabının vurulduktan üç gün sonra oturma odasında dövüş derslerine başlamak olduğunu sanmıyorum."

Parmaklarım kanepenin minderlerine gömüldü. "Bu kadar işe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum."

Öne doğru eğildi, beni kendine çekerken parmakları saçlarıma dolandı. Atlas'ın ağzı benimkine değdi. Sıcaklık ve güvenlik gibiydi. "Biliyorum. Ama beklemek zorundayız. Yarın savaşıacak yeterince savaş olacak."

Başımı göğsüne yaslayarak inledim. İstediğim şey tüm adamlarımın tek bir çatı altında olması ve kimsenin bizi öldürmeye çalışmamasıydı. Sonra da bir hafta boyunca uyumak istiyordum.

Ön kapı çalındı.

Bir anda ayağa kalktım ve girişe doğru koşmaya başladım. Atlas beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Orada kimin olduğunu öğrenene kadar bekle."

Kai etrafımızda dönerek bana sert bir bakış fırlattı. "Suikastçılar, hatırladınız mı?"

"Suikastçıların kapıyı çaldığını sanmıyorum,

Altın Tanrı." Dudakları seğirdi. "Kim var orada?

Dost mu düşman mı?"

"Dostum?" Kerry kalın ahşabın arasından konuştu.

"Silah olup olmadığını kontrol ettik, Majesteleri. Temiz," diye ekledi bir muhafız.

Kai kapıyı açtı ve solgun yüzlü Kerry'yi ortaya çıkardı. Beni görünce gözleri büyüdü ve Atlas'ın beni hâlâ göğsüne bastırıldığını, ayaklarımın sallanmakta olduğunu fark ettim. Göğsünü okşadım. "Sanırım artık beni bırakabilirsin."

Homurdandı ve yaptı. Uzandım ve teşekkür etmek için bir öpücük kondurdum.

Kerry çekingen bir şekilde içeri girdi. "Burada olmam sorun olur mu? Sadece çok endişelendim. Söylentiler çılgıncaydı. Önce öldüğün, sonra kaçtığın ve sonra da-"

"Kerry," diye durdurdum onu.

Ağzı kapandı ve yanakları pembeleşti. "İyi misin?" "Gel ." Ona mutfağa doğru el salladım. Atlas ve Kai takip etmeye başladı ama ben başımı salladım. "Kız kıza konuşma zamanı." Kai suratını astı. "Kız muhabbeti yapabilirim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ona doğru ilerleyerek onu derinden öptüm. "Git dinlen."

"Peki," diye homurdandı.

Atlas'a baktım. "Ondan sen sorumlusun."

"Vay canına, teşekkürler," diye mırıldandı

Atlas.

Kıkırdamamı yuttum ve Kerry'yi mutfağa doğru yönlendirdim. "Yoğunluk için özür dilerim." Buzdolabına doğru ilerledim ve iki soda çıkarıp birini ona uzattım.

Onu aldı ve beni inceledi. "Senin için endişeleniyorlar."

Kapağı açıp tezgâha yaslandım. "Ben de onlar için endişeleniyorum." Phoenix ve Riven'ın Ağ'la savaştığı görüntüler zihnimde dönüp duruyordu.

"Ne oldu, Aura?"

Biraz zaman kazanmak için sodadan bir yudum aldım. Ne olduğunu anlayamadığım meyvemsi bir tadı vardı. "Vuruldu."

Kerry'nin nefesi kesildi.

"Çocuklar beni zindandan çıkardılar ve hemen bir şifacıya götürdüler. Beni birkaç günlüğüne iyileşmem ve kampüsün güvende olduğundan emin olmam için bir yere götürdüler."

"Ama değil." Kerry oturma odasına doğru baktı. "Herkes keskin nişancıdan bahsediyor. Ama kimse yaralanmadı mı?"

"Hepimiz iyiyiz." Tam olarak yalan değildi, şu anda hepimiz iyiydik. Ama ona şıfacı hakkında anlattığım hikâye öyleydi. Kendime bunun onun için daha iyi, daha güvenli olduğunu söyledim. Ama yine de kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

"Bu çılgınlık. Kampüste ara sıra saldırıya uğradığımız oluyordu ama böylesini hiç görmemiştik. Sen gerçekten bir aether'sın, değil mi?"

"görünüyor."

"Tanrım, - ya da lanet olsun - ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyorum."

Kerry'yi hızlıca kucakladım. "Bana normalmişim gibi davranman gerekiyordu. Her zamanki arkadaşım gibi."

Başını iki yana salladı. "Ama aynı şey değil. Güçlü olduğunu biliyordum ama yüzyıllar sonra ilk aether? İnsanlar bu yüzden akıllarını kaybediyor."

Mide bulantısı mideme battı. "Eminim bir ya da iki hafta içinde her şey normale dönecektir."

"Sen öyle diyorsan..." Kerry oturma odasına doğru kaçamak bir bakış gönderdi.

"Ne?"

Yanakları kızardı. "Sen ve kraliyet ailesi... birlikte misiniz?"

İçimden bir kahkaha yükseldi ve oda arkadaşımın tipik erkek delisi odağı karşısında üzerimde taşıdığım gerginliğin bir kısmı hafifledi. "Atlas, Kai ve Phoenix, evet. Riven? Sanırım beni başka bir diyara atmayı tercih eder."

"şimdiden üç mü?" diye ciyakladı.

"Tüm bu aether önce de oluyordu."

Bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Sen gelmiş geçmiş en şanslı kızsın."

"Evet, vurulmak parkta yürümek gibi bir şey."

Yeşil gözleri parlıyordu. "Dört asil için buna değer." "Riven değil," diye hatırlattım ona.

"Kendine gelecektir, Aura. Ona yardım edemeyecek."

Bu bana doğru gelmedi. Riven'ı açıkça istemediği bir şeye zorlamak istemedim.

Kerry aceleyle, "Öyle demek istemedim," dedi. "Sadece birbiriniz için yaratılmışsınız. Bu tür bir bağlantı mucizedir. Kafasını topladığında bunu isteyecektir."

"Belki..."

Sırıttı. "Yapacak. Ve o etkileyici kontrol koptuğunda, bahse girerim havai fişekler patlayacak."

Bir yudum gazozda boğuldum. "Kerry!"

"Ne? Bu doğru."

Ön kapı çarparak beni zıplattı. Bağırma sesiyle girişe doğru koştum ve olduğum durdum.

Phoenix doğu halısının ortasında durmuş, gözlerinden ateş saçıyordu. Ve üstü başı kan içindeydi.

Phoenix'i içime çekerken TÜM VÜCUDUM titredi. Kan. Hem de çok fazla. Gözlerim yarasını aradı. "Neren yaralı?"

"Değil," dedi Riven, sesi gergin çıkıyordu.

Alevler Phoenix'in etrafını yaladı, kollarını ve gövdesini çevreledi. İlerlemeye başladım ama Riven yoluma çıktı. "Yapma. Şu anda durumu stabil değil. Onu bekletmeye çalıştım. Geri gelmeden önce sakinleşmesi için ama sanırım senin iyi olduğundan emin olmak istedi."

Anka bir hırıltı çıkardı ve Riven'a saldırdı. Hamle o kadar hızlıydı ki, Riven'ın kendini savunmak için hiçbir şansı yoktu. Bir saniye önce ayakta idi ve bir saniye sonra Phoenix onu duvara fırlattı.

Phoenix bana doğru sinsice yaklaşıırken Kerry çığlık atarak mutfağa geri döndü. Kai ve Atlas o sırada harekete geçmiş, Phoenix'ten önce bana ulaşmaya çalışıyorlardı. Ama yeterince hızlı değillerdi.

Phoenix beni sertçe kendine doğru çekti ve etrafımı sardı. Ateş her yerdeydi. Bizi tamamen sarmıştı.

Panik şiddetli ve hızlı bir şekilde parladı. Çocuklar Phoenix'e beni için bağıırken anılar zihnimin duvarlarını dövüyordu. Ama sonra hissettim.

Phoenix titriyordu. Tüm vücudu titriyordu. Dehşete kapılmıştı. Benim için.

Kaslarımdaki gerginlik yavaş yavaş azaldı. Kollarım Phoenix'e dolandı, ellerim yatıştırıcı vuruşlarla omurgasında aşağı yukarı gezindi.

Ateşin yanmasına izin verdim. Ve beni korkutmasına izin vermek yerine, koruyucu sıcaklığını hissettim. Çünkü o Phoenix'ti.

"Ben iyiyim."

Bu sözleri Phoenix ve diğer çocuklar için söyledim.

"Güvendeyiz," diye fısıldadım. "Bizi bu sen getirdin."

Yangın biraz azalmıştı. Evin alevler içinde kalmaması bir mucizeydi ama içimden bir ses bunun Riven ve Kai'nin yetenekleriyle yangını kontrol altına almaları sayesinde olduğunu söylüyordu.

Phoenix'e daha sıkı sarıldım. "Bana geri dön."

İçindeki gerginlik bir nebze olsun azaldı. Boynuma sokuldu.

Elim altından kayarak teninde ileri geri kaymaya başladı. "Ben buradayım. Geri gel."

Phoenix'in ağzı boynumu sıyrıp beni tattı. Ateş biraz daha hafifledi. Sanki dudaklarının altındaki nabızı hissedebiliyordu ve bu ona yaşadığımı ve nefes aldığımı garanti ediyordu.

"Ben buradayım."

Phoenix alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardı.

"Phoenix, Aura'nın gitmesine izin vermelisin. Onu korkutuyorsun," dedi Kai. Bu sadece Phoenix'in beni daha sıkı kavramasına neden oldu.

"Ben iyiyim, Kai. Bize biraz yer aç."

Atlas diğerlerine bir bakış attı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"İyi olacağız. Değil mi, Phee?" Tek kelime etmedi.

Elimi gür saçlarında gezdirdim ve Phoenix bir kez daha gürledi. Dudaklarımın kulağını sıyrmasına izin verdim. "Ateşini geri çekebilir misin? Bizi temizlemek istiyorum."

Beni daha sıkı kavradı ve bir ciyaklama sesi çıkardım. "Sadece sen ve ben. Başka kimse yok."

Phoenix'in beni tutuşu bir parça hafifledi, etrafımızdaki ateş yerini dumana bıraktı.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Hadi odana gidelim." "Aura..." Riven başladı.

Hepsine bir bakış attım. "Biz temizlenmeye gidiyoruz. Geri geleceğiz."

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp süitine götürürken Phoenix tek kelime etmedi. Odanın kendisi ona uyuyordu. Koyu ahşap mobilyalar ve derin

Bordo yatak takımı. Onun gibi kokuyordu. Benim için ev anlamına gelen bir koku. Duman ve odun karışımı. Hayal edebileceğimden çok daha derinlere uzanan kökler.

Kapıyı arkamızdan kapattım. Phoenix hareket etmedi. Tepkisizliği karşısında korku içimi yaladı, hayal gücüm buna neyin sebep olabileceğine dair olası en kötü senaryoları doldurdu.

Yavaşça onu banyoya doğru çektim. Işıkları yaktığımda irkildi. Hızla yarısını kapattım ve Phoenix'in gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifledi.

Duşa doğru ilerleyerek suyu açtım ve ısınması için bir şans verdim. Tekrar ona döndüğümde bakışlarım Phoenix'in üzerinde gezindi. Yırtık kıyafetlerini ve yapıştıkça yapışkanlaşan kanı gördüğümde kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Seni soyacağım."

Phoenix cevap vermedi, sadece koyu mermer ve gümüş kaplamalarla donatılmış banyonun ortasında durdu.

En azından beni duyabilmesini umuyordum. Parmaklarım tişörtünün eteğine dolandı ve onu kaldırdı. "Kollar yukarı."

Talimatlarıma uydu ve ben de gömleği soyup köşeye fırlattım. Bu kıyafetler bir daha asla giyilmeyecekti. Göğsünü taradım. Riven, Phoenix'in yaralı olduğu konusunda yanılmıştı. Göğüs kaslarında ve karnında kesikler vardı.

Eski yaralarının üzerinde yeni yaralar görmek içimde bir öfke oluşturdu. Umarım onları açanlar acı çekmişlerdir.

Öfkemi bastırmak için elimden geleni yaptım, bunun hiçbir işe yarabiliyordum. Titrek bir nefes verdim ve kot pantolonuna doğru ilerledim. Düğmelerini açarak kaslı kalçalarının üzerinden aşağı doğru çektim. Ayağını kaldırması için sessiz bir komutla baldırına dokundum. Kaldırdığında, önce bir botunu sonra da diğerini çıkardım. Kot pantolonu bir savaştı ama sonunda ben kazandım.

Siyah boxer külotu elime aldığımda sertçe yutkundum. Parmaklarım bel bandına takıldı ve onları da çekiştirerek kurtardım. Önümdeki adama bakakalmamak için elimden geleni yaptım. O kadar güzeldi ki, savaş yorgunu ve kanlar içinde olsa bile.

Çabucak kendi kıyafetlerimi çıkardım ve çöpe atılmak yığına ekledim. Sonra Phoenix'i de yanıma alarak duşa girdim.

Sıcaklığı rahatlatıcı bir sıcaklığa ayarlayarak spreyin altına girdim ve onu da yanımda getirdim.

Phoenix hareket etmedi ya da tek kelime etmedi. İçimdeki her şey büküldü. Onu bu durumdan kurtarmak için söyleyecek sözüm yoktu. Tek yapabildiğim yalnız olmadığını bilmesini sağlamaktı. Ona değer . Sevildiğini.

Ellerime şampuan döktüm ve başının üzerinde gezdirmeye başladım. Phoenix bir inilti çıkardı. Şampuanı kafa derisinden durularken bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Atlas'ın benimle ilgilendiği gibi Phoenix'le ilgilenererek vücut yıkamaya geçtim. Derisindeki her kan zerresini temizledim ve her yarayı temizledim.

Vücudundaki sabunu durularken Phoenix'in başı omzuma düştü ve beni kendine çekti. Parmakları belimi ısırdı, sadece acıdan utanıyordu. "Sana ihtiyacım var, Aura."

Sözleri gırtlaktan gelen bir gibiydi.

Tek bir şey söyleyebildim. "Ben varım."

Sözlerim üzerine PHOENIX'in parmakları büküldü, elleri belimden kalçalarımın indi ve beni kendine doğru daha sıkı çekti. Sertleştiğini hissettiğimde boğazım düğümlendi.

"Phoenix."

"Sana ihtiyacım var."

Dışarı çıkarabildiği tek şey buydu. Ona mükemmel, rahatlatıcı sözler söyleyemeyebilirdim ama kendimi verebilirdim.

"Al beni."

Phoenix'in bundan fazlasına ihtiyacı yoktu. Bir anda beni döndürdü ve yüzümü duş duvarına doğru çevirdi.

Tek bir hamlede içime girmesini bekliyordum. Etrafında dönen tüm o saldırganlığı içime akıtmasını. Ama Phoenix tam tersini yaptı. Yavaşça içime doğru kaydı. O kadar kademeli bir hareket ki, içime tamamen oturduğunda, daha fazlası için ona yalvarmak üzereydim.

Dudakları boynumu bulduğunda Phoenix kısık bir inilti çıkardı ama hareket etmedi. Öylece kaldı. Su sırtına çarparken derin derin nefes aldı.

"Phoenix, lütfen." Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı. Hâlâ nefes aldığını bilmeye. Bütün olduğunu. Birlikte hâlâ hayat dolu olduğumuzu.

Bana acıdı ve içime girip çıkmaya başladı. İtişler yavaş ve kolaydı. Beni duvarlarda süründürmek için tasarlanmış tembel, durgun bir hareket.

Sırtımı dikleştirdim, Phoenix'e bastırdım, *daha fazlasını* istedim. Ama tempoyu değiştirmeme bir kez bile izin vermedi. Duvarlarım onun etrafında titreyene kadar o uykulu tempoyu sürdürdü.

"Gelme."

Bu oldu a hırladı Sipariş o vardı Ben savaşmak karşı yaklaşan doruk noktamı.

Phoenix'in eli göğsüme doğru kalktı, avuçladı ve yoğurdu. Parmakları meme ucumun etrafında dolaştı ve sonra бүktü.

Serbest kalmanın sınırına düşmemek için mücadele ederken bir inilti çıkardım.

"Savaş onunla. Sana daha çok ihtiyacım var."

Onunla savaştım. Ama bu lezzetli acıyı tek başıma çekecek değildim. Kendimi tekrar Phoenix'e yaslardım, onun etrafında sıkıldım.

Bir hırıltı daha çıkardı, bu seferki daha yüksek sesle, o vahşilikten bir parça akıyordu. "Yapma, Aura. Kontrol bende değil. Henüz değil."

"O zaman kontrolü kaybet. Sana güveniyorum."

Kalçamdaki parmakları tekrar sıkılaştı ve bu sefer en ufak bir acı titreşimi vardı. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Onu daha sert ittim. "Senden ihtiyacın olanı almanı istiyorum. Bugünün çirkinliğini geride bırakıp bana geri dönmeni istiyorum. Bırak gitsin, Phoenix."

İçinden insandan çok hayvanı andıran bir kükreme çıktı ve kontrolünü kaybetti. Tembel vuruşlar gitti, yerini çılgınca itişler aldı. Kıvılcımlar etrafımızda dans ediyordu, düşün altında bile.

Her dibe vuruşunda daha fazla kıvılcım çıkıyordu. Neyin hislerden kaynaklanan ışık, neyin gerçek ateş olduğunu anlayamıyordum. Ve bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Tek istediğim daha fazla Phoenix'ti. Damarlarımda dolaşan bu hayvani ihtiyaçtan daha fazlasını.

Phoenix bana daha sert vurdu, beni o kadar sıkı tutuyordu ki çürüklerim olacağından emindim. Umurumda bile değildi. Ona musallat olan şeylerin varlığından kovulmasını istiyordum. Karanlık savaşçımın burada benimle olmasını ve bedenen olduğu kadar zihnen de bütün olmasını istiyordum.

Orgazm tehdidiyle bacaklarım titriyordu. İçimdeki alev Phoenix'e yanıt olarak kükredi. İçimdeki her şeyi ısıttı ve

Kanım damarlarımda dolaşıyor ve her sinir ucumu yakıyordu.

Phoenix'in eli ön tarafıma kaydı ve parmağı klitorisimin etrafında dolaştı. Sonra çimdikledi.

Sadece yıldızları görmedim. Bir kara delik beni yuttu. Duyguların gelgit dalgası üzerime çöktü, beni altına çekti ve her türlü ışık parıltısını yok etti. Anka kuşu olmayan herhangi bir şeyin parıltısını.

O durmadı. Phoenix'in itişlerinin yönü değişti, içimden daha fazlasını çıkardı. Tam orgazmın sona ereceğini düşündüğümde, bir başkası inşa etmeye başladı. Bir bağırıyla Phoenix kendini içime boşalttı ve ben ona doğru yığıldım.

Phoenix beni belimden yakaladı, bacaklarım çözöldü ve dünya dalgalandı.

Bedenimden sıyrılıp beni arkasına döndürürken bir küfür mırıldandı. "Lanet olsun. Özür dilerim, Aura."

Ona uyuşturulmuş olduğundan emin olduğum bir gülümseme verdim. "Ne için?"

Orgazmla ölüm mü?"

Yüzünde mizahtan eser yoktu. "Sana o kadar sert davranmamalıydım. Canın acıyor mu?"

Kaslarım ağrıyordu, evet. Ama lezzetli bir sıcaklığa dönüşecek şekilde. Phoenix'i hâlâ yanımda hissettiğim bir şekilde. Bundan asla pişman olmayacaktım.

Bir elimi göğsüne bastırdım, parmaklarım yaralarının olduğu yerdeki yeni gümüş beneklerin üzerinde gezindi. "Harika hissediyorum."

"Aura-"

Onu tekrar öptüm. "Yalan söylemiyorum. Gerçeğimi hisset." Rahatlamış kaslarımın ve onun kollarındaki rahatlığımın hikâyemi anlatacağını biliyordum.

Phoenix'in dudakları şakağıma değdi. "Emin misin?" "Daha fazla."

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Kaybettiğim için üzgünüm. O."

"bir şey için asla özür dilemene gerek yok." Sessizdim.

Bir an spreyn altında durduk. "Kötü müydü?"

Beni saran kolları sıkılaştı ve sonra gevşedi. "Birisi tuzak kurmaya çalıştı."

Omuzlarını kavradım ve doğruldum. "Şebeke mi?"

Phoenix başını salladı. "sadece bir düzine adam gönderdiler. Bir dahaki sefere daha fazla olacak."

Dehşetin buzdan pençeleri kalbime saplandı. İki kişiye karşı bir düzine adam mı? Nasıl hayatta kalmışlardı?

Ağzının kenarları kalktı. "Bizim belalı olduğumuzu unuttun mu Pip?"

Ona kaşlarımı çattım. "Bu hiç komik değil."

Phoenix beni göğsüne yasladı. "Güvendeyiz. Ağ'ın yeniden toparlanması biraz zaman alacak."

"Bu ne zaman bitecek?"

Cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Dürüstçe mi?" "Her zaman."

"Bu hiç bitmeyecek."

Ve Phoenix'in mürekkep siyahı gözlerine baktığımda, bana tam olarak istediğim şeyi verdiğini . Gerçeği.

PHOENIX omuzlarıma bir havlu sardı. Öne doğru eğildim ve göğüs kafesine bir öpücük kondurdum. "Seni rahatlatan kişinin ben olmam gerektiğini sanıyordum."

Phoenix beni çekerken kolları etrafıma dolandı. "Sen yaptın." Dudakları ıslak saçlarımin üzerinde gezindi. "Ama ben o durumdayken benimle yalnız kalma riskini almamalıydın."

"Sana güveniyorum."

Phoenix bir parça geri çekildi, karanlık gözlerinde kıvılcımlar dans ediyordu. "Yapmamalısın. Kontrolümü kaybediyorum, Aura."

Kalbinin üzerinde bir desen çizdim. "Benimleyken ."

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?"

Dudaklarım bir sırıtışa dönüştü. "Eğlenceli mi?"

Phoenix öfkeli bir ses çıkardı ve beni gelin gibi havluyla birlikte kaldırdı. "Baş belasısın, Pip."

Kireçli çenesinin altını öptüm. "Ama sen beni böyle seviyorsun."

"Evet, ."

Phoenix bir koluyla beni kucakladı ve diğer koluyla banyonun kapısını açtı. Yatak odasına doğru yürüdü ama kısa kaldı. Üç çift göz bize bakıyordu. Her bir yüz şaşkın bir ifade takınmıştı.

Phoenix kaşlarını kaldırdı. "partisi için mi geliyorsun?"

Kai'nin çenesi düştü, gözleri benden Phoenix'e atladı ve tekrar geri döndü. "Sen iyi misin?"

Phoenix'in elinden kurtulmak için mücadele ettim. "Herkes iyi, değil mi?"

Bana baktı, bakışlarında büyük bir sıcaklık vardı. "İyiden çok daha iyi."

Riven kollarıma bir bohça sıkıştırarak, "Sana giysi getirdim," dedi.

"Ah, teşekkürler." Jestini takdir etmiştim ama sözleri nezaketten çok bir emir gibi gelmişti. Banyoya doğru ilerlerken ona yan gözle bir bakış attım. Riven'in örtünmemi sağlamak bu kadar çaresiz olduğunu düşününce göğsüme derin bir sızı yerleşti.

Banyoya girdim, kapıyı usulca arkamdan kapattım ve tahtaya yaslandım. Derin bir nefes alıp acımı dindirmeye çalıştım ama bu bir hataydı. Riven'in kokusu kıyafetlerime sinmişti. Bildiğim o saf dağ havası onun kokusuydu. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken göğsümdeki sızı yanığa dönüştü.

Bu karmaşık ilişki bağları ve duygular karmaşasında bir yol göremiyordum. Sessiz sesler kapıdan içeri süzüldü ve beni harekete geçirdi. Kıyafetleri tezgâhın üzerine koydum ve saçlarımdaki ıslaklığı giderdim.

Parmaklarım saç tellerini ustalıkla ördü, bir araya getirdi ve bileğimdeki lastik bantla bağladı. Düzgün kurutmamanın bedelini daha sonra ödeyecektim ama zahmet edemezdin. Sütyen ve iç çamaşırına uzandım ve donakaldım. .

Elimi ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdim. Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şeydi. Ve yumuşak leylak rengi tenime karşı mükemmel bir tondtu. Riven'in bunları benim için seçmiş olabileceği düşüncesiyle göğsümdeki o hain umut ışığı canlandı.

Kanın keskin tadı ağızıma dolana kadar yanağımın içini ısırdım. Riven söz konusu olduğunda umut çok tehlikeli bir duyguydu. Buzul gözlerle ilgili aklımda dönen düşünceleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve iç çamaşırımı ve kıyafetlerimi çektim. Riven'in kokusu etrafımda daha güçlü bir şekilde dönüyordu ama bunu da görmezden gelmeye çalıştım.

Aynaya bakarak yansıمامı inceledim. Kendimi zar zor tanıyabildim. Fiziksel olarak farklı görüldüğüm için değil, ama dış görünüşümün altında gizlenen her neyse onda bir değişiklik vardı.

yüzey. Kendime bakarken gözlerim gümüş renginde parladı. Görüşümü netleştirmeye çalışarak gözlerimi kırptım ve tekrar normal griye döndüler.

Başımı salladım ve kapıya yöneldim. Kapıyı çekerek açtım ve Phoenix'in yatak odasına girdim. Tüm konuşmalar durdu. Çocuklara kaşlarımı çatarak baktım. "Ciddi misiniz? Ne hakkında konuştuğunuzu bilmeyi henüz hak etmedim mi?"

Kai'nin dudakları kıpırdadı. "Sana hayranlık duyuyoruz Pip."

Atlas bana doğru yürüdü, beni kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı. "İnanılmazsın. Hiç kimse Phoenix'i o durumlardan birinden geri çekmeyi başaramadı. Genelde sadece kendini yakması gerekir."

"Evi yakmadığımıza sevindim," diye mırıldandım.

Kai kıkırdadı. "Hayır. Bu tür şeyler için korumalarımız var."

"Koruma mı?"

Riven, "Tüm yatakhanelerde, kontrolden çıkmış armağanların gerçekten ciddi zarar vermesini önleyen korumalar var," diye açıkladı. "Yeni serbest bırakılmış güçlere sahip elementalleri eğitirken bu bir tür gereklilik."

"Bu mantıklı." Zihnim bu tür korumaların yararlı olabileceği tüm yolları gözden geçirdi. "Bunları insanlara aşılabilir misiniz?"

Phoenix'in ağzının köşesi yukarı kalktı. "İşler öyle yürümüyor."

"Lanet olsun."

Bana doğru ilerledi ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildi. Bu hareket sıcaklıktan çok kolay bir şefkatle ilgiliydi ama Phoenix'in dudakları benimkilerin üzerindeyken Atlas'ın beni tutmasıyla ilgili bir şey kalçalarımı birbirine bastırmamı sağladı.

Atlas'ın kollarında kıpırdandım. "Sanırım artık beni bırakabilirsin." "Ya seni bırakmak istemiyorsam?"

Kai doğrudan içime işleyen o arsız gülümsemesiyle sırıttı. "Ben de onu yere bırakmak istemezdim kardeşim."

Riven'in çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Odaklanabilir miyiz? Olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Daha önce içtiğim birkaç yudum soda midemde kurşuna dönüştü.

Riven Atlas'a ters ters baktı. "Kızı yere bırak. Bacakları var." Atlas, Riven'a karanlık bir bakış gönderdi ama beni ayağa kaldırdı. Göğsünü okşadım. "Teşekkürler."

Kollarını bana doladı ve sırtımı ön tarafına doğru çekti. "Bize neler olduğunu anlat."

Atlas'ın ses tonunda onun için nadir görülen bir sıcaklık eksikliği vardı. Bu soğukluktan nefret ediyordum. Karşı karşıya olduğumuz her şeyden ve sadece varlığımın onları parçalamasından nefret ediyordum.

Atlas sanki endişemi hissediyormuş gibi boynuma sokuldu. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Öyle hissettirmiyor."

Phoenix bana sert bir bakış gönderdi. "Sakin olanları üstlenmeye kalkma. Riv'le de uğraşma, o her zaman huysuz bir herif olmuştur."

Riven gözlerini devirdi. "Onun şımartılmaya ihtiyacı yok. Ve eğer olursa, asla hayatta kalamaz."

Riven'ın adımı söylemekten kaçındığını fark etmekten kendimi alamadım. Sanki takma ismim onun için bir deri gösterisiymiş, temas istemediği bir şeymiş gibiydi.

Kai, Riven'ın karnına keskin bir dirsek gönderdi. "Hay aksi. Kaydı."

Riven eğildi, öksürüyordu. "Siktir, Kai."

"Ağzından o kadar çok saçmalık akıyordu ki boğulduğunu sandım. Heimlich böyle yapılıyor mu?"

Phoenix'gözleri parladı ama bakışlarındaki mizahı kaçırmadım. "Sen bir kahramansın."

Kai o yaramaz gülümsemesiyle bana . "Ödül alacak mıyım?"

Bu sefer gözlerimi deviren ben oldum. "Bana ne olduğunu söyleyeni ödüllendireceğim."

"Sana söylemiştim," dedi Phoenix.

"*Bir tuzak olduğundan* biraz daha fazla bilgi istiyorum."

Homurdandı ama daha fazlasını söylemedi.

Riven karnında Kai'nin vurduğu yeri ovuşturdu. "Bu tuzağı kurmak için kampüsten tam olarak ne zaman ayrıldığımızı bilmeleri gerekiyordu. Zamanlamaları çok mükemmeldi."

Parmaklarım Atlas'ın kollarına gömüldü. "Burada biri Şebeke'ye bilgi sızdırıyor."

Riven'in yüzüne karanlık bir ifade yayıldı. "Öyle görünüyor." Kai'nin yüzünde artık o tipik mizahtan eser yoktu.

"Orada olmaması gereken birinin kaldığını gördünüz mü?"

Phoenix başını salladı. "Öğrenciler ve kraliyet muhafızları, ama herkes izliyordu. Bir keskin nişancı kampüse ateş etmişti."

"Daha da dikkatli olmamız gerekecek," dedi Atlas kollarını bana dolayarak. "Yakınımda kalman gerekecek, Aura."

Kaslı ön koluna bir öpücük kondurdum. " için sorun değil ama her zaman birinizi yanımda taşıyamam. Kendimi korumayı öğrenmem gerek."

Phoenix bana kaşlarını çatı. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum, belki de hiçbir zaman bir bağ arkadaşı olmadan olmak sağlıklı ya da normal olmadığı içindir? Kendi yapmak için zamana ihtiyacım var. Kerry'yle vakit geçirmek ve belki de evren aynı hizaya gelirse başka arkadaşlar edinmek için." Bu öğleden sonra Phoenix ortaya çıktığında Kerry'yi ektiğim için suçluluk duyuyordum ama ona her şeyi açıklayacaktım.

Kai'nin yüzü düştü. "Arkadaşın olamayacak mıyız?"

Gülmek için kendimi zor tuttum ve Atlas'ın elinden kurtuldum. Doğruca Kai'ye gittim ve kollarımı ona doladım. "Sizler benim arkadaşlarımsınız. Ve çok daha fazlası. Ama birbirimizin tüm dünyası olursak bu hiçbirimiz için iyi olmaz."

Kai çenesini başımın üstüne nefesinin altından bir şeyler homurdandı.

Elimi sırtındaki tişörtünün altına kaydardım. "Bu seninle saçma sapan zaman geçirmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Söz mü?"

Göğsünü öptüm. "Söz veriyorum."

Riven telefonuna bakarken boğazını temizledi. "Bir sorunumuz olabilir."

"Tanrı aşkına," diye Phoenix. "Şimdi ne olacak?" "Krallar burada. Hepsi burada."

Kai'nin tatlı şefkati karşısında ısınan kanım buza dönüştü. "Neden?" Ciyakladım.

Riven telefonunun ekranını taradı. "Görünüşe göre seninle görüşmek istiyorlar. Aşağıda bekliyorlar."

Anka Kuşu ve Kai küfürler savurdular ama Atlas taş kesilmiş bir sessizliğe büründü. Üzerimdekilere baktım. Riven bana kot pantolon, yumuşak bir tişört ve kapüşonlu bir sweatshirt getirmişti. Bu kraliyet seyircisi için uygun olamazdı. Saçlarım kuru bile değildi.

"Üstümü değiştirmem lazım. Saçımı yapmalıyım. Biraz makyaj yapmalıyım."

Riven başını salladı. "Zaman yok. Onlar beklemez."

Sertçe yutkundum ama başımı salladım. Anka Kuşu ve Kai hemen yanıma geldiler ama Atlas kıpırdamadı. Tekrar ona döndüm. "İyi misin?"

Sanki transa geçmiş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Babamın senin yanında olmasını istemiyorum."

Bir anda hareket ettim ve kendimi Atlas'a doğru fırlattım. Homurdanarak beni yakaladı. Bir maymun gibi ona sarıldım. "Bana zarar veremeyecek. Hepiniz yanımdasınız."

Atlas acı dolu bir fısıltıyla, "Deneyebilir," dedi.

"Ama başaramayacak." Konuşan Riven'dı. Atlas'ın bakışlarıyla karşılaştığında kararlı bir kesinlik vardı. "Birlikte hareket edeceğiz."

Riven söz konusu olduğunda ilk kez kendimi hissetmiyordum. Kendimi bu bağın, bu ailenin bir parçası gibi hissettim. Bu çok iyi hissettirdi.

Atlas keskin bir baş hareketiyle beni yere bıraktı. "Hadi şu işi bitirelim."

Odadan çıktık ve merdivenlerden indik. Çocuklar etrafımı öyle bir sarmışlardı ki kendilerini koruma gibi hissediyordum. Elimi Kai'nin elinin içine soktum, normallik hissine ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı sıkarak bana doğru baktı. "Biz seninleyiz."

Dudağımı ısırdım ama başımı salladım.

Muhafızlar girişe doluşurken oturma odasından sesler yükseliyordu.

Phoenix'in çenesi gerildi. "Bundan sonra evi böcekler için süpürmemiz gerekecek."

Atlas, "Bomba koklayan bir köpek de gelse fena olmazdı," diye mırıldandı.

Bu adamların böyle bir ortamda büyüdüğü gerçeğini kabullenmek zordu. Yörüngelerindeki hiç kimseye, hatta bazen ailelerine bile güvenememek.

Oturma odasına adım attığımızda krallar döndü. Kral Torrent ve Kral Ash olduğunu tahmin ettiğim kişi başlarını eğerek selam verdiler. Kral Torrent gülümseyerek öne çıktı ve Riven'i kenara iterek beni kucakladı. "Güvende olmana çok sevindim, Aura. Oğlum sana iyi bakıyor mu?"

Cevap olarak gülümsememe engel olamadım. Tanıştığım yüksek sosyete asilzadeleri arasında en çok Kai'nin babasını sevmiştim.

Kai iç çekti. "Tabii ki baba."

"Aura'nın raporunu dinlemek istiyorum, teşekkür ederim."

"Bana çok iyi bakıyor, Kral Torrent."

Kral cık cık diye bir ses çıkardı. "Bana Aenon demeni söylemiştim."

Kral Zephyr, cüssesinden Kral Terra olduğu anlaşılan bir adama alaycı bir bakış fırlatarak alay etti.

Phoenix'e olan benzerliği tekinsiz olan siyah saçlı, zeytin tenli adam öne çıktı. Onun da kollarını ve boynunu saran dövmeleri vardı ve üzerinde tehditkâr bir hava vardı. Ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Belki de Phoenix'inkine çok benzediği içindi.

Kral Kül başını tekrar eğdi. "Aura. Sonunda seninle tanışmak bir zevk. Tamamen iyileştin mi?"

Sesinde Phoenix'inki gibi biraz törpü vardı, ama aynı zamanda bir nezaket de vardı.

Gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Çok daha iyi hissediyorum. Neredeyse yepyeni."

Kral Zephyr'in gözleri bana dikildi ve sanki varlığımla ilgili son kayıp yapboz parçasını bulmaya çalışıyormuş gibi yüzümü taradı. "Peki bu nasıl mümkün olabilir? Göğsünüzden vurulduğunuzu duyduk."

Riven soğuk bir ses tonuyla, "Onu olabildiğince çabuk bir şifacıya götürdük," dedi.

Kral Zephyr'in lazer odağı Riven'a kaydı. "Peki onun risk altında olduğunu nereden biliyordun?"

"Silah seslerini duyduğumuzda Aura'yı kontrol etmeye gidiyorduk," diye açıkladı Kai.

Kral Zephyr Kai'ye ters ters baktı. "Seninle mi konuşuyordum?"

Kral Torrent ona döndü. "Ses tonuna dikkat et, Zephyr. Oğlum istediğin detayları veriyordu."

Kral Terra arkasından bir ses çıkararak bakışlarımı ona doğru çekti. Tam olarak bir hırlama değildi ama sıcak ve dostça da değildi. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, içimdeki titreme dürtüsüyle savaştım.

Kral Terra'da bir zalimlik vardı. Bunu bu kadar kesin olarak nasıl bildiğimden emin değildim ama biliyordum. Ve o karanlık güç içimi araştırıyor, herhangi bir zayıflık belirtisi arıyordu. Sonra gülümsedi.

Ağzının kıvrımı tamamen dişliydi. Sanki her an kopacak ve o dişleri bana batıracakmış gibi.

Atlas daha da yaklaştı, sıcaklığı sırtımı ısıtarak beni rahatlattı.

Kral Terra'nın bakışları Atlas'a kaydı ve sırtışı genişledi. "Beni oyuncağınla tanıştırmayacak mısın evlat?"

Atlas kaskatı kesildi. "Aura, bu benim babam, Kral Terra. Baba, bu Aura, benim kader eşim."

Kral Zephyr alay etti. "Henüz o kadar ileri gittiğimizi sanmıyorum. Bu hâlâ büyük bir hata olabilir."

Kral Terra kıkırdadı. "Eğer değilse bile Kingwood'da geçireceği dört yıl boyunca hayatta kalmak zorunda."

Kral Terra'nın sözleriyle Phoenix'in etrafında duman toplandı ve Atlas titreşti. Bir elimle Atlas'ın elini tuttum ve

Phoenix diğeriyle, dokunuşumun onları uçurumun kenarından geri getirmesini umarak.

Konuşan Kral Ash'ti ve avucuna bir ateş topu kaldırdı. "İhanetten bahsediyorsun."

Kral Terra en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Sadece omuz silkti. "Gerçeği söylemek ihanet değildir. Okuldaki öğrenciler onun peşini bırakmayacaktır. Güçlerini kanıtlamak için onu kesmek isteyeceklerdir. Ve bu narin çiçeğin buradaki eğitimin üstesinden gelmek için gerekenlere sahip olduğundan emin değilim."

Sözleri içimdeki ateşi körükledi. Damarlarımda ısı yükseldi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, Majesteleri. Şimdiye kadar neler atlattığımı bilmiyorsunuz. Hayal edebileceğinizden çok daha güçlüyüm."

Kral Terra'nın kahverengi gözlerinde bir şey parladı ama ifadesini çabucak düzeltti. "Belki de öyledir. Ama oğlumu zayıflatıyorsun."

Dikkatini Atlas'a çevirdi. "Sana öğretmeye çalıştığım dersleri öğrenmeliydin." Bakışları birleşmiş ellerimize kaydı. "Ama bu maskaralığa çoktan kanmış olduğunu görebiliyorum."

"O benim kader eşim," diye Atlas.

Kral Terra başını salladı. "O senin yıkımına alet olacak ve ben de senin düşüşünde bir şölen düzenleyeceğim. Çünkü zayıf biri benim soyumu devam ettiremez."

Televizyondan gelen sesler oturma odasında dönüp duruyordu ama bakışlarım koridorda gezinmeye devam ediyordu. Sanki o noktaya bakmak Atlas'ın bir şekilde ortaya çıkmasını sağlayacakmış gibi.

Phoenix koltukta öne doğru eğildi ve dudaklarını boynumun dibine bastırdı. "İyi misin?"

"Akşam yemeğinden beri odasından çıkmadım." Ve saatler geçmişti. Bu Atlas'ın yapacağı bir şey değildi. Korku midemi tırmalıyordu.

Kral Terra'nın iyi bir adam olmadığını biliyordum. Düpedüz berbat biri olduğunu biliyordum. Ama onun karanlığını ve zalimliğini ilk elden görmek bambaşka bir şeydi. Ve şimdi onun bazı sözlerinin Atlas'ın kafasında bir yuva bulmuş olmasından endişelenmeden edemiyordum.

Phoenix ve Kai bakışlarını paylaştılar.

Kai, "Babasıyla karşılaştıktan sonra zamana ihtiyacı var," diye açıkladı.

Hepsinin sorunlarıyla başa çıkmak için farklı yolları vardı. Riven babası gider gitmez bir şeyler yapması gerektiğini mırıldanarak yola çıkmıştı. Phoenix, Ağ'a sızan olup olmadığını kontrol etmek için okulun çevresini dolaşmaya çıkmıştı. Kai bana öpüşmek isteyip istemediğimi sormuştu. Ama Atlas? Taş gibi sessizleşmişti.

Aramıza ördüğü duvardan nefret ediyordum. Fiziksel olarak oradaydı ama zihinsel olarak milyonlarca kilometre uzaktaydı. Ve onun kendini yalnız hissetmesi fikri neredeyse katlanabileceğimden daha fazlaydı.

Ayağa kalktım ama daha odadan çıkamadan Phoenix elimi tuttu. "Hey, nereye gidiyorsun?"

Ona ve Kai'ye dönüp baktım. "Atlas'ın kendini yalnız hissetmesini istemiyorum." "Pip-"

Başımı sallayarak Kai'nin sözünü kestim. "Arkadaşlık istemiyorsa, bana cehenneme gitmemi söyleyebilir. Ama yanında kimse yokmuş gibi hissetmesindense bana bağırmasını tercih ederim."

Phoenix beni tuttuğu yeri bıraktı. "Sana cehenneme gitmeni söylemeyecek."

Bundan pek emin değildim. Atlas benim nazik devim olsa da gerektiğinde beni ısırabilirdi. Ve biri benim kuluçka alanıma girdiğinde bununla her zaman iyi başa çıkamadığımı biliyordum.

Merdivenleri teker teker çıkarken midem çalkalanıyordu. Yatak odasına yaklaşırken herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Atlas'ın kapısının önünde durup herhangi bir şey, hatta bir döşeme tahtasının gıcirtısını bile duymak için kendimi zorladım. Yakalayabildiğim tek şey alt kattaki televizyon programından gelen yumuşak tınılardı.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. Cevap veren olmadı.

Yanağımın iç tarafındaki leke için endişelendim. Bir an için aşağı inmeyi düşündüm ama sonra bu fikri reddettim. Bunun yerine kapıyı yavaşça iterek açtım.

Oda karanlıktı, pencerelerden sızan ayın zayıf ışığından başka bir şey yoktu. Odanın ortasındaki sayvanlı yatağın üzerindeki büyük formu seçebiliyordum. . Bir an için Atlas'ın uyuduğunu sandım. Ama sadece gözlerinin akını seçebiliyordum.

Kapıyı usulca arkamdan kapattım ve yatağa yöneldim. Üzerine tırmanıp Atlas'ın yanına gömülürken tek kelime etmedim. Birkaç saniye boyunca hiçbir tepki vermedi.

Ondan gelen hiçlik kalbimde çatlaklar oluşturdu. Sonra kolu bana dolandı ve beni neredeyse üzerine çekti.

Derin derin içime çektim, çam ve yosun kokusunun burnuma dolmasına izin verdim. "Böyle berbat bir gün geçirdiğim için özür dilerim."

Homurdandı.

Göğüs kaslarına karşı gülümsedim. "Homurdamak hiç yoktan iyidir sanırım."

Atlas iç çekti. "Sana zarar verebilir. Muhtemelen deneyecektir. Sırf beni kızdıracağını bildiği için."

"Baban mı?" Bu soruyu neden sorduğumdan bile emin değildim. Cevabı biliyordum.

Atlas başını salladı, çenesi başımın tepesini okşadı. "O odada dururken tek düşünebildiğim, senin için bir oyun oynayabileceği ve benim bunu durduracak gücümün olmayacağıydı. O lanet olası bir kral. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Parmaklarımı Atlas'ın göğsüne doğru kaldırdım ve orada daireler çizmeye başladım. "Bundan emin değilim. Kral Ash onu çağırmak için oldukça hızlı görünüyordu. Beni herkesin önünde öldürebilecek gibi görünmüyor."

Atlas ürperdi. "Hayır. O bunu yapmaz. Bunun için fazla zeki. Ancak bu başka bir yol aramayacağı anlamına gelmiyor."

"Biz ondan daha zekiyiz. Böyle adamlar, zalimlikleri yüzünden insanların onlara boyun eğmesine alışkındırlar. *Denemek* zorunda kalmaya alışkın değiller."

Atlas boğazının arkasından bir mırıldanma sesi çıkardı. "Orada haklı olabilirsin. Sana zarar vermek, bize zarar vermek isteyen o kadar çok lanet insan var ki. Bugünkü gibi günler, tırmanmayı asla bitiremeyeceğimiz bir dağ gibi geliyor."

"Her seferinde bir adım atmamız gerekiyor."

Atlas saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bana ulaşmak için sana zarar verirse kendimi asla affetmem."

Dakikalar önce kalbimde beliren küçük çatlaklar derinlere indi. "Yaptıklarının sorumlusu sen değilsin Atlas."

Atlas cevap vermedi.

". Onlar sadece ve onun."

"Her zaman annemi düşünüyorum. Onu korumak için neler yapabileceğimi. Sırrını açığa çıkaracak bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Öldürülmesinin benim suçum olduğunu."

Artık kalbimde çatlaklar yoktu, kaslar ve sinirler tamamen parçalanmıştı. "Bunun için kendini parçalamanı istemeyeceğini biliyorsun."

Atlas'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Hayır. Yapmazdı. Özgürlüğümü bulmamı isterdi. Yapabileceğim herhangi bir şekilde ondan uzaklaşmamı."

"O zaman bunu yaparız. Onun için. Senin için."

Kral Terra Atlas'a çok uzun süre eziyet etmişti. Ve neden karşılık vermediğini anlıyordum. Bu vatana ihanet olurdu. Ama işler

şimdi değişıyordu.

Yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru eğdim. "Mezun olduktan sonra ne olacak?"

"Tahta çıkacaksın."

Midem sanki bir hız trenindeymişim gibi bir dizi iniş çıkış yaptı. Buna hazır değildim ama Atlas'ı onun beni koruduğu gibi koruyabileceğim anlamına gelebilirdi. "Ve hepiniz kral mı olacaksınız?"

Atlas başını salladı. "Babam tahttan feragat etmekten nefret edecektir. Gücünü korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

"İçimden bir ses Kral Zephyr'in de aynı zihniyete sahip olduğunu söylüyor."

Atlas alay etti. "Tanıdığım en güce aç insanlardan ikisi. Birbirlerine bu kadar benzemelerine rağmen birbirlerinden bu kadar nefret etmeleri biraz ironik."

Atlas ve Riven'ın hayatlarını böylesine sapkın iki insanın parmakları altında yaşamış olmalarından nefret ediyordum. "Sonsuza kadar sürmeyecek. Özgür olacağız."

Karanlığın içinden bana baktı. "Ama bedeli ne ?"

Kirişin ağırlığı gövdeyi bastırıyor ve bir inilti çıkardım. Her şey acıyordu.

Yukarıdan gelen çığlıklar içimi burktu.

Öksürdüm ve balgam çıkardım. Nefes alamıyordum. Hiç hava alamıyordum.

Etrafımdaki dünya kayboluyordu ama tam o sırada adımı duyduğuma yemin edebilirim.

Karanlık odada sarsılarak uyandım. Doğrulduğumda Atlas'ın kolu belimden düştü, yumuşak horlamaları bir an durduktan sonra tekrar başladı. Bir elimi göğsüme bastırarak kalbimin yavaşlamasını diledim.

Rüyayla ilgili her şey çok gerçektir. Hala dumanın kokusunu alabildiğime, hala ciğerlerimdeki yanmayı hissedebildiğime yemin edebilirim.

Atlas'a baktım, onu uyandırmak, bana sarılmasını ve her şeyi yok etmesini istemek istiyordum. Onu ölü uykusundan uyandırdığımı hiç düşünmeden bunu yapardı. Ama böyle bir ardından dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve ayağa kalktım. Vücudum titriyordu ve kendimi dengelemek için biraz zaman harcadım. Kendimi kapıya doğru zorlamadan önce Atlas'a son bir kez baktım. Sinirlerimi yatıştırmak için kendime biraz çay yapacak ve sonra yatağa geri dönecektim.

Koridora adım attığımda, dinlemek için durakladım. Evin geri kalanından herhangi bir kırırdanma sesi duymadım. Çıplak ayaklarım koridorları ve ardından merdivenleri kaplayan pelüş antika halılara battı.

Halı parkeye dönüştüğünde içimi bir ürperti kapladı ama yürümeye devam ederek mutfığa doğru ilerledim. İçeri girdiğimde, kısa bir süre durdum.

Riven mutfak masasında oturmuş, ellerini bir kupaya sarmış, içinde dönen sıvıya bakıyordu. Saçları darmadağınıkı ve daha önce hiç görmediğim gözlükleri burnuna takılmıştı. O anda o kadar kaybolmuş görünüyordu ki kalbim sızladı.

Bir şey beni ele vermiş olmalı çünkü bakışları yukarıya doğru kaydı. "Sorun nedir?"

Boğazımı temizledim ve bir cümle kurmaya çalıştım. "Kötü bir rüya."

O tanıdık kaş çatma geri gelmişti.

Arkamı dönmeye başladım. "Böldüğüm için özür dilerim." "Dolaptan bir kupa getir."

Durakladım. "Ne?"

"Şu dolapta fincanlar var." Riven beni yönlendirmek için başını eğdi. "Bir tane al."

"Normal bir insan gibi sorabilirsin. *Aura, sıcak bir şeyler içmek ister misin? Belki uyumana yardımcı olur.*"

Riven'dan alçak bir kıkırdama çıktı ve tenimde kayarak ilerledi. Bu ses bana çok iyi gelmişti. Onun güldüğünü ilk kez mi duyuyordum?

"Aura, lütfen bir kupa al ve bana katıl."

Bir çeşit Riven kahkahası sersemliği çünkü tam olarak istediği şeyi yaptım, bir kupa aldım ve karşısındaki sandalyeyi çektim.

Riven bardağı aldı ve içine dumanı tüten bir sıvı doldurdu. Elime geri iterken parmaklarımız birbirine değdi. Günlerdir hissetmediğim bir vızıltı canlandı. Bir süre sonra vücudum diğer erkeklere alışmıştı ve artık kaslarımda o uğultuyu hissetmiyordum. Ama Riven'a dokunmaya alışkın . Hiçbir şekilde.

Parmaklarını esneterek elini çekti.

Bunun acısını hissetmemeye çalıştım. Deniyordu. Bana nezaket gösteriyordu.

Ellerimi kupanın etrafına sararak sıcaklığın tenime işlemesine izin verdim. Derin derin içime çektim. "Bu harika kokuyor."

Riven'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hava benzeşiminin armağanlarından biri. Çaya herhangi bir kokuyu aşılayabiliriz ve bu kokuyla birlikte tat da gelir."

Küçük bir yudum aldım. Dilimin üzerinde daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir tatlar çağlayanı oynadı. "Bu inanılmaz."

"En sevdiklerimden biri."

"Sanırım benim de."

Riven sandalyesinde arkasına yaslandı ve çayından bir yudum aldı. "Kabusun ne hakkındaydı?"

Çayın sıcaklığı kayboldu ve duman kokusu tekrar burnuma doldu. "İçinde bulunduğum yangın."

Kupayı kavrayışı sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Ateş mi?"

"Sekiz yaşındayken. Kapana kısılmıştım.

Neredeyse ölüyordum." "Ama hayatta kaldın."

Başımı salladım. "İtfaiyeciler beni son anda kurtardılar ama uzun süre hastanede kaldım."

Riven'ın bakışları bana kilitlendi. "Yaralarınızdan kalan herhangi bir etki var mı?"

Parmaklarım kolumdaki yanıklardan birinin üzerinde gezindi. "Pek sayılmaz. Ara sıra kaslarım ya da derim belli bir yöne doğru çekiliyor ama kötü değil. En kötüsü zihinsel kısmı."

Kaşları birbirine çarparak alnında sert bir çizgi oluşturdu. "Ne şekilde?"

"Muhtemelen en zoru rüyalar. Çitle çevrilmiş ya da kapana kısılmış gibi hissetmeyi kaldıramıyorum; tüm o anıları tetikliyor." Ama bunlar gerçek anılar değildi. Onlar dehşetti.

"Özür dilerim, Aura."

Riven yine adımı söylüyordu. Dilinin ucundaki o iki hece nedense bana her şeyden daha samimi geliyordu. Ve ben bu sesi çok sevdim.

"Ben iyiyim."

Başka tarafa bakmadı. "Öyle ?"

O tek soruda çok daha fazlası vardı. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ya siz?"

Riven kaskatı kesildi, maskesi tekrar yerine oturdu.

"Yapma." Sesim bir kırbaç gibi şakladı ve maskenin bir kısmını serbest bıraktı. "Sadece bir dakikalığına, olmadığın biri gibi davranmasan olmaz mı?"

Riven tek kelime etmedi. Beşe kadar sayarak orada öylece oturdu. Sonra başını salladı ve çayından bir yudum daha aldı.

Tek kelime etmedik ama yine de onun arkadaşlığı beni rahatlattı. Ve gece yatmak için kalktığında, dünya onun yokluğunda daha soğuk geldi.

Biri önden boynuma sokulurken arkamdan ısı beni ısıttı. Atlas'ın penceresinden içeri süzülen güneşe karşı gözlerimi kırptım. Bunu yaptığımda Kai'nin şekli önüne geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" .

Sırıttı. "Seni özledim. Sana hiç sabahları ne kadar sevimli olduğunu söyleyen oldu mu?"

. "Olağanüstü yatak başı senin için bunu yapıyor mu?"

Atlas parmaklarını saç tellerimin arasında gezdirdi. "Saçlarını seviyorum."

Gece boyunca örgü halinde kurumaya bıraktıktan sonra nasıl bir kaosa dönüştüğünü ancak hayal edebiliyordum. Belli ki saç bağı bir noktada çözülmüştü ya da Atlas çözmüştü.

Kai'nin bakışları ısındı. "Çok güzel."

Beni öpmek için öne doğru eğildi ama bir parmağımla onu durdurdum. "Bekle. Saat kaç?"

Atlas başımızın üzerinden baktı. "Yediyi biraz geçiyor."

Sarsılarak . "Çene çalmak için zaman yok. Hazırlanmam gerek." Sınıfa geç girdiğimde onlarca gözün üzerimde olması isteyeceğim son şeydi.

Kai beni yatağa geri çekmeye çalıştı. "Bir kez daha okulu asalım derim. Bütün gün yatakta uzanabiliriz ve-"

Yan tarafını gıdıkladım ve Kai banyo yapmaya zorlanan bir kedi gibi tiz bir çığlık attı.

Yorganı üstümden attım ve yatağın ucuna doğru kaydım. "Bu hoş değildi, Pip."

Atlas kıkırdadı. "Onu hizada tutmak için elinden geleni yap." "Hain," diye homurdandı Kai.

"Sonra tartışırız. Şu anda nerede kıyafet bulabileceğimi bilmem gerekiyor."

Kai ve Atlas bakışlarını paylaştı. "Ne?"

Atlas ensesini ovuşturdu. "Odalarımızın her birine sizin için bir şeyler koyduk. İsterseniz aether sütüne geçebilirsiniz."
_"

"Hayır." Buna hazır değildim. Bu, bu element kraliçesi olayını gerçek kılacaktı ve ben hâlâ biri benimle hiçbir şey yapmak istemeyen dört arkadaşı kafamda oturtmaya çalışıyordum. Boğazımı temizledim ve daha rahat bir ses tonu seçtim. "Odalarınızda olmak harika. Burada hiç üniforma var mı?"

Atlas başıyla onayladı. "Dolap. Banyoda banyo malzemeleri de var." "Sen insanlar arasında bir tanrısın."

Kai sarsılarak ayağa kalktı. "Senin Altın Tanrın olduğumu sanıyordum."

Ona doğru koştum ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Sonsuza dek benim Altın Tanrım."

Kai beni yakalamaya çalıştı ama ellerinden kurtuldum ve dolaba yöneldim.

"Mavi taşaklı bir Altın Tanrı."

Atlas'ın gömme dolabında kaybolurken kahkahalarımı tutamadım. Alan çok büyüktü ama kendi bölümümü bulmam uzun sürmedi. *Birkaç şey için çok fazla.* Atlas dolabını bana yıllarca yetecek kadar kıyafetle doldurmuştu. Pijamalar ve eşofmanlar, kot pantolonlar ve tişörtler gibi günlük şeyler, dantelli iç çamaşırları ve mayolarla dolu çekmeceler, üniformalarla dolu bir raf ve hatta etekler ve elbiseler gibi daha süslü şeyler vardı. Birkaç tane de balo elbisesi gördüğüme emindim.

Beni bunaltmasına izin vermemek için elimden geleni yaptım. İç çamaşırı ve üniforma aldım, ardından ayakkabı seçenekleri için ayakkabı rafını taradım.

Her renkten Chucks'ları gördüğümde içimdeki her şey eridi. Siyah, pembe, kırmızı, mavi, hatta parlıtlı bir çift bile vardı. Benim nazik devim dikkatini verdi.

Siyah çifti kaptım ve banyoya yöneldim. Ama ona doğru söz veren bir bakış göndermeden önce değil. "Bunlar için daha sonra ödüllendirileceksin." Konuşurken ayakkabıları kaldırdım.

"Bekle, sana spor ayakkabı almak için cinsel iyilik mi yapıyor?" Kai sızlandı. "Sana lanet olası bir spor ayakkabı fabrikası bulacağım."

Atlas kahkahaya boğuldu. "Sanırım duygulara gönderme yapıyor."

Atlas klasik ayakkabıya olan düşkünlüğümü açıklamaya çalışırken banyoya girdim. Banyo malzemeleri dolabımı buldum ve aceleyle hazırlandım. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Güzel bir gündü. Sevdiğim iki adamın arasında yatmıştım. Kai beni herkesten daha çok güldürmüştü. Atlas'ın şefkati ve ilgisi ise her zaman el üstünde tutulacağım anlamına geliyordu. Şimdi tek yapmam gereken elektrik şebekesine kısa devre yaptırmadan ya da herhangi bir şeyi havaya uçurmadan derslerimi tamamlamaktı.

Sertçe yutkundum ama giyinmek için kendimi zorladım. Geç kalmak işleri daha da kötüleştirecekti.

Çılgın dalgalarımı kontrol altına almak için saçlarımı hızlı bir taç örgüyle örerek kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda Kai inledi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne?"

Kalçamın ortasına kadar inen diz üstü çoraplarımı işaret etti.

"Şirin olduklarını düşünmüştüm."

Kai burnunun kenarını çimdikledi. "Sen yürüyen ıslak bir rüyasın. Bütün gün ereksiyon halinde olacağım."

Atlas dolaptan çıktı ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Biraz kendini kontrol etmeyi öğrenme zamanı." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Dişlerimi fırçalayayım, sonra kahvaltıya ."

Kai tekrar yatağa uzandı. "Bu zalimce ve alışılmadık bir ceza."

"Pardon?" Daha çok bir soru gibi söyledim.

Bakmadan beni işaret etti. "Özür dileme, sadece dersten sonra da takacağına söz ver."

Güldüm. "Söz veriyorum, Altın Tanrı."

Atlas banyodan çıktı. "Bizimle geliyor musun?" "Evet, bana sadece bir dakika ver."

Atlas'ın gözleri mizahla dans ediyordu. "Seninle aşağıda buluşuruz."

"Evet, evet," diye mırıldandı.

Atlas beni odadan çıkarırken başımı kaldırıp ona baktım. "Diz üstü çorapların onu çözeceğini kim bilebilirdi?"

Atlas homurdandı. "Sanırım bu onun zayıflığı."

"Bu bilgiyi kötülük için değil iyilik için kullanacağıma söz veriyorum."

"Ona bu çorapları vaat edersen her zaman istediğini yaptırabileceğini bilmek güzel."

Başımı salladım, dudaklarımda bir sırıtış vardı. Merdivenlerin dibine ön kapı kapandı ve ben kısa kaldım.

Bu Riven'dı ve ona doğru sokulmuş olan Eva'ydı.

Pozda, onu bir şekilde samimi kılan bir rahatlık vardı. Birbirlerine karşı duydukları rahatlık ve kolaylıktı bu. Eva, Riven'in geniş göğsüne öyle bir yaslandı ki, bunu daha önce sayısız kez yaptığını anladı.

Atlas boğazını temizledi ve Riven'in bakışları bize yöneldi. O açık mavi gözlerde bir şey parladı. Ama ben tam olarak ne olduğunu anlayamadan parladı ve kayboldu. Ağırlığını kaydırarak Eva'yla arasına hafif bir mesafe koydu ve başını salladı. "Günaydın."

Atlas ona ters ters baktı.

Kai'nin Eva'ya neden Buz Kraliçesi dediğini o ana kadar hiç anlamamıştım. Bana dik dik bakarken soğukluk tavırlarının her yönüne sinmişti. Görünüşe göre potansiyel aether statüm bana karşı olan tüm dostluğunu ortadan kaldırmıştı.

"Eva," diye uyardı Atlas alçak bir ses tonuyla. "Bu saçmalığa devam edersen seni evden attırırım. Diğerlerinin de beni destekleyeceğini biliyorsun."

Çenesi düştü. "Onu insanların fikirlerinden koruman gerekecek kadar kırılgan mı gerçekten?"

"Ev," dedi Riven yumuşak bir sesle. "Geri çekil."

Riven'in benim yerime devreye girmesi beni rahatlatmalıydı. Ama getirmedi. Eva'ya karşı ses tonu nazik bir ilgiyle doluyken değil.

İçimi kaplayan mide bulantısı beni neredeyse yere yuvarlıyordu. "Affedersiniz."

Etraflarından dolandım, ikisinin de bakışlarıyla karşılaşmadım ve kapıya doğru hızla ilerledim. Bu hareket korkaklıktan başka bir şey değildi. Ve bunun için kendimden nefret ettim. Ama bugün düşman listeme bir kişi daha ekleyecek gücüm yoktu.

Eva'nın benden hoşlanmaması anlaşılabilir bir şeydi. Riven'la ne kadar zamandır birlikte olduklarını, sevip sevmediklerini bilmiyordum. Ama ben onun ilişkisinde bir delik açma potansiyeliyle gelmişim.

Atlas, "Aura, bekle," diye .

Durmadım. Ben taş patikada koştururken muhafızlar bana temkinli bakışlar attı. Göğsümde hafif bir yanma başladı ve Kai'den uzaklığımın kendini belli ettiğini biliyordum. Bu ana kadar ondan ve Atlas'tan bir simge almayı düşünmemiştim. Riven'dan aldığım yüzük beni acıdan uzak tutuyor olsa da, onu bir okyanusa fırlatmak için derin bir ihtiyaç duyuyordum.

Atlas'ın parmakları dirseğime dolandı ve beni durdurdu. "Hey."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Onları serbest bırakmayı çok istiyordum ama başlarsam asla duramayacağımı biliyordum. "Sorun değil. Sadece şu anda bununla uğraşamam."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu iyi değil."

"İyi olmaktan çok uzak," diye yineledi Kai, Atlas'ın arkasında Phoenix'le birlikte ilerlerken.

Kül Prensi'nin etrafında kıvılcımlar dans ediyordu. "Onun kışını patlatmalıyım." "Yapma." Başımı küçük, hızlı hareketlerle salladım.

"Eğer istiyorsa

onunla birlikte olmak istiyorsa, bu onun seçimi. Onu bir şeye zorlamayacağım."

Kai kaşlarını çatarak yatakhaneye döndü. "Onu gerçekten istediğini sanmıyorum. Sadece babasıyla arasını bozmak istemiyor."

"Ondan hoşlanıyor." Bu kadarını biliyordum. Eva'ya karşı başka hiç kimsede görmediğim bir yumuşaklığı vardı.

Atlas kollarını bana doladı ve başımın tepesini öptü. "Bu birini sevmekten farklı bir şey."

"Biraz kahvaltı edebilir miyiz? Bu sabah Riven'ın psikanalizini yapacak halim yok."

Phoenix homurdandı. "Bu yıllar sürer."

Ona zayıf bir gülümseme verdim ve sonra Atlas'a baktım. "Beni besleyecek misin?" Sırıttı. "Tabii ki."

"Sence senden ve Kai'den bir şey alabilir miyim? Bir simge?"
Kalbimin üzerinde yanan noktayı ovarken sordum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kai. "Bunu unutmuşum." Belinden bıçaklardan birini çıkardı ve bana uzattı.

Gözlerim parladı. "Ciddi misin?" En az üç kişi olmadan olmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordum.

"Bu benim en iyi bıçağım. Seni bana bağlayacak ve sana biraz daha fazla koruma sağlayacak."

Dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Teşekkür ."

Atlas boynundan bir kolye çıkardı. Tıpkı Phoenix'inki gibi gömleğinin altında saklanıyordu. Zincirinden bir yüzük parlıyordu, yüzüğün kayışına narin zümrütler sıkıştırılmıştı. Başımın üzerinden geçirdi. "Bu annemindi."

"Atlas, hayır-"

Beni bir öpücükle susturdu. "Bunu almanı istiyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Phoenix omuzlarımı sıktı. " gel. Seni doyuralım."

Winthrop Hall'a ve yemeğe doğru yola çıktık ki biri adımı seslendi. Döndüğümde Kerry'nin aceleyle yola çıktığını gördüm. El salladı. Phoenix'i gördüğünde gülümsemesi kısa bir an için duraksadı.

Nefesimin altında bir küfür mırıldandım. Phoenix'in kana bulandığını ve hafiften psikopatlaştığını görmek onu korkutmuş olmalıydı. Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek Kerry'yi artık iyi olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Gülümsemesi daha samimi bir hal aldı. "Hey. Seni yakalayamayacağım diye endişelendim. Bugün tüm sınıflarımızı birleştirdiklerini duydun mu?"

Kaşlarım kalktı. "Yani orospu takımıyla karşılaştığımda gerçekten bir arkadaşım mı olacak?"

Kerry güldü. "Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ama en azından yalnız acı çekmeyeceksin."

Kai bana doğru alaycı bir bakış fırlattı. "Biz de senin arkadaşın değilmişiz gibi davranmayı bırak. Bizi sınıfına aldın."

Kerry küçük bir gıcırta çıkardı. "Bence sen arkadaşlardan biraz farklısın."

Phoenix kıkırdadı, dumanlı ses dönüyordu. "Haklı olduğu bir nokta var."

Kai'nin göğsünü okşadım. "Sen de benim arkadaşısın. Söz veriyorum."

Burnunu çekti. "Daha sonra bana ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu kanıtlasan iyi edersin."

Yüzüm alev alev yandı. "Biri onu kontrol altına alsın."

Atlas güldü. "Umutsuz vaka. Özellikle de söz konusu sen olduğunda." "Aynen öyle," diye karşılık verdi Kai.

"Kutsal olan her şey aşkına, lütfen biraz kahvaltı edebilir miyiz?"

Kerry kolunu benimkine doladı. "Bugün waffle mı omlet mi?"

"Omlet düşünüyorum." Süper bir şeyin ne kadar iyi olduğundan emin .

Eva ve Riven'la olan sahneden sonra mideme tatlı bir şeyler yerleşirdi. Hatırladıkça karnım burkulurdu.

Kerry durdu. "Hey, iyi misin?"

Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. Riven harika geçen bir sabahı mahvedemezdi. Bulduğum mutluluğu çalamazdı. Bağlantılar ve bu yeni dünya, gücümün bir dünya. Buna adım atmamın zamanı gelmişti.

Kerry'ye gülümsedim ve bu kez gülümsemem samimiydi. "Neden olmayayım ki? Etrafım dünyanın en iyi arkadaşlarıyla çevrili."

Kai bir hırıltı çıkardı ve boynuma sokulmak için üzerime çullandı. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

Daha iyi olabilecek tek şey ailemin ve Lainey'nin burada olmasıydı. Onları özlemenin acısının içime yerleşmesine izin vermedim. Şimdi ve buraya odaklandım.

Phoenix kapıyı açtı ve bizim için tuttu. "Önden buyurun hanımlar." Kerry ve ben içeri girdik ve yemek salonuna doğru ilerledik,

yanımızdaki adamlar. Riven ve Eva'nın gecikmesi kahvaltının tüm hızıyla devam ettiği anlamına geliyordu, ama içeri adım attığımızda tüm konuşmalar kesildi.

Atlas , dudakları kulağımı sıyırdı. "Boş ver onları."

O oldu Doğru. Eğer I görmezden gelindi ve Dikkat, herkes eninde sonunda yaptıkları işe geri döneceklerdir.

Kerry kolumu çekiştirdi. " gel."

Omlet ve çırpma istasyonuna doğru ilerlemeye başladık, ancak Drue ve Zeyna yolumuza çıkınca kısa kaldık.

Drue beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Vurulmuş gibi . Yoksa o da mı yalandı?"

"Kendine dikkat et," diye hırladı Phoenix.

Gözlerinde beliren korku titreşimini kaçırmadım ama Drue omuzlarını geriye atarak onu bastırdı. "O bir dolandırıcı. Hepinizi kandırdı, ama gerçeği anlayacaksınız ve sonra onu öyle bir bırakacaksınız ki başı dönecek."

Aiden açık büfe sırasına doğru ilerledi. "Yeşil sana hiç yakışmıyor, Drue."

Kerry kıkırdadı ve Aiden ona göz kırparken yüzü kızardı.

Aiden'in sırtışı gözlerimle buluştuğuunda genişledi. "Ben kendi adıma bu küçük aether'ın neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Gerçekten değerli bir rakiple dişe diş mücadele etmek eğlenceli olabilir."

Phoenix önüme çıktı, duman ve küller etrafında dönüyordu. "Aura'dan uzak dur."

Aiden'in gözleri parladı, içinde mizah ve öfke karışımı bir his vardı. "Bu kuralları sen koyamazsın, ağabey. Hatırlamıyor musun? Savaş dersi bu hafta başlıyor. Senin küçük aether'ın benim."

"CİDDİ MİSİN?"

Kai bana bir mayo uzatırken sırtıttı. "Su sınıfı bugün gölde buluşuyor. Hepimiz giyinmeliyiz."

Derme çatma soyunma çadırlarına giden öğrencilere şöyle bir göz attım. "Peki ya göğsümdeki iz ne olacak? Sizler de buna dikkat etmelisiniz. Özellikle de sen." Omzundaki lekeye anlamlı bir bakış gönderdim.

O gümüş tellere bir bakan bir şeyler olduğunu anlardı. Tamamen bağlı olduğumuzu anlamaları uzun sürmezdi.

Kai bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Merak etme Pip. Ben bizi korurum. Benimle bir soyunma kabinini paylaşmak ister misin?"

Profesör Belthorn başını sallayarak, "Hayır, öyle değil Bay Torrent," dedi. "Lütfen Bayan Coleman'ın gitmesine izin verin."

"Ah, Thorny. Hiç eğlenmemi istemiyorsun."

Profesör Belthorn gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Lütfen bu sefer mayonuzu unutmayın Bay Torrent. Ve geçen seferki gibi speedo tanga olmasın."

Burnumun kenarını sıktım. Kai benim ölümüm olacaktı.

Profesöre sırtıttı. "Bugünkü ders için giydiğim kıyafeti tamamen destekleyeceğinizi düşünüyorum."

"Bu beni neden endişelendiriyor?" Profesör Belthorn sordu.

Ona bir bakış attım. "Çünkü sen akıllı bir kadınsın."

"Şimdi, Pip, moda seçimlerimden şüphe etme."

Sadece başımı salladım ve boş bir soyunma kabinine doğru ilerledim. Kai bana bir mayo ve havlu vermişti. Üniformamı çabucak çıkardım ve mayoyu giydim. Haklıydı. Yeni işaretlerimi tamamen örtüyordu.

Mayo, fermuarı göğüslerimin arasına kadar inen sahte bir ıslak mayoydu. Fermuarı yukarı doğru çektiğimde göğsüm tamamen görünmüyordu. Ama geri kalan kısmımı incelediğimde kaşlarımı çattım.

Elbette Kai tenimi göstermemin bir yolunu bulacaktı. Elbisenin alt kısmının kesimi o kadar da mütevazı değildi. Kıçımın yarısı sergileniyordu.

Küçük bir hırıltı çıkardım ve havluyu belime sardım. Perdeyi geri çekerek dışarı çıktım.

Kai üzerinde sörf şortu ve dalgıç kıyafetine benzer bir üstlkle orada durmuş, ellerini birbirine sürtüyordu. Havluyu eline aldığında yüzü düştü. "Mayoyu beğenmedin mi?"

"Tüm kıçımı dünyaya göstermekten hoşlanmıyorum," diye tısladım.

Kerry, şık bikinisinin üzerine tüllü bir örtü örtmüş halde yaklaştı. "Sorun nedir?"

Ağzımı sert bir çizgiye bastırdım. "Mayomdan Kai sorumluydu."

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Kıçın çok güzel."

Kerry kahkahalara boğuldu. "Suya girme vakti gelene kadar havlunu çıkarmayabilirsin."

Aiden kaslı göğsünü sergileyerek yanımızdan geçti ve bize göz kırptı. "İyi görünüyorsunuz hanımlar."

Kerry'nin yüzü alev

aldı. "Ciddi misin?"

Ben sordum.

Omuz silkti. "Güzel inkar edemezsin."

Kai kaşlarını çattı. "Çıplak kalamadığım zaman böyle oluyor. Aiden gibi serseriler tüm dikkatleri üzerlerine çekmeye başladı."

Göğsünü okşadım. "Eminim sen farkına varmadan çıplak olacaksın." Bana baktı, gözleri ısınıyordu. "Sözler, sözler."

Profesör Belthorn bizi ileriye doğru yönlendirdi. "Pekâlâ sınıf, gölün kenarına gelelim lütfen. Bay Torrent, lütfen bana katılın."

Kai belimi son bir kez sıktıktan sonra beni bıraktı ve suya doğru ilerledi. Suya girmek yerine koşmaya başladı ve sonra kendini suya attı. Yüzeye çıkmayınca paniğe kapıldı.

Kerry kolumu okşadı. " değil. Suya yakınlığı güçlü olanlar, insanlardan ya da diğer elementallerden çok daha uzun süre suyun altında kalabilirler."

Bunun zihnimi rahatlatmasına izin vermeye çalıştım ama Kai'nin kafası sudan çıkana kadar tam bir nefes alamadım. Ayağa kalktı ve tenindeki damlacıkları silkeledi. Bronz teni ve altın sarısı saçlarıyla çok güzeldi. Ve o mavi-yeşil gözleri bana dikildiğinde, içimi bir his dalgası kapladı.

"Kahretsin, siz ikiniz burada mı kapışacaksınız?" Kerry fısıldadı.

Boğazımdan boğuk bir ses kaçtı ve bakışlarımı Kai'den uzaklaştırdım. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Sadece canlı porno için uygun olup olmadığımı bilmiyorum."

Yumuşak bir kahkaha attım ve dikkatimi profesöre çevirdim.

"Pekâlâ, sınıf, başlayalım."

Profesör Belthorn bizi suyla bağlantı kurmamız için bir dizi egzersizden geçirdi ve ardından hepimizi sadece zihnimizi kullanarak bir su akışını manipüle etmek için çalıştırdı. Yüzeye dokunmamıza izin verilmedi.

Akıntıyı bir şekilden diğerine dönüştürdüm ve sonra havada dans ettirdim. Yakınlıklarımın kilidi açıldığında hissettiğim özgürlük, daha önce yaşadığım hiçbir deneyime benzemiyordu.

Kai arkamdan eğildi ve enseme bir öpücük kondurdu. "Harikasın, Pip."

Profesör Belthorn, "Bay Torrent, lütfen bir sonraki ders için egzersiz toplarını almak üzere sınıfa dönün," diye emretti.

"Ama-"

Ona sakinleştirici bir bakış gönderdi.

"Peki," diye homurdandı, sonra bana döndü. "Atlas senin bir sonraki dersinde."

"Biliyorum. İyi olacağım. Git hadi. Odaklanmam gerek." Artık güçlerimin kilidi açıldığına göre, onlarda ustalaşmak istiyordum.

Suya geri döndüm ve onu daha yükseğe çıkarmak için süzdüm. Hava.

Kerry bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. Tutunmamı kaybettim ve göle geri düştü. "İyi misin?"

Göle ters ters baktı. "Yakınlığım olmasa bile onu biraz hareket ettirebilmeliyim, ama hiçbir şey."

Drue ve Zeyna birkaç adım ötede kıs kıs güldüler. Zeyna abartılı bir öksürük sesi çıkardı. "Zayıf."

Kerry koyu bir kırmızıya döndü.

Onlara kaşlarımı çatarak baktım ve arkadaşıma yaklaşarak elimi sırtına koydum. "İçindeki o hava hissini biliyor musun?"

"Sanki hep oradaymış gibi Benim bir parçam."

Başımı salladım. "Su da aynı. O bizim bir parçamız. Bizi hayatta tutan şeydir. Gölü senin bir uzantın olarak düşün. Nefes alın ve onu kendinize doğru çekin, nefes verin ve uzaklaştırın."

Kerry önümüzde uzanan göle odaklandı ve derin bir nefes aldı. Havada küçük bir su akıntısı yükseldi ve bize doğru ilerledi. Nefesini verdiğinde, su geldiği suya geri salındı.

Kerry'nin yüz ifadesini şok kapladı. "Nasıl?"

Profesör Belthorn bize doğru yürüdü. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Üzerinizi değiştirin ve bir sonraki dersinize gidin."

Ona baktım, şaşkınlığım yüzümden okunuyordu. Dersin bitmesine daha otuz dakika vardı ve biz daha suya bile girmemiştik. Ama diğer öğrencilerin hepsi çoktan soyunma kabinlerine yönelmişti. Tek oyalanan Aiden oldu, o da şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Profesör Belthorn, o tezgahlara yönelene kadar bekledi ve sonra , bakışları benimkilerle kilitlendi. "Bunu bir daha asla kimsenin önünde yapma. Eğer insanlar öğrenirse... sadece yapma."

Nedenini sormak için ağzımı açtım ama Profesör Belthorn çoktan gitmişti.

Profesör Belthorn'un öğrenci denizinde kaybolduğu yere baktım ve sonra tekrar Kerry'ye döndüm. "O da neydi öyle?"

Kerry gözlerini ellerine dikti. "Bana ne yapmam gerektiğini söylerken bir şeyler hissettim."

"Bir şey hissettin mi?"

"Sanki içimden bir güç akıyormuş gibi."

Yanağımın içini ısırdım.

Kerry bana baktı. "Sanki gücünün bir kısmını bana vermişsin gibi."

Tırnaklarım avuç içlerime battı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım ama yemin ederim hissettim. Gücün içimden akıyordu."

Etrafı hızla taradım. Aiden etrafta dolanıyordu, hâlâ benim hoşuma gitmeyecek kadar ilgiliydi. Ayağa kalktım ve Kerry'yi çektim. ", üstümüzü değiştirelim ve dönüş yolunda konuşuruz."

Aceleyle artık terk edilmiş olan soyunma çadırlarına gittik ve üniformalarımızı giydik. Dışarı çıktığımızda herkes gitmişti. Aiden'ı arayıp bulamayınca rahat bir nefes aldım.

"Kai'yi mi arıyorsunuz?" Kerry sordu.

Başımı salladım. "Aiden. Pusuya yatmış gibiydi."

Biz yürürken Kerry parmaklarını birbirine geçirdi. "İnsanlar seni merak . Hiçbirimiz bir aether bilmiyoruz. En çok

aether hattından biriyle temas kurabiliriz, ama onlar bile artık nadir."

Ama Aiden meraklı değildi. Benim aracılığımle Phoenix'e zarar vermenin bir yolunu arıyordu. Ama bu düşünceyi kendime sakladım.

Kerry yumuşak bir sesle, "Phoenix kadar güçlü birine karşı ikinci planda kalmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi.

Midemi diken diken eden empatiyi hissetmek istemedim. Gerçek şu ki, hem Phoenix hem de Aiden bir travma yaşamışlardı. Kız kardeşlerini korkunç bir şekilde kaybetmişlerdi ve bu onları damgalamış, karanlığa sürüklemişti. Ama Phoenix bu karanlığı iyilik için kullanmıştı. Aiden'dan o kadar emin değildim.

"O zalim biri," dedim sessizce.

Kerry'nin gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Aura, buradaki herkes acımasız olabilir. Öyle olmamak zayıflık gösterir ve bu da elemental dünyanın hoş görmeyeceği bir şeydir."

Kalbim arkadaşım için acıyordu. Bu elementallerin birçoğu tarafından tekmelenmiş ve hor görülmüştü. Ve tüm hayatı boyunca bununla uğraşmıştı.

"Bence bu, daha fazlası için ayartılmanın ortasında birinin nezaket göstermesinin çok daha büyük bir mucize olduğu anlamına geliyor."

Kerry'nin ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. "Bence bu tür insanlar çok nadirdir."

Ama ben olmak istedim. Teraziyi dengelemeye yardımcı olabilecek biri. Sadece güçlü elemental sahip olanları değil, aynı zamanda benzersiz şekillerde düşünenleri, etraflarındaki insanları önemseyenleri de yüceltecek biri.

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. "Bugün olanları başına anlatmalısın."

"Konuşacağım." Ben de Quincy ile konuşmak istiyordum. Belki onun kitaplarından birinde bize daha fazlasını anlatabilecek bir şeyler vardı.

Yanağımın içini ovuşturdum. "Lütfen ne olduğunu düşündüğümüzü kimseye söyleme."

Kerry'nin bakışları bana kaydı. "Elbette yapmayacağım. Profesör Belthorn'un söylediklerinden sonra olmaz."

"Teşekkürler, ben sadece-"

Beni hızlıca kucakladı. "Son birkaç haftadır çok şey oldu."
Gözyaşlarımı uzak tutmak için mücadele ederken boğazım sıkıldı. "Sadece başını suyun üstünde tutmaya çalışırken biraz fazla."

Kerry beni bırakırken kıkırdadı. "Okulu kesinlikle diken üstünde tuttun."

"Peki ya sen? Yurtta işler nasıl gidiyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Drue ve Zeyna okulu sana karşı çevirmek için iki kadınlı bir görevdeler. Senin şeytanın vücut bulmuş hali olduğuna beni ikna etmek için benimle arkadaşlık kurmaya çalıştılar."

Çenem düştü.

Kerry bir taşı tekmelerken güldü. "Sanki işe yarayacakmış gibi. Hayatım boyunca o ikisiyle aynı krallıkta yaşadım. Ne kadar iğrenç olduklarını biliyorum. Benim ümitsiz vaka olduğumu anladıklarında bana daha fazla işkence etmeye başladılar."

"Üzgünüm, Kerry. Belki odaya bir nöbetçi koymalarını sağlayabilirim."

Başını iki yana salladı. "Başa çıkabilirim. Bu beni daha güçlü yapar, değil mi?"

"Sen tanıdığım en belalı adamsın."

Kerry yavaşladı ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bay Eve Kanlar İçinde Geliyor'dan daha mı belalı?"

Hatırlatınca irkildim. Phoenix aslında böyle biri değildi. Sadece sevdiği insanlar için yapabileceği bir şeydi. "Belki de birbirinize bağlısınızdır."

Homurdandı. "O girişte dururken neredeyse altıma işiyordum. Ve sen ona gittin."

Omuz silktim, içime bir sıcaklık yayıldı. "Onu seviyorum."

Kerry'nin yüzüne nazik bir gülümseme yayıldı. "Senin adına mutluyum, Aura. Yani, işkence ve acının kralına sıcak ve heyecan verici duygular beslediğin için biraz deli olduğumu düşünüyorum ama yine de senin adına mutluyum."

Bir kahkaha attım. "İşkence ve acının kralı mı?"

"Bana bunun uygun olmadığını söyle."

"Biraz uygun olabilir."

Patikadaki dönemeci döndüğümüzde, kapüşonlu bir figür patikanın ortasına adım attı. Kapüşon, yüzünü göremeyeceğimiz kadar aşağıya çekilmişti.

yüzünü gördüm. Adımlarım durduğunda kalbim hızlandı.

"Aura..." Kerry fısıldadı. "Arkadaş canlısı olduklarından emin değilim."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Birini bulma umuduyla ormanı taradım. Başka bir öğrenci. Profesör Belthorn. Kai. Ama kimse yoktu.

Figür ellerini kaldırdı ve etraflarında ateş dönerek bir top haline geldi. Dehşete kapılmak için zamanım yoktu çünkü bir sonraki nefeste o ateş bana doğru savruluyordu.

Ateş topu gittikçe daha hızlı dönüyor, ateşin hareket ettiğini hiç görmediğim bir hızla bana doğru ilerliyordu. Yoldan çekilmem, sığınacak bir yere dalmam gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum. Kaslarım kilitlenmişti. Yıllar öncesinin korkusuyla donmuştum.

Çığlıklar. Duman. Düşüyor.

Beni bu durumdan kurtaran şey düşme hissiydi. O zaman güçsüz olabilirdim ama şimdi değildim. Son saniyede, Kerry'yi de alarak kendimi yana fırlattım.

Boğuk bir *gümbürtüyle* yere indik ve kaburgalarım boyunca acı yayıldı ama bu acı için minnettardım. Beni ayağa kaldırdı. Adrenalin patlaması beni dövüşe hazırlıyordu.

Figür kapüşonunu yavaşça indirdi.

Adamı tanı mıyordum ama beni inceleme şekli içimde bir ürperti yarattı. Uzun bir yara izi alınını ve yanağını ikiye bölmüştü. Gözlerindeki yaşam yokluğu bana Kral Zephyr'i hatırlattı. Soğukkanlı bir hesaplama dan başka bir şey yoktu.

Başını doğal olmayan bir şekilde yana eğdi. Hiçbir boyun böyle eğilmemeli.

"Bana gel ve sonunu acısız yapayım."

Sesi duygudan yoksundu, tonlaması neredeyse robotikti.

Sertçe yutkundum, etrafımda yardımcı olabilecek herhangi bir şey aradım. Büyük bir sopa? Bir taş? Kahretsin, bir beyzbol sopası şu anda gerçekten işe yarayabilirdi. "Bunu istediğini sanmıyorum. Oldukça eminim

İnsanlar yakında gelecek ve onlar geldiğinde kampüste yakalanmak istemezsiniz."

Adamın ağızı inceldi, bu herhangi bir duygunun ilk işaretiydi. Elinde bir ateş topu daha kaldırdı.

"Aura, et!" Kerry bağırdı.

Ama ateş topu çoktan havada süzölmeye başlamıştı. Ondan kaçmaya çalıştım ama omzumu sıyırıp geçti. Beyaz bir acının alevlenmesiyle haykırdım.

Beni geçmişe savurdu. Var olan tek şeyin ıstırap olduğu hastaneye. Anıları göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım. Kendimi şimdi ve buraya geri getirmek için.

Bana doğru daha fazla ateş püskürdü. İçgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım ve önümde bir su duvarı patlayarak alevleri durdurdu.

Göğsüm, onu yukarıda tutmak için harcadığım enerjiden dolayı kabardı. Başımı Kerry'ye salladım. "Koş. Çocukları bul."

"Seni bırakmayacağım!"

"Bu bizim tek şansımız. Gidin!"

Ayağa fırladı ve ormana doğru kaçmaya başladı.

Suikastçı ona doğru bir ateş topu fırlattı ama hedefi ve top zararsız bir şekilde büyüyle korunan ağaçların arasına düştü. Ama odağımı sarsmaya yetti ve su duvarım yıkıldı.

Adam fırsatını kaçırmadı. Bana doğru daha fazla ateş geldi. Bir hava patlamasıyla onu uzaklaştırdım ve ona doğru geri gönderdim.

Elinden kaçırdı ve bana doğru ters ters baktı. "Belki de seni öldürmekte haksızlar. Davamız için faydalı olabilirsin."

Sözleri midemi bulandırdı. Ağ'ın eline düşersem nasıl bir işkenceye maruz kalacağımı hayal bile edemiyordum. "Davanız nedir?"

Zaman. Kerry'nin yardım alması için zamana ihtiyacım vardı. Suikastçıyı konuşturabilirsem, belki o zamanı kazanabilirdim.

Ellerinin arasında bir ateş topunu ileri geri savurdu. "Sadece güçlü olanlar hayatta kalmalı. Zoraki uyum bizi zayıflatır. Savaş bizi güçlü kılar."

Yüzyıllar önce yaşanan savaşlar elemental toprakları öylesine harap etmişti ki, pek çok kişi insan diyarına sığınmak zorunda kalmıştı. Aileleri yok eden ve kimsenin sayamayacağı kadar çok hayatı sona erdiren savaşlar. Ağ'ın geri dönmek istediği şey bu muydu?

Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Eğer bu kadar çok savaşırırsanız, yaratmak istediğiniz dünya için kimse kalmayacak."

Adamın çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Dünyamızı güçlüler dolduracak."

Onu incelerken gözlerim daraldı, içimi bir anlayış kapladı. Şebeke sadece güçlülerin hayatta kalmasını istemiyordu. Onlar mutlak güç istiyorlardı. Bunun eterleri kontrol etmekten mi yoksa onları öldürmekten mi kaynaklandığı umurlarında değildi.

Suikastçının yüzünde bir sırıtış , yara izi yanağındaki eti çekiştiriyordu. "Bizimle gel, Küçük Aether."

Damarlarımda sıcak bir öfke atarken bile tenimde bir ürperti dolaştı. "Sanırım bunu es geçeceğim."

Omuz silkti. "Sen kaybedersin."

Bir ateş topu bana fırladı. Bu kaçabileceğim bir ateş topu değildi, bu bir cehennemdi. Ellerimi havaya kaldırdım, arkasına sığınmak için bir toprak dağı kaldırdım. Ama kalkanımın arkasında titreşen ısıyı hissedebiliyordum. Uzun süre dayanmayacaktı.

Kıvılcımlar toprakta uçuşarak derime saplandı. Acı içinde bağırmamak için dudaklarımı ısırdım.

Toprakla birlikte suyu da çağırmaya çalıştım ama aynı anda birden fazla elementi çekemiyor gibiydim. Ama denerken toprağı tutuşum kaydı. Koruyucu duvarım sarsıldı ve sonra yere düştü.

Adam sırıttı, sararmış dişleri beni küçümsüyordu. "Güle güle, Küçük Aether."

Etrafımdaki yangın şiddetlenirken büyük bir çamın arkasına saklandım. Nefes alamıyordum, konuşamıyordum. Bana dokunmasa bile alevlerin sıcaklığıyla tenim yanıyordu. İçimdeki suyu bulmaya, onun serinletici gücüyle kendimi korumaya çalıştım ama onu etrafımdaki dünyadan çekip alamadım.

"Aura!"

Riven'in sesiyle ateş hıçkırdı. O yumuşak tınıyı duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Şu anda kenarları yıpranmış olsa bile.

Sonra etrafımdaki ateş söndü. Homurtular ve dövüş sesleri beni ağacın etrafından dolaştırdı. Riven suikastçıya darbe üstüne darbe indiriyordu. Adamın neredeyse hiç şansı yoktu.

Suikastçı elinin etrafındaki ateşi yükseltti ama Riven çok hızlıydı. Hızlı bir hamleyle bıçağını çekti ve suikastçının boğazına sapladı.

Adam cansız bir yığın halinde düştü.

Riven'in bakışları ormanı taradı, bana gelmeden önce başka bir saldırgan arıyordu. Yüzüne is bulaşmış, sarı saçları havadaki kül yüzünden gri bir renge dönmüştü.

Bana doğru ilerlerkenki görüntüsüyle ilgili bir şey içimdeki her şeyi iğrendirdi. Tek bir nefeste bir dizi anının kilidi açıldı. Bilmediğim bir gerçek.

"Sen. Beni yangından kurtardın."

Yukarıdan gelen ııllıklar kesilmişti. Ama bu sadece etrafımdaki ateşin sesini daha da yükseltti. İçimdeki acı yoğunlaştı.

Hava ememiyordum. Çok acıyordu.

Ve sonra sanki acı durdu. İçimdeki her şey hareketsizleşti ve etrafımdaki dünya bulanıklaştı. İçinde yüzdüğüm ıstıraptan sonra bu küçük hiçliği memnuniyetle karşıladım.

Serin bir esinti sardı. Serin mi? Zihnimin bir oyunu olmalı.

Belki de ölmüştüm ve bu cennete giden ilk adımdı. Hayatta olmama ihtimalim bile umurumda değildi çünkü o serin hava tenimde çok iyi hissettiriyordu.

Ve sonra sanki hiç hava yokmuş gibi oldu. her şey sessizleşti.

Ateş yukarıda alev alev yanıyordu ama etrafım sessizdi. Etrafımı saran ateşin dumanlı bir küle dönüşmesini huşu içinde izledim.

Dumanların arasında bir şekil hareket etti. Bir çocuk. Benden daha büyüktü.

Bir yaş büyük.

Yüzü is içindeydi ve saçları külle kaplıydı. Ama altının sarı olduğunu söyleyebilirdim. O kadar açıktı ki neredeyse beyazdı. Ama beni esir alan onun gözleriydi. Bana en sakın suyu hatırlatan açık bir maviydi.

Yine de bir parçam o gözlerdeki paniği fark etti. Aceleyle geldi. "İyi misin? Hareket edebiliyor musun?"

Kelimeleri çıkarmaya çalıştım ama konuşamadım. Duman ve ateş yüzünden boğazım çok kızarmıştı.

Çocuk küfretti ve kirişe uzandı. Homurdandı, hareket ettiremedi. Sonra gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Bir an sonra o serin esinti tekrar etrafımda dönmeye başladı. Sonra kiriş kayboldu.

Eğildi, kollarını dikkatlice geçirdi. Acı içinde inledim.

Çocuğun yüzü sanki benim hissettiğim her şeyi hissetmiş gibi buruştu. "Çok özür dilerim."

Bunun onun hatası olmadığını söyleyecek, ona teşekkür edecek kelimelerim yoktu. Bilinçsizlik çoktan beni altına çekmeye başlamıştı. Ara sıra kısık sesler duyuluyordu. En son çocuğun sesini duydum. "Onu saklamalısın. Güvende olmasının tek yolu onun öldüğünü düşünmesi."

Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırarak hafızamı temizledim. Riven'in yüzü belirdi, diğer adamlar da onun arkasında ormana doğru ilerliyordu.

"Beni yangından kurtardın. Birine beni saklamasını söylediniz."

Çocuklar dondu kaldı, sadece gözleri soru sorar gibi hareket ediyordu.

Acı kendini Riven'in yüzüne kazıdı. O kadar derin ve çığdı ki neredeyse nefesimi kesiyordu. "Seni dışarı çıkardım."

"Birbirimizi tanıyor muyduk?"

Yutkundu ve başını salladı. "Hayır, birbirimizi tanı mıyorduk."

"Yani oradan geçiyordunuz, yanan bir ev gördünüz ve yardım etmeye mi karar verdiniz?"

Riven bir elini saçlarında gezdirerek tellerin uçlarını çekti. "Hayır. Bu... karmaşık."

Öfke derinlerde bir yerde alevlendi. "Bu hep seninle değil mi? Her zaman yalanlar ve yarı doğrular. Bu benim hayatım ve sen benim bildiğimden daha uzun süredir bunun bir parçasısın. Bana ne olduğunu bilmeyi hak etmiyor muyum?"

"Aynen öyle," diye hırladı Phoenix.

Destegi takdir ettim, ama gözlerimi Riven'dan ayırmadım, bu fırsatı kaçmak için kullanmasından korktum. "Birine beni saklamasını söylemişsin. Kime?" O her kimse, büyümü bağlayan elemental olabilir miydi? Ama ben büyürken etrafımda başka kimsenin olduğunu hatırlamıyordum.

Yutkundu, boğazı hareket etmeye çalışıyordu. "Janine. Janine'e seni saklamasını söyledim. Gücünü hissedebilecek herhangi bir elementalden uzak tutmasını."

Adını söyleme şekliyle ilgili bir şey kanımı dondurdu. "Riven."

Daha fazla acı yüzünün derinliklerine işledi. "Başka kimsen yoktu. Seni uzaklara götürmesi ve bir daha arkana bakmaması için ona yalvardım."

Bacaklarım şiddetle titrerken mide bulantısı içime doldu. "Riven?"

Sanki söyleyebildiğim tek şey onun adıydı. Gerçeği bilen tek kişi. Kafamın içinde dönüp duran tüm korkunç keşkelere son verebilecek tek kişi.

Ama Riven sessizdi.

Arkasındaki adamlar neredeyse öfkeden titriyordu. Duman Phoenix'in etrafında toplandı ve ondan dalga dalga yayılan kıvılcımlarla karıştı. Atlas bir nefes verdi ve altımızdaki zemin titredi. Kai olduğu yerde donup kalmıştı, gözleri mavi ve yeşil bir denizin içinde dönüyordu ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı.

Riven'in göğsü hızlı bir şekilde inip kalktı. "Çok üzgünüm, Aura."

Yıllar önce söylediği sözlerin aynısı.

"Neden?" Dudaklarımdan çıkarabildiğim tek kelime buydu ama her şeyi kapsıyordu.

O buz gibi gözler benimkilere kilitlendi. "Aileni öldüren kişi benim babamdı. Seni neredeyse öldüren de oydu."

Etrafımızdaki dünya sessizleştii. O kadar sessizdi ki, amlardaki rüzgârın her hışırtısını duyuyordum. Etrafta koşuşturan her hayvanı. Riven'in nefes alışını bile duyabiliyordum.

Keskin, düzensiz nefeslerdi. Sanki onları kontrol etmek için mücadele ediyordu.

"O benim annem değil."

Sesim kendi kulaklarıma bile oldukça sakın geliyordu.

"Hayır, ama seni bir başkasına değer verdiğini hiç görmediğim kadar çok seviyor."

"Ailem gitti mi?" Vurulmadan önce rüyamda gördüğüm adamın yüzü gözümün önüne geldi. O benim babam mıydı?

"Çok özür dilerim."

"Şunu söylemeyi keser misin?" Sesim bir kırbaç gibi şakladı.

Bununla ilgili bir şey, diğerlerinin içinde bulunduğu donmuş durumu kırdı. Hep birlikte ileri atıldılar. Phoenix, Riven'ı bir ağaca çarparken Kai ve Atlas beni kuşattı.

"Biliyor muydun?" diye hırladı.

Zihnimin hala toparlamakta parçaları bir araya getirmişlerdi.

Riven tek kelime etmeden ona baktı.

Phoenix'in onu tutuşu sıkılaştı. "Aura'nın bizim için kim olduğunu biliyor muydun?"

Riven'ın arka azı dişleri birbirine sürtündü. "Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum."

Ailemin öldüğü, beni büyüten kadının bir yabancından başka bir şey olmadığı haberinden sonra başka bir darbenin beni dengeleyebileceğini düşünmemiştim. Ama burada Riven eksenimi tersine çeviriyordu.

"Yalan söylüyor," diye araya girdi Atlas.

Phoenix'in omuzlarından alevler fışkırdı. "Kardeşlerine ihanet mi edeceksin? Bize yalan mı söyleyeceksin?"

Riven'in gözleri o kadar soğuktu ki neredeyse renk yoktu. "Onu kollarıma aldığım andan itibaren onun bizim aether'ımız olduğunu biliyordum. Bu yüzden onun büyüsunü bağladım."

Kargaşa patlak vermeden önce yine bir anlık durgunluk oldu. Kai ileri atıldı, geri çekildi ve yumruğunu Riven'in çenesine indirdi. Riven'in kafası öyle bir şiddetle geriye savruldu ki, karnım zangır zangır titredi.

Atlas bir anda oradaydı ve Kai'nin bir darbe daha indirmesini engelledi. Ama Phoenix kaybetmenin eşiğindeydi. Alevlerin vücudunda dans edişinden bunu anlayabiliyordum. "Onu bizden çalacaktın. Bağımızı daha başlamadan yok edeceksin."

bir uyuşukluk çöktü. Sanki her bir kasıma Novocaine enjekte edilmiş gibiydi. Hiçliği, hayatımın sona erdiğini düşündüğümde yaptığım gibi karşıladım.

Riven Phoenix'i sert bir şekilde iterek birkaç adım geriye savurdu. "Onun için *her şeyi* yaparım."

Sesi, hissetmek istemediğim bir darbe indirmek için hiçliği yeterince kesti.

"Bu da ne demek oluyor?" Kai tükürdü ve Atlas'ın elinden kurtulmak için mücadele etti.

"Babamla yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Gerçekten neler hakkında hiçbir fikrin yok. Doğduğum andan beri aether soyunun yaşayan her üyesini bulmaya kararlı. Onları sistematik olarak ve hiç düşünmeden yok etmek için. Onlardan birinin insan dünyasında yaşadığını ve bir kızı olduğunu öğrendiğinde? Takıntı haline geldi."

Atlas bir eliyle Kai'nin gömleğini tuttu ama Riven'a döndü. "Bir zorbayla yaşamamanın ne demek olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama onlarla tek başına savaşılamazsın. Bize gelirsın."

Riven başını salladı. "Zaman yoktu. planlar yaptığını duydum. Takip etmek zorundaydım yoksa onları kaybederdim. Eve ulaştığımda çoktan yutulmuştu. Güçlerime erişimim bile olmamalıydı ama içeride küçük bir kız olduğunu bilmek... içimde bir şeyleri kopardı."

Bakışları sanki o gece yaşananları gözlerimin önünde canlandırıyormuş gibi odaksızlaştı. "Sanki onu hissedebiliyordum. Bir parçam onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Ve ona sarıldığımda, nedenini biliyordum. Kaderi benim için yazılmıştı. Bizim için."

"Yine de onu bizden uzak mı tutacaksın?" Anka kuşu kükredi. "Onu dünyamızdan gizleyeceğini umarak büyüsünü bağlamaya mı çalıştın?"

Riven dişlerini sıktı ve Anka'ya dik dik baktı. "Evet. Ve bunu tekrar yapardım. Çünkü babamın bir kez öğrendiğinde, onu bitirmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordum. Dünyamız öğrendiğinde, onu kontrol etmek ya da öldürmek isteyeceklerdi. Her seferinde Aura'yı mutluluğumuza tercih ederdim."

"Peki ya ben?"

Havayı yarararak gelen kendi sesimi zar zor tanıyabildim. Sanki olayları bedenimin üstünden izliyor gibiydim.

Riven gözlerini kırpıştırarak bana odaklandı. "Hepsi senin içindi. Her bağlama. Her aldatmaca. Seni her uzaklaştırdığımda. Hep senin içindi."

Öfke içimde titreşti, derinlerdeki alevi körükledi. "Bana ne isteyebileceğimi sormak yerine her seçimi benim yerime sen mi yaptın?"

Çenesi gevşedi. "Babam asla durmazdı."

"Baban umurumda bile değil. Ben seni önemsiyorum. Beni de. Hepimizi."

"mi sanıyorsun?"

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Beni gerçekten önemsiyor olsaydın sesimi çalmazdın."

Riven bana doğru gelmeye başladı. "Aura..."

Ellerimi göğsüne vurarak onu birkaç adım geriye ittim. Ama bu küçük temas bile canımı yaktı. Çünkü o bana ölçülemez bir acı vermiş olsa da, bir parçam hâlâ onunla yakınlaşmak istiyordu.

Nefesimi kontrol altına almak için mücadele ederken göğsüm kabardı. "Mirasımı, bağımı sakladın. Her şeyim elimden alınmıştı ve sen daha fazlasını aldın. Benim rızam olmadan, haberim bile olmadan."

Riven solgunlaştı, renksizlik yüzündeki isi daha da belirginleştirdi. "Seni korumaya çalışıyordum."

"Hayır," diye kestirip attım. "Bunun arkasına saklanamazsın. Buna nasıl cüret edersin?"

"Aura-" Riven bana dokunabilecekmiş gibi uzandı.

"Hayır! Dokunma bana. Yapamam, sadece git. Zaten her zaman en iyi yaptığın şey buydu."

TÜM VÜCUDUM TITREDİ. Titremenin nedeni korku ya da acı değildi. Öfkeden kaynaklanıyordu. İçimdeki öfke kaslarımı ve kemiklerimi titretti.

Riven bir şey söylemek için ağzını açtı ama Atlas onun kolunu tuttu. "Ona biraz zaman ver."

Kolunu Atlas'ın elinden kurtardı ve ağaçların arasından fırladı. Geri çekilen sırtına baktım. Gidiyordu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi, ardında yalanlar ve acı bırakarak.

Ama öfkem . İçimde zonklamaya devam etti. Yanıyordu. Arkasında ateşli bir kül bırakarak.

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Hayatım zaten bir kez altüst olmuştu. Ama bu? Tam bir yok oluş. Geride hiçbir şey .

Zihnimi yokladım, ailemle ilgili anıları bulmaya çalıştım. O geceye kadar beni büyüten insanlar. Kaybettiğim insanlar. Kaderin acımasız bir cilvesiydi ki yüzlerini bile hatırlayamıyordum. Tek hatırladığım rüyamdaki adamdı.

O benim babam mıydı yoksa zihnimin beni gerçeğe yönlendirmek için uydurduğu bir şey miydi? Panik beni pençelerine aldı. Her şey düşündüğüm gibi miydi? Kendi zihninize güvenemediğinizde bunu nasıl bilebilirdiniz?

Bir hareket başımı kaldırmama neden oldu. Kai bana yavaşça yaklaştı, ellerini sanki kuduz bir hayvanmışım gibi kaldırmıştı. Belki de öyleydim.

Bana doğru uzanırken yüz ifadesinden sempati akıyordu. "Çok üzgünüm, Pip."

Elinden kurtuldum. "Hayır." Dokunuşuna dayanamıyordum. Elimi tutup beni kollarına çekerse, bu her şeyin gerçek olduğu anlamına gelirdi. Kırılırdım ve bunun geri dönüşü olmazdı.

"Tamam, sana dokunmayacağız." Şimdi Atlas'ın sesiydi, benim tarafımdan geliyordu.

"Sadece yardım etmek istiyoruz," dedi Phoenix arkamdan gelerek.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Çok yakındılar. Her şey çok yakındı. Ağaçlar. Yanmış bitki örtüsünün kokusu. Duman hâlâ havada asılı duruyordu.

Çok fazlaydı. Ciğerlerimi şişiremiyordum. Umutsuzca ihtiyacım olan havayı içeri alamıyordum.

Etrafımdaki boşluğu endişeli sesler dolduruyordu, ancak sözlerini ayırt edemiyordum. Bildiğim tek şey beni tuzağa düşürdükleriydi. Ben de yapmam gerekeni yaptım.

Koştum.

Sola doğru göz kırparak Atlas ve Kai'nin arasından sıyrıldım. Arkamdan bir dizi küfür duyuldu ama dinlemedim. Sadece kaslarımı daha fazla zorladım.

Dallar kollarıma çarptı, bluzumu yırttı. Çalılar dikenleriyle bacaklarımı çizdi. Ama hiçbirinin beni durdurmasına izin vermedim. Sadece daha çok zorladım.

Daha hızlı koşarken ciğerlerim yandı. Bir kütük ayağıma takıldı ve omzum bir kayaya çarparak yere yığıldım. Sadece ayağa kalktım ve ne emin olmadan yoluma devam ettim. Daha doğmadan kaybettığım özgürlüğümü mü? Yüzüme çarparsa bile tanıyamayacağım bir geçmiş mi?

Bir kol belime dolandı ve beni havaya kaldırdı. Tekme attım, vurdum, kurtulmak için her şeyi yaptım.

"Kahretsin, Pip," diye Kai. "Sadece benim. Sen iyisin. Güvendesin."

Ama ben . Sahip olduğum her şeyle savaştım. Büküldüm ve sarsıldım. Saldırdım. Neyle savaştığımı bile bilmiyordum, sadece özgür olmak zorundaydım.

Etrafımda sesler yükseldi. "Onu göle götürün," diye Phoenix.

Atlas, "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," dedi.

"Bu onun sistemi için yeterli bir şok olabilir," diye karşılık verdi Phoenix.

Bir an sonra havada süzülüyordum. Ama belime dolanan kollar beni . Kai ve ben soğuk denizin içine düştük ve o beni altına çekti.

Suyun tenimle buluştuğu anda tüm mücadelem sona erdi. Gözlerim etrafımda dönen mavilere ve yeşillere karşı kırışıttı. Bir rahatlık battaniyesi. Ağırlıksızlığın ve hiçliğin. Harap olmuş ruhuma bir merhem.

Kendimi dibe doğru bıraktım. Her şeyi bıraktım. Artık savaşmak istemiyordum. Sadece suyun bana vaat ettiği huzuru istiyordum.

Kollar belime dolandı. Bu sefer onlara karşı savaşmadım.

Kai bizi gökyüzüne, güneşe doğru itti. Yüzeye çıkarken hava yüzümü yaktı. Bir parçam nefes almam gerektiğini biliyordu. O oksijeni içime çekmem ve ciğerlerime dolmasına izin vermem gerektiğini.

O ilk nefesle birlikte gözyaşları geldi. Yalanlar için. Benden çalınan hayatım için. Hiç hatırlamadığım ebeveynlerim için. Kai beni kendine çekerken şiddetli hıçkırıklar bedenimi sarstı.

"Pip," diye fısıldadı kısık bir sesle.

Her şeyimle ona sarıldım. Hiç yalan söylemeyen bu adama. Elimde kalan tek ailenin bir parçası olan bu adama.

Kai beni kollarına aldı ve sudan çıktı. Vücudum titriyordu, sadece ağlamaktan değil soğuktan da.

Atlas dişlerini sıkarak, "Onu yatakhaneye götürmeliyiz," dedi.

"Nereye gittiğimi sanıyorsun?" Kai ısırarak karşılık verdi.

Phoenix alçak bir hırıltı çıkardı. "Riven'ı öldüreceğim."

"Bunu benden önce yapman gerekecek," dedi Kai.

Etrafımdaki dünya bir görünüp bir . Soğuğun farkındaydım. Sesler dönüyor.

Sonra acı içinde çığlık atmama neden olan duşun sıcaklığı.

"Tuttum seni," diye mırıldandı Kai beni spreyin altında tutarken.

"Kahretsin," diye küfretti Phoenix. "Sanırım suikastçı omzunu ateşle vurdu."

"Onu iyileştirebilmemiz için temasa ihtiyacı var," diye araya girdi Atlas'ın derin sesi.

Her şey acıyordu ama nazik eller kıyafetlerimi çekiştiriyor, beni en yumuşak özenle temizliyordu. Havluların etrafıma sarıldığını ve bir yatağa taşındığımı belli belirsiz fark ettim.

Kai sessizce, "Bu acıtabilir," dedi.

Yaralarımın üzerinde bir çeşit antiseptik gezinirken umursayacak bir şey bulamadım. Bugün zaten hissettiğim acıyla kıyaslandığında bu neydi ki? Şefkatli eller her bir yarayı temizlerken ve bedenler benimkilere sarılırken, uykunun beni altına çekmesine izin verdim ve o hiçliği tekrar memnuniyetle karşıladım.

Parkta oturmuş Charlie'nin oyun parkında oynamasını izlerken güneş yüzüme vuruyordu. Orman jimnastiğinde başka bir çocuğu kovalarken gülüyordu ve dudaklarımın cevap veren kıvrımına engel olamıyordum. Dünyası hala o kadar basitti ki, işlerin ne kadar kötü olduğunun farkında bile değildi.

Yanağımın içini yokladım. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde leke iyice büyümüştü. Bir işe ihtiyacım vardı. Annem on altı yaşıma kadar beklememi istedi. Ama bunun için iki yılımız daha yoktu. İliklerine kadar çalışıyordu. Bir duble daha yaparsa, hastanelik olabileceğinden endişeleniyordum.

Gözümün ucuyla bir hareket gördüm. Döndüğümde nefesim ciğerlerime kaçtı.

Çocuk çok güzeldi. Erkeklerin kendilerine böyle denmesinden hoşlanmadıklarını biliyordum, ama onun için başka bir kelime yoktu. Açık sarı saçları, geniş omuzları ve gözleri. İnsanı delip geçen bir mavilikteydi.

Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Hey."

Başka biriyle konuşup konuşmadığını görmek için arkama bakma dürtüsüyle savaşıırken neredeyse dilimi yutacaktım. "Merhaba," diye .

"Kardeşini mi izliyorsun?" diye sordu. Başımı salladım. "Evet."

Bundan daha iyi bir şey bulamaz mıydım? "Peki ya sen?" Bu gerçekten daha iyi miydi?

Parkın karşısına baktı. "Bir arkadaşımı bekliyorum."

Başımı salladım.

"Onu her gün izliyor musun?"

"Hemen . Annem çok çalışıyor."

Etrafımızı tararken bunu düşünüyor gibiydi. "Okuldan sonra arkadaşlarıyla takılamamak ya da ev ödevlerini yapamamak zor olmalı."

"O kadar da kötü değil." Bazen arkadaşım Lainey de bizimle gelirdi. Ya da hep birlikte evimize giderdik ve Charlie çizgi film izlerken Lainey ve ben ders çalışırdık. Sadece annemin ne kadar yorgun olduğunu gördüğümde kötü olurdu.

"Ne oldu?"

Bakışlarım tekrar çocuğa kaydı. "Ha?"

Kaşlarımın arasındaki bir noktayı işaret etti. "Endişe çizgileri. Bir şey düşünüyordun."

"Annem." Sanki beni bir tür transa sokmuş gibi, çocukla ilgili bir şey içimdeki tüm dürüstlüğü ortaya çıkardı.

"Peki ya o?"

Yanağımdaki noktaya tekrar gitme dürtüsüne direndim. "Çok çalışıyor. Biz... mücadele ediyoruz."

Dolgun dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Özür dilerim. Bu hepiniz için zor olmalı."

"Bir yolunu ." Ya da ben çalışıyordum. Evimizin yakınında nakit para karşılığında masalara servis yapmama izin veren bir restoran vardı. Bunu yapmam gerekiyordu. Yardım etmek için. Çünkü sağlık faturalarımın boğulma nedenimizin büyük bir parçası olduğunu biliyordum. Yaralarımı saklamak için kolumu çekiştirdim.

Çocuğun bakışları hareketlerimi takip etti ve örtbas edemediğim küçük bükülmüş deri parçasına yerleşti.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Bunu da anladı. Sanki benimle ilgili her ayrıntıyı görebiliyordu. Uzun parmakları uzandı ve kolunu sıvadı. Becerikli hareketlerinden gözümü alamıyordum. Ama ortaya çıkardığı ten, nefesimi kesmişti.

Yara izleri benimkiler gibi değildi ama yanıktı. Sigaradan mı? Midem bulandı.

Başını kaldırıp bana baktı. "Yara izleri çirkin değildir. Onlar onur nişanıdır.

Ne kadar güçlü gösteriyorlar."

Göğsüm çarparak doğrulduğumda irkilerek bir nefes aldım. yumuşak horultular ve derin nefes sesleri duyuluyordu. Yönümü bulmak için birkaç kez göz kırptım. Atlas'ın odasının yumuşak sakinliğindeydik.

Omzum ağrıyordu ve yanıklarımın olduğu yerde yeni bir gümüş tozu görmek için aşağıya baktım. O güne ait anılar birbiri ardına üzerime çöktü. Onları silkelemeye, nefeslerim hızlanırken beni şimdi ve burada çalıştım.

Kollar bana dolanırken yatak hareket etti. "Hey, iyisin. Biz buradayız."

Phoenix'in hırıltılı sesi mükemmel bir merhemdi. Ona doğru eğildim ve onu içime çektim.

Sonra Kai oradaydı, ballı viski sesi karanlığı yarıp geçiyordu. "Kötü bir rüya mı gördün?"

" gibi bir şey," diye mırıldandım. Ama öyle değildi. Mutluluktu. Annem on dört yaşındayken yaralarımın neden birdenbire barıştığını hep merak etmişti. Bakış açımdaki değişimi ona hiçbir zaman açıklayamamıştım. Onları utanılacak ya da mahcup olunacak bir şey olarak görmek yerine belalı bir onur nişanı olarak görüyordum. Basitçe değişmişim.

Şu anda içimde çok fazla belirsizlik dönüyordu. Milyonlarca soru ve keşkeler.

Atlas yatağın kenarındaki yumuşak lambayı yaktı. "Ne oldu?"

Kolumdaki yara izine baktım. "Sanırım Riven insan diyarında beni ziyarete geldi."

KAI DAHA DA DİKLEŞTİ. "O NE?"

Battaniyenin kenarıyla oynadım. "Bir rüya gördüm ama bunun sadece bir rüya olmadığından neredeyse eminim."

"Bunun bir anı olduğunu düşünüyorsun," diye Phoenix.

Başımı salladım. "On dört yaşındaydım ve bu muhteşem, benden büyük çocuk yanıma ve konuştuk. Bana kendi yaralarını gösterdi ve benimkilerden utanmamam gerektiğini söyledi. Onlar sadece ne kadar güçlü olduğumun kanıtıydı."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "O konuşma benim için her şeyi değiştirdi. Ondan önce yazın ortasında bile sadece uzun kollu gömlekler giyerdim. Cildimin ne kadar *farklı* konusunda çok utanıyordum."

Atlas kolumu kaldırdı, dudakları benekli etimi sıyırdı. "Çok güzelsin. Her bir parçan."

Sıradan bir dokunuşla karnımda bir sıcaklık oluştu.

"Bana vücudumla ilgili daha önce hiç sahip olmadığım bir huzur verdi. Ama bunun için minnettar olma şansımı, nedenini hatırlamamı çalarak elimden aldı."

Kai bir küfür mırıldandı. "Hafızayı silme konusunda her zaman yetenekli olmuştur."

"Ama nedenini anlamıyorum," dedim.

Phoenix yaralanmamış omzumda bir desen çizdi. "Aether"bir kez karşılaştığımızda, uzak durmak neredeyse imkansızdır. Hatta daha da fazlası

O senin, sen de onun olduğundan emin olduktan sonra. Seni her gün görememek onun için ıstırap olurdu."

"Kendini içine soktuğu ıstırap," diye homurdandı Kai. "Bu konuda sana katılıyorum," dedi Phoenix.

Atlas bizi incelerken kaşlarını çattı. "Her şeyi berbat ettiğini biliyorum ve inanın bana, bu konuda çok öfkeliyim. Ama adam için biraz üzölmüyor musun? On yıldır kendine işkence ediyor."

Midem burkuldu, küçük suçluluk duyguları oraya yerleşti. Riven omuzlarına çok fazla yük almıştı. En çok da babasının yaptıklarını. Ama bunların hiçbirini seçimlerimi benden çaldığı gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Duman Phoenix'in etrafında dönüyordu. "Onun yüzünden Aura'yla asla tanışamayabilirdik. Eğer başarılı olsaydı, Quincy onun bağlarını asla okuyamazdı."

"Ama yaptı," diye ısrar etti Atlas. "Ve şimdi birbirimize sahibiz. Onun hatalarının bizi ayırmasına izin vermeyin."

"Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum," dedim usulca. Kai boynumun yan tarafını okşadı. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Atlas'ın ağzı bir çizgi halinde sertleşti. "Ama kendini bu olasılığa da kapatma."

Tanıdığım en iyi kalpli, nazik devim. Phoenix'e doğru eğildim ve Atlas'ın dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

Ela gözleri parladı. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Kai'nin elleri yorganın altından kayarak kalçalarımın üzerinden geçti ve çocukların bana giydirdiği geceliğin altına daldı. Öne doğru eğildi ve dudaklarını omurgamda gezdirdi. "Bizi buraya getiren yol ne olursa olsun. Sen bizimsin, biz de senin."

Bu aidiyet duygusu derine işledi. Şu anda çok ihtiyacım olan bir şeydi.

Phoenix inledi. "Beni öldürüyorsun, Pip. Ama dinlenmeye ihtiyacın var, bugün çok şey yaşadın."

Doğrudum ve onun karanlık bakışlarına karşılık verdim. "Dinlenmeye ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var. Hepinize."

Anka yutkundu, Adem elması hareketle birlikte sallanıyordu. "Aura..."

O törpü geri gelmişti. Sıcaklığın alçaldığı, dönüp durduğu ve yükseldiği o ses.

Kai'nin parmakları o sıcaklığı aramak için daha yukarılara doğru ilerledi.

Dudaklarım Phoenix'inkilerle uzun, yavaş bir öpüşmede buluştu. Kai'nin parmaklarıyla eşlik ettiği nazik gelgitlerdi. Phoenix alçak, gürleyen bir hırıltı çıkardı ve öpücüğü tamamen başka bir şeye derinleştirdi.

Ayrıldığımda nefes nefese kalmıştım. Tenim yanıyordu, sanki Phoenix'in içindeki alevden biraz almış gibiydim. Gözlerinde kıvılcımlar dans ediyordu.

Kai'nin parmakları geceliğime dolandı, onu başımdan çekip yere düşürdü. "Seni tatmam gerek. Seni gördüğüm andan beri bunu düşünüyordum."

Bir saniye sonra, örtüler gitmişti ve ben Phoenix ile Atlas'ın arasında yuvarlanıyordum. Kai yatağın ucuna doğru ilerlerken, bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleşebilmek için beni de kendisiyle birlikte çekti.

Atlas'ın parmakları yanağımda, boynumda gezindi ve sonra göğsümün etrafında dolaştı. "Sana her baktığımda bir şekilde daha da güzelleşiyorsun." Göğsümdeki gümüş şimşeklerden birinin izini sürerek beni nefessiz bıraktı.

Phoenix'in dili meme ucumun etrafında dönüyordu ve içim ihtiyaçla çarpıyordu. "Çünkü hepimizi büyüledi."

Kai bacaklarımı ayırdı, merkezime bakarken elleri kalçalarımın kayıyordu. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Yerimde kıpırdandım, daha fazlasına, *onlara* ihtiyacım vardı. Kai kalçalarımı sıktı. "Kıpırdama, Pip."

Neredeyse nefes nefese kalmıştım. Hala istediğim son şeydi.

Kai'nin parmakları kayarak yeni bir gümüş çatlak buldu, bu seferki üst uyluğum boyunca kayıyordu. Dudaklarımdan dökülen inlemeye engel olamadım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kai. "Bunlar çok işe yarayacak."

Phoenix tenime karşı kıkırdadı, titreşimler içime lezzetli ürpertiler gönderdi. Sonra dili gümüş çizgilerden bir diğeri üzerinde gezindi.

Ellerim çarşafı yumrukluyor, beni bu dünyaya bağlı tutacak herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordu.

Atlas dikkatimi vermemi isteyen bir öpücükle ağzımı aldı. Uzun vuruşlar, dudağıma hızlı ısırıklarla noktalanıyordu.

Kai'den hiçbir uyarı gelmedi. Bir an onun dokunuşu için çaresizdim, sonra dili derinlere dalıyordu. Aldı, aldı ve sonra biraz daha aldı.

Phoenix'in dudakları meme ucumun etrafında kapanırken Atlas'ın ağzına doğru inledim.

Duygu denizinde yüzüyordum. Birini kontrol altına aldığım an, diğeri başlıyordu.

Kai'nin dili klitorisime doğru hareket etti, daireler çizdi ve fiskeler vurdu. Alay ediyor ve oynuyor.

Atlas'ın dudaklarına karşı inledim ve o da geri çekilerek kapüşonlu gözlerle bana baktı. "Neye ihtiyacın var?"

"Daha fazla." Söyleyebildiğim tek şey buydu.

Kai başını bedenimden kaldırdı, gözleri benimkilerle çarpıştı. "Seni alabilir miyim?"

"Evet." Yarı nefes nefese, yarı yalvarırcasına.

Bir anda Kai pijamasının altından sıyrıldı ve kalçalarımın arasına yerleşti.

Ucu girişime çarptığında neredeyse ağlayacaktım. Buna ihtiyacım vardı. Kai ile bir bütünlük duygusuna ihtiyacım vardı. .

Kai içeri kayarken inledi. "Cennet. Burası cennet."

Küçük su damlacıkları Kai'nin etrafında dönerken kıvılcımlar tenimde dans etti. Sonra hareket etmeye başladı. Her hamlesi suyun prensine çok yakışan pürüzsüz bir kılavuz gibiydi. Duygu ve zevk dalgaları üzerime çöktü.

Atlas'ın eli Kai'nin arasına girdi, parmağı sinir demetinin etrafında dolaştı. Nefesim kesildi ve o sırada Phoenix'in dişleri göğüs ucumu sıyırdı.

Bu çok fazlaydı. Hepsini aynı anda hissetmek. Altımızdaki zemin titredi ve evin korumalarıyla ayakta kalmasını cehennem gibi umdum. Ama tutmasa bile, sevdiğim adamlarla birlikte düşüyor olacaktım. Bu yüzden kendimi bıraktım.

YÜZÜYORDUM. Tam olarak bir rüya değildi. Daha çok yarı bilinçli bir durum gibiydi. Uyuduğumun farkındaydım ve o gümüş tellerden oluşan denizde yüzdüğüm gerçeğinin tadını çıkarabiliyordum. Göğsümde ve adamlarınkinde beliren küçük çatlaklar gibi olanlar.

Bir büyü nehrinin üzerinde yüzüyormuş gibi hissettiriyordu. Sıcaklık ve elementallere yakınlıklarını veren şey her neyse onun sağlıklı bir vızıltısıydı. Sırt üstü yuvarlandım ve küçük bir inilti çıkardım.

Daha fazla sıcaklık etrafımı sardı. Bir parçam bunun dostlarım olduğunu biliyordu. Onların eşsiz güç titreşimlerini hissedebiliyordum. Kai'nin değişken doğasını. Atlas'ın sadık iyiliğini. Phoenix'in gölgeli koruyuculuğu.

Dudaklarım şakağımı sıyırdı. "Günaydın," Phoenix.

Işığa karşı göz kırptım. "Zen alanımı mahvediyorsun."

Atlas'ın boğuk kıkırdaması diğer tarafımdan duyuldu.

"Uykunda inliyordun. Zen bölgene gitmek istiyorum," diye sızlandı Kai.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Sihirli bir kozanın içindeydim ve kendimi cennet gibi hissediyordum."

Phoenix bana baktı. "Gözlerin."

Huğu ile karışık panik duygusu beni yerimden .

Atlas iki eliyle yüzümü çerçeveledi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Neler oluyor?" Ben talep ettim.

Kai bana baktı. "Gözlerin. Gümüş rengine dönmüşler."

Atlas'ın elinden kurtulup üzerimden attım. Çocuklar beni durduramadan yatağın ucuna doğru ilerledim ve banyoya doğru bir adım attım. Işığı yaktım ve aceleyle aynanın karşısına geçtim.

Dönen gümüş havuzları bana bakıyordu. Endişe pençelerini göğsüme geçirdi. Çocukların tepkileri bana bunun normal olmaktan çok uzak olduğunu söylemişti. Yeni acayip yeteneklerden ve keşiflerden bıkmıştım.

Bir an sonra gümüş rengi kayboldu. Elimi yüzüme götürdüm, gözlerimin etrafındaki deriyi yokladım ama hiçbir şey olmadı.

Onlar banyoya akın ederken Kai aynadan bakışlarımı karşıladı. "Gitti mi?"

Başımı salladım, odağımı tekrar gözlerime çevirdim ve herhangi bir gümüş izi aradım. Ama normal gri renklerine geri dönmüşlerdi.

Phoenix, "Bu ve gümüş işaretler arasında bir bağ olmalı," dedi.

"Quincy'yle konuşmalıyız," diye ekledi Atlas. "Bakalım o ne biliyor."

Phoenix başını salladı. "Ben o kadar emin değilim. Bence biten her şeyi bilen ne kadar az insan olursa o kadar iyi."

Midemde bir düğüm oluştu. "Quincy'ye güvenmiyor musun?"

"Ben öyle demiyorum. Bu konuları bağımızın dışında ne kadar az konuşursak, bilginin yanlış ellere geçme ihtimali de o kadar azalır. Eğer birisi Quincy'nin bir şey bildiğini düşünürse, Ağ bu bilgi için ona işkence edebilir."

"Sanırım hasta olacağım."

Atlas, Phoenix'e sert bir bakış fırlatırken kollarını bana doladı. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Phoenix hiç de sitemkâr görünmüyordu. "Aura bebek gibi davranılmasını istemiyor. O gerçeği istiyor."

Atlas'ın tutuşuyla doğruldum. "O haklı. Bundan nefret etsem bile."

Atlas başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Quincy'yle sessizce konuşmanın bir yolunu bulabiliriz."

Phoenix nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Sabahın bu erken saatinde çok ağır," diye yakındı Kai. "İç karartıcı şeylere dalmadan önce en azından biraz yiyecek alabilir miyiz?"

Cevap olarak midem guruldadı.

"Gördün mü? Pip de benimle aynı fikirde."

Atlas, "Seninle aynı fikirde değil, çünkü kahvaltıda beri bir şey yemedi," diye karşılık verdi.

Geceliğimin eteğiyle oynadım. "Dün olan her şey mi?"

Cesedin imha edilip edilmediğini ve ilgili kişilerin bilgilendirilip bilgilendirilmediğini nasıl sormam gerektiğinden emin değildim.

Phoenix'in çenesi gerildi. "Evet. Onun icabına bakıldı ve Acker'a da gereken bilgi verildi."

Atlas omuzlarımdaki gergin kasları ovuşturdu. "Kampüste devriye gezmeleri için daha fazla kraliyet muhafızı gönderildi."

Kai, "Kime güvенеbileceğimizi bilmediğimiz için bu çok işe yarayacak," diye mırıldandı.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Bence doğru fikirdeydin. Bu konuya girmeden önce yemek yiyelim. Lütfen?"

Atlas boynuma bir öpücük kondurdu. "Hazırlan, seninle aşağıda buluşacağız."

"Teşekkürler."

Adamlar banyodan çıkar çıkmaz rahat bir nefes aldım. Küçük bir alanda çok fazla alfa erkeği enerjisi vardı. Lavaboya geri döndüm ve sabah rutinime odaklandım. Atlas'ın odasına adım attığımda çoktan gitmişti. Başka bir yerden fazladan bir diş fırçası almış olmalıydı, kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu hissetmişti.

Yeni üniformamı giymek için acele ettim, umarım bu üniforma çılgın bir suikastçı tarafından parçalanmazdı ve benim suikast sonrası çılgına dönmemi engellerdi. Birinin benim için ormandan almış olması gereken okul çantam gözüme ilişti. Onu omzuma atarak koridora doğru ilerledim.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, bir kucaklama beni içine çekti. Tuzlu havanın kokusu duyularımı doldurdu.

"Seni özledim," dedi Kai boynuma sokularak.

İçimden fışkıran kahkahaya engel olamadım. "Senden sadece on dakika uzak kaldım."

"Ve her nefret ettim."

"Kıza biraz hava aldırır mısın?" Phoenix gözlerini devirerek konuştu.

Kai kaşlarını kaldırdı. "Saatini yarım düzine kez kontrol etmeni kaçırdığımı sanma."

Phoenix'in yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Geç kalmamızı istemedim." "Elbette," diye karşılık verdi Atlas.

Kapı açıldı ve bakışlarım yatakhaneye giren kişiye kaydı. Riven cehennem gibi görünüyordu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı. Kıyafetleri buruş buruştu. Ve saçları her yöne doğru uzanıyordu.

Riven konuşana kadar giriş holü taş gibi bir sessizlikle doluydu. "Seninle konuşabilir miyim, Aura?"

"Hayır," diye havladı Phoenix.

Phoenix'in koluna bir el koydum. " yok."

"Hayır, değil," diye homurdandı Kai.

Ona başımı salladım ve dikkatimi tekrar Riven'a çevirdim. "Ne söylemen söyle. Phoenix, Kai ve Atlas'tan sakladığım sırlarım yok."

Riven zorlukla yutkunurken başını salladı. "Özür dilerim. Seni koruduğumu düşünerek milyonlarca hata yaptım. Ama sen haklıydın. Seçeneklerini elinden aldım. Bu artık sona eriyor. Bilmek istediğin ne varsa, ben açık bir kitabım. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Buzul gözleri şiddetle parlıyordu. "Bu bağı istiyorum, Aura. Muhtemelen istemediğimi düşündüğünü biliyorum. Ama istiyorum. Buna ihtiyacım var. Bir sonraki nefesimden daha çok."

Ona bakakaldım. "Senin bir kız arkadaşın var."

Dün ortaya çıkan onca şeyden sonra aklıma gelen şeyin neden bu olduğundan emin değildim. Belki de Riven'ın beni istediğini söylemesi ama hâlâ başka bir kızla birlikte olmasının saçmalığıydı.

Riven'ın gözleri parladı. "Kahretsin. Aura. Ben-biz değiliz-" Titrek bir nefes aldı. "Eva ve ben hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadık. Bu şekilde değil. Çıkıyormuş gibi yaparsak ailelerimizin bize daha yumuşak davranacağını bilen arkadaşlarız. Ona değer veriyorum, her zaman da vereceğim. Ama bu şekilde değil."

"Ama ikinizi birlikte gördüm. İkiniz arasında bir yakınlık var." Umudun göğsümde yanmasından nefret ediyordum. Hor görürken bile

Bana yaşattıklarına rağmen bir yanımda hâlâ bir sonraki nefeste onu özliyordu.

"O bir kız kardeş ya da birlikte yaşadığınız bir başka asker gibi. Neredeyse doğduğumuz günden beri birbirimizin arkasını kolluyoruz. Aramızda bir yakınlık olması kaçınılmaz."

Gözlerimin arkasında baskı oluşurken yanağımın iç kısmındaki noktayı endişelendirdim. "Sana inanabilir miyim bilmiyorum." Riven'a güvenemediğimi, kendime güvenemediğimi hissetmek her şeyden çok canımı yakıyordu.

"Aura, lütfen. Onunla bir ilişkim varmış gibi davranmak zorunda olmam hiçbir şey ifade etmiyor."

Riven'a şaşkın şaşkın baktım. "Bekle. Sahte ilişki maskaralığını sürdürmeyi mi planlıyorsun?"

" zorundayım. Babamı uzak tutmaya, izimizi kaybettirmeye yardımcı oluyor-"

Bir elimi kaldırarak sözünü kestim. "Umurumda değil." İçim bir dizi karmaşık düğüme dönüştü. "Seninle tanıştığım andan itibaren kendimi pislikten daha değersiz hissettirdin. Senin küçük pis sırrın düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir."

Onu iterek geçtim ve kapıya yöneldim. "Ben kahvaltıya gidiyorum."

Kapı arkamdan çarptı ama ardından gelen bağırışlar ahşabın içinde yankılandı. Kendimi görmezden gelmeye zorladım. Riven'a yeterince ilgi ve endişe göstermiştim. İşim bitmişti.

Taş patikadan aşağı inmeye başladım ve hemen iki muhafız tarafından kuşatıldım. İkisine de hırlamak için içimdeki dürtüyle savaştım. Ama bunların hiçbiri onların suçu değildi.

Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış atarak onları içeri aldım. Biri bana tanıdık gelmiyordu ama hava krallığındanmış gibi görünüyordu. Diğer ise ilk geldikleri gün Phoenix'le konuşan kişiydi. Adının Egan olduğunu sanıyordum.

Titrek bir nefes alarak önümdeki patikaya geri döndüm. Sarsıntı tamamen kızgınlıktan kaynaklanıyordu. O kendini beğenmiş, yalancı hıyarın cüreti. *Hayatını kurtarmak için her şeyi riske atan kendini beğenmiş, yalancı bir pislik*, diye hatırlattı kafamın içindeki yararsız bir ses bana.

Sadece daha hızlı yürüdüm. Sanki bu, az çok sert tepki vermiş olabileceğim hissinden kurtulmama yardımcı olacakmış gibi.

Göğsümün derinliklerine bir sızı yerleşti. Riven'a tekrar nasıl güvenebileceğimi bilmiyordum ve benden gölgelerde bir sır olarak kalmamı istemesi bunu hiç kolaylaştırmayacaktı. Bunun beni ne kadar incittiği hakkında bir fikri olduğunu sanmıyordum.

Ve eğer az önce gibi öfke nöbeti geçirmek yerine onunla bir yetişkin gibi konuşmazsam konuşmayacaktı. Adımlarım titredi. Kahretsin.

Tam arkamı dönmek üzereydim ki bir el dirseğime yapıştı ve beni yana doğru çekti. Bir hava patlaması elimi

İçgüdü, kişiyi sertçe iter ve yere yuvarlanmasına neden olur.

Eva kendini toparlayıp üniformasının tozunu alırken küfretti. "Senin neyin var böyle?"

Ona ters ters baktım. "Beni bir anda yakaladın ve eğer duymadıysan, son zamanlarda hayatıma kasteden birkaç girişim oldu."

Yanımdaki muhafızlar endişeli bir bakış attılar.

Eva onlara sakarin gibi tatlı bir gülümseme verdi. "Bana ve arkadaşşıma konuşmamız için biraz zaman verir misiniz? Bizi görüş alanında tutabilirsin. Sadece biraz mahremiyet istiyorum."

Daha önce görmediğim muhafız hemen başını salladı ve geri çekildi. Egan biraz daha temkinli görünüyordu ama sonunda aynısını yaptı. Cebinden bir cep telefonu çıkarıp aramaya başlaması da gözümden kaçmadı.

"Çok ," diye tısladı Eva.

Bakışlarım tekrar ona döndü. "Affedersiniz?"

"Riven'a cehennemi yaşıtıyorsun. Dün gece enkaz gibiydi."

Dün gece kalbime hançerler saplandı ama bu duyguyu bastırdım. Gözlerim Eva'ya dikildi. "Bana neler yaşattığı hakkında hiçbir fikrin yok. Senin olmayan bir işe burnunu sokman da ihtiyacımız olan son şey."

Eva'nın göğsüne ve boynuna kırmızı bir renk yayıldı. "Riven *her zaman* benim işim olacak."

Kıpırdamadan durdum ve kadını inceledim. Riven bana ikisi arasında dostluktan başka bir şey olmadığını söylediğinde, sözlerinde dürüstlük okumuştum. Ama Eva'nın şu anki davranışları bana olayları farklı görebileceğini söylüyordu.

"Bana ikinizin arasında bir şey olmadığını söyledi."

Eva doğal dünyada nadiren görülen bir kızılık tonuna büründü. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Çığlık atmak istedim. Yüksek sesle ve en az bir dakika boyunca. "Riv için sidik yarışına ayıracak vaktim yok-"

Eva kolumu tuttu, tırnakları derime öyle sert batıyordu ki iz bırakacaklarını biliyordum. "Onu nasıl bir riske soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Bırak gitsin. Tamam. Lanet olsun. Şimdi," diye homurdandı Phoenix arkamdan.

Eva bir anda kolumu bıraktı. "Ben sadece onu dinlemeye çalışıyordum-"

"Seni dinlemek zorunda değil, Buz Kraliçesi," diye homurdandı Kai.

Atlas ilerlerken yer sarsıldı. "Aura'ya dokunmayacaksın. Asla."

Riven arkadaşlarının arasından geçerek Eva ve Atlas'ın arasına girdi. "Ne haltlar dönüyor burada? Herkes bir nefes alsın."

Bu koruyucu duruş acı veriyordu. Bunun yıllar süren bir dostluk ve birbirinin arkasını kollama üzerine kurulu olduğunu bilse bile.

Phoenix'in gözleri parladı ve ateş saçtı. "*Kız arkadaşın* Aura'nın kolunu o kadar sıkı tuttu ki kan aktı."

Cildime baktım ve birkaç damla kırmızı gördüm.

Riven'in bakışları da aynı şeye odaklandı ve Eva'ya döndü.

"Bunu yapmak istememiştim," diye kekeledi. "Sadece onunla konuşmaya çalışıyordum ama beni dinlemedi. Sana ne yaptığının farkında değil. Ne-"

"Dur." Riven onun sözünü kesti. "Beni korumak zorunda değilsin, Aura'dan değil."

Eva'nın gözlerinde öfke alevlendi. "Senin için en tehlikeli kişi o ve bunu sen de biliyorsun."

"Yeter, Eva." Riven burun kemiğini sıktı. "Bunu yanlış yönlendirilmiş bir ilgi duygusuyla yaptığını biliyorum ama artık durmalısın."

Eva'nın dikkati Riven'dan uzaklaştı ve bana ters ters baktı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Riven küfretti. "Aptalca bir şey yapmayacağından emin olmalıyım." Bana doğru yalvaran bir bakış gönderdi. "Daha sonra konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Omuz silktim. Çünkü bu konuşmayı yapmak için burada olacağından bile emin değildim.

Yorgunluk üzerime çöktü. Tükenmişim. Herkesle her savaştan çok yorulmuştum. İçimden dökülen kelimeler şeyden çok içgüdüseli.

"Eve gitmek istiyorum."

Ama artık gidecek bir evim yoktu.

Akademik binanın kapısını iterek açtım ve derin bir nefes çektim. Sanki bu, günün boktan fırtınasını bir şekilde temizleyecekmiş gibi. Bugün kimse beni öldürmeye çalışmamıştı, en azından bu vardı.

Muhtemelen gölgelerim yüzünden. Muhafızlarıma için arkamı dönmedim ama onları orada hissedebiliyordum. Egan ve adının Carn olduğunu öğrendiğim hava muhafızı her , hatta bağlarımın olduğu derslerde bile yanımdan ayrılmamışlardı. Dünden sonra kimse işini şansa bırakmıyordu.

Üzerime ağır bir yük çöktü. Sanki çok uzun zamandır çok fazla göz üzerimde olduğu için duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettiren baskıcı örtü. Akademiyi çevreleyen ormana doğru koşmayı, tamamen *yalnız kalmayı* arzuluyordum.

Dünle ilgili anılar zihnimde canlandı ve bu fikri bir kenara ittim. Bunun yerine derin bir nefes daha aldım ve Crown Hall'a doğru yola çıktım. Belki bir süre saklanmak için evin boş bir köşesini bulabilirdim.

Omzumun üzerinden metanetli arkadaşlarıma baktım. "Bugün bana göz kulak olduğunuz için teşekkürler."

İkisi de başını salladı ama başını eğerek konuşan Egan oldu. "Bu bizim için bir onurdur, Aether."

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. O bir avuç kelimenin içinde çok fazla baskı vardı. Gerçekleştirebileceğimden emin olmadığım bir umut. Ama denemek zorundaydım.

Yorgunluk daha arttı. Belki de ihtiyacım olan şey biraz kestirmektir.

Taş patikadan yatakhaneye doğru yürüdüm.

Ben sadece birkaç adım uzaktayken ön kapı açıldı ve Riven dışarı çıktı. Yüzümü taradı, bunu yaparken alnı endişeyle kırışıyordu. Öne doğru bir adım attı ve beni kucaklamaya çalışacakmış gibi göründü, sonra kendini durdurdu. "Yorgun görünüyorsun."

Dilimdeki iğneleyici karşılığı ısırıldım ve onun yerine dürüstlüğü seçtim. "Uzun bir gün oldu."

Ayaklarını sürüyerek başını salladı. Sonra başını arkamdaki muhafızlara doğru kaldırdı. "Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Anında geri çekildiler ve yatakhanein etrafındaki ağaçların arasında kayboldular.

"Atlas evini özlediğini söyledi."

Ağzım sert bir çizgi halinde sıkıştı. Dedikoducu olduğu için nazik devime biraz bok vermem gerekecekti. Birbirimizin kafasını ısırarak koparırsak Riven'la hiçbir ilerleme kaydedemeyeceğimizi bildiğim için tekrar gerçeği söylemeye çalıştım. "Sanırım eski hayatımı özledim. Her şey daha basitti. Ama o hayat gerçek değildi."

Riven'ın yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. "Özür dilerim-"

"Yapma. Bunu seni suçlu hissettirmek için söylemedim. Sadece sana karşı dürüst olmaya. Bu ilişkinin yürümesi için aramızda daha fazla gerçeğe ihtiyacımız var."

Suluk mavi gözlerinde umut parlıyordu. "Deneyecek misin?"

Cehenneme. Bu umut göğsüme saplanan bir hançer gibiydi. İçimi çektim. "İşe yarayacak mı bilmiyorum. Kendimi sana güvenmeye zorlayamam. Bu zaman alacak ve ben bir sır olmayacağım-"

Riven başını sertçe salladı. "Biliyorum. Eva'ya sahte ilişkimizin sona ermesi gerektiğini zaten söyledim."

Kıskançlık karnımda kalın, siyah bir katran gibi dönüyordu. hiçbir şey olmadığını bilsem bile, yine de onunla yalnız olması fikrinden nefret ediyordum. Bu ben değildim. Çıktığım birkaç erkekte hiç gerçek bir kıskançlıkla karşılaşmamıştım. Belki de hiç bu kadar önemsemediğim içindir.

Elimden geldiğince hepsini yuttum. "Teşekkür ederim. Babanla olmanın senin için daha zor olduğunu biliyorum-"

"Onunla ben ilgilenirim." Riven'in gözleri benimkilere dikilmişti. "Yapmak istediğim son şey seni incitmek. Seni benden, bizden uzak tutmak, seni güvende tutmanın en iyi yolu gibi görünüyordu."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avuç içlerime battı. "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Ama bu ne kadar acı verdiğini değiştirmiyor."

"Seni incittiğim için özür dilerim."

"Son on yıldır tüm bunları tek başına omuzlarına yüklediğim için üzgünüm."

Çünkü her şeyin onun üzerinde ne kadar ağır olduğunu görebiliyordum. Kaderin bana verdiği rolü üstlenmek istiyorsam, empati kuran yanıma yaslanmalıyım. İncinmiş, öfkeli tarafıma değil. Her zaman başkalarının nereden geldiğini görebilme yeteneğim vardı ama incindiğimde bunu kapatabiliyordum. Eğer elementallerin ihtiyacı olan aether olmak istiyorsam bunu yapamazdım. Ve bu Riven'la başlamak zorundaydı.

Ellerini ceplerine soktu. "Seni Charlie ve Janine'i görmeye götürebileceğimi düşündüm. Bu ev özlemine iyi gelir mi?"

Göğsüm sıkıştı. İnanılmaz derecede düşünceliydi. Acı çektiğimi ve bunu düzeltmek için bir şeyler yapmak istemek. Charlie'yi o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu. Ve bunca yıldır annemi oynayan kadınla uzun uzun konuşmaya ihtiyacım vardı. *Neden* sorusu dilimde dolaşıyordu ama cevabı Riven'dan almak istemiyordum. Ondan istedim.

"Onları görmek isterim."

Riven başını salladı. "Diğerlerini de yanımıza almamız gerekecek. Muhafız almak istemiyorum. Güvenli evin yerini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur."

"Tamam." O sonsuz buzul gözlerine baktım. "Teşekkür ederim, Riven."

Kalbim için tehlikeli olsa da bu minnettarlığı hissetmeme izin verdim.

Cip durduğunda midem guruldadı. Yolculuğun her adımında kaslarım biraz daha geriliyordu. Yurtta cipe binmek. Geçitten geçmek. Buraya gelmek.

Ormanın içindeki eve baktım. Charlie küçükken ona okuduğum masal kitaplarından çıkmış bir resme benziyordu. Kulübenin taş cephesinden bacasından çıkan dumana kadar.

Burnum sızladı. Annem ve ben onun için hep bunu istemiştik. Güvende olduğu ve endişelenmeden koşturabileceği bir ev.

Bir el dizime indi ve derimin altında bir vızıltı yandı. Riven varlığından emin olmak istercesine elini oraya koydu. "İyi misin?"

"Ne düşünüyorsun?" Kai mırıldandı.

Ona doğru bir bakış gönderdim. O ve Phoenix kampüsten ayrıldıklarından beri huysuz ve hırçın olmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

Elimi Riven'inkinin üzerine koydum. "Hadi gidelim."

Atlas kapısını açtı, kayarak dışarı çıktı ve bana elini uzattı. Aşağı indiğimde bana güven verici bir gülümseme verdi ve parmaklarını sıktı.

Riven, Kai, Phoenix ve iki kraliyet muhafızı inerken aracın dışında bekledim. Ama fazla beklemedim.

Ön kapı hızla açıldı ve Charlie arnavut kaldırımli patikadan aşağı koştu. "Aura!"

Bana çarpıp beni topuklarımın üzerinde geriye doğru salladığında içimden bir kahkaha yükseldi. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Aramızda zerre kadar kan bağı olmasa da umurumda değildi, Charlie her açıdan benim kardeşimdi.

Saçlarını karıştırdım. "Dikkatli olmazsan beni özlediğini düşünebilirim."

Bana sırıttı. "Sanırım biraz yaptım. Neler olduğuna inanamayacaksınız! Savaşçı gibi bir olan bu muhafızlar gelip beni ve annemi aldılar ve bizi bu harika eve getirdiler..."

Charlie bana buraya yaptıkları yolculuğu ve geldiklerinden beri yaptıkları tüm harika şeyleri anlatırken daha hızlı ve daha hızlı konuştu. "Riven bana

kitaplar, oyunlar ve ata binmek. Gerçek atlara, Aura!"

Yanakları biraz pembeleşmiş olan Riven'a baktım. "Atlar, ha?"

"*En havalısıydı!*" Charlie haykırdı.

Bakışlarım annemin durduğu kulübenin kapısına kaydı. Gerçekte öyle biri olmasa bile, onu biri olarak düşünmemek benim için imkânsızdı.

Kai bir adım öne çıktı. "Bana ve Phoenix'e atları gösterebilir misin?"

Ona minnettar bir bakış gönderdim.

"Kesinlikle. Ahırda onları besleyebileceğimiz havuçlar var."

Charlie bana dönüp bakmadan yeni hayvan arkadaşlarına doğru yola çıktı, Kai ve Phoenix de peşlerindeydi.

Kendimi bildim bileli benimle ilgilenen kadının yolda yürüyüşünü izlerken zorlukla yutkundum. Bana elimin tersi kadar tanıdık geliyordu ama bir şekilde artık yabancıydı.

Önümde durdu, ellerini önünde kavuşturmuş, sanki uzanmamak için kendini zor tutuyordu.

Derinlerde bir yerde bir burkulma hissi vardı ama cevabına en çok ihtiyaç duyduğum soruyu sordum. "Kimsin sen?"

KADININ elleri sımsıkı sıkılmış, parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "Ben senin teyzenim."

Ona bakarken içimi bir şok kapladı. Neden onun ailemin bir arkadaşı ya da Riven'in beni çok az tanıyan birini bu işin içine çekmesini beklediğimden emin değildim. Aileden biri olmasını beklemiyordum.

Göğsümde derin bir sızı alevlendi. Özlemle karışık bir acı. "Teyzem." Sesim sanki haftalardır kullanmamışım gibi paslı çıkıyordu.

Başını salladı. "Baban benim kardeşimdi."

Öyleydi. Tanrım, bu acıttı. Bir babam vardı. O anılar artık aklımdan çıkmış olsa da onu tanıyordum.

"Bana onlardan bahsedecek misiniz?"

Annemin -hayır, teyzemin- yüzü yumuşadı. "Bunu çok isterim."

Eve doğru yola çıktık, Riven ve Atlas da arkamızdan geliyordu. Janine bizi bir demlik çayın beklediği mutfağa götürdü. Çay ve kurabiyelerin tanıdıklığı rahatlatıcıydı.

Yıpranmış mutfak masasında otururken ellerimi bardağın etrafına sardım ve sıcaklığın en kötü yanlarımı yatıştırmasına izin verdim.

Janine bir parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Annen bir elementaldi."

O kadarını tahmin etmiştim ama Janine'in dudaklarından dökülen kelimeleri duymak yine de sistemimde bir şok etkisi yarattı.

"Hava krallığında büyüdü." Bakışları Riven'a kayarken Janine'in ağzı gerildi.

O çok nefret ettiğim maskeyi takmıştı. Hissettiği hiçbir şeyi bana belli etmeyen bir maske.

"Ciela bir aether hattında doğdu," diye açıkladı Janine.

olması gerektiğini bildiğim halde kalp atışlarım hızlandı.

Yukarı.

"Ailesi, soyla olan bağlarını uzun süre gizli tutmayı başarmıştı. nesiller. Bu onları kayıtsızlaştırdı."

"Birileri ," diye ekledim.

Janine başıyla onayladı. "Bir akşam işten eve dönerken biri onu kaçırmaya çalıştı. Ama o karşı koydu."

Hayatı için savaşıyor yüzü olmayan bir kadını hayal ettiğimde midem bulandı.

"Ciela zekiydi ve her zaman o eski tarz dövüş sanatları filmlerinin hayranı olmuştu. Saldırı girişiminde bulunan kişinin taşaklarına diz çöktü ve kaçtı."

Riven'in ağzının köşesi kalktı. "Bu hareket aileden geliyor olmalı."

Başımı eğdiğimde sıcaklık yanaklarıma vurdu.

Janine ikimizin arasına baktı, kaşlarını çatarak ağzının kenarlarını aşağıya çekti. Bunda içime sinmeyen bir şeyler vardı. İlk kez Riven'a karşı bir koruyuculuk hissettim. Ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsun, Riven bize yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Bakışlarını karşıladım ve Janine'in oradaki onaylamamayı görmesine izin verdim. Kendini geri çekip çayına baktı.

"Saldırıdan sonra ne oldu?" Konuyu tekrar gündeme getirmeye çalışarak sordum.

Janine içkisinden bir yudum aldı. "Ciela birkaç hafta bekledi ama bir sabah işe giderken kendisini takip eden birini gördüğünde bunun rastgele bir saldırı olmadığını anladı. Bir çanta hazırladı ve o gece insan diyarına doğru yola çıktı. Orada bir kitapçıda çalışarak ve üst katında küçük bir daire kiralayarak gözlerden uzakta saklandı."

Yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı. "Kardeşimle orada tanıştı." Gülümseme büyüdü. "Jake bir kitap ineği idi. Yemin ederim başını sayfalardan kaldırdığı tek zaman annenle tanıştığı zamandı. Onu büyüleyecek güce sahip olan tek kişi annendi. O ve sen."

Göğüs kafesimde bir sızı belirdi. Janine'in sözlerindeki sevgiyi hissedebiliyordum. Onun kardeşine olan sevgisini. Kardeşi de bana ve anneme.

"Birbirlerini seviyorlar mıydı?"

Janine elimi tuttu ve yanımda olduğunu bilmek istediğimde her zaman yaptığı gibi sıktı. "Onları gibi bir aşkı hiç görmemiştim. Sanki evrenin kaderinde varmış gibiydi. Hareket ediş şekilleri... Sanki birbirlerini bir şekilde çekiyorlardı."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazım düğümlendi. "Ve seni çok sevdiler. Doğduğun andan itibaren."

Teyzemin elini sıkıca tuttum, gerçek bir şeye dayanmaya ihtiyacım vardı. "Siz yakın mıydınız?"

Janine'in ifadesi bana bir Monet tablosunu anımsattı, milyonlarca farklı renk lekesi tek bir kalp durdurucu görüntü yaratıyordu. Neşe, keder, kalp ağrısı, umut ve tanımlayamadığım sayısız başka şey vardı. Hepsi aşkın resminde bir araya gelmişti. "En yakın bizdik. John öldüğünde onlar benim destek sistemimdi. Charlie doğduğunda annen doğumhanede benimleydi. Neredeyse birbirimizin evinde yaşıyorduk."

Janine'in gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. "Bana en çok ihtiyaç duydukları anda yanlarında olamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Janine'in sözlerinin Riven'ı etkilediğinin tek işareti koltuğunda hafifçe kaymasıydı.

Atlas'ın kupasını tutuşu sıkılaştı ve arkadaşını rahatlatmak istediği anlaşılıyordu.

Janine sandalyesine geri otururken elimi bıraktı. "Seni korumak için her şeyi yaparlardı. Herhangi bir çocuklarının Ciela gibi avlanma riskiyle karşı karşıya kalacağını biliyorlardı. Çok dikkatli olduklarını sanıyorlardı."

"Ama biri onları buldu," dedim sessizce.

Riven'ın gözleri parladı. "Babam. Aether hattına neden bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyorum. Sadece bunu gücüne karşı bir tehdit olarak gördüğünü tahmin edebilirim."

Janine'in yüzünde öfke alevlendi. "Babası aileni öldürdü ve seni de öldürene kadar durmayacak."

Cip köy yolundaki bir virajı dönerken soluma baktım, Phoenix direksiyonun . Riven kulübeden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemişti ve ben de onu suçlamıyordum. Janine'den dalga dalga yayılan nefreti hepimiz hissedebiliyorduk.

Öfkesini anladım, onunla empati kurdum. Ama kalbim Riven için acıyordu. Ona ne kadar kızgın olsam da, aileme ve bana olanlar için onu asla suçlamamıştım. Bir çocuğu babasının yaptıkları için suçlayamazdınız. Ama belli ki Janine ikisini birbirinden ayıramıyordu.

Riven pencereden dışarı baktı, yüzünün düzlemlerine acı kazınmıştı. Buna dayanamadım. Hiç düşünmeden elimi onunkinin içine kaydırđım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Bakışları birleşmiş avuçlarımıza kaydı. Onlara sabitlendi, başka yere bakmadı. "Size yardım etmeye çalıştım. Size para vermek, kalacak daha iyi bir yer bulmak için. Janine bunların hiçbirini istemedi."

İfadesinin o kadar da diplomatik olmadığından emindim. Janine güçlü bir fikri olduğunda ateşli olabiliyordu.

"Bu senin hatan değil."

Riven'in eli istemsiz bir spazmla benim elimde seğıirdi. "Bu kadar mücadele etmenden nefret ediyorum."

Kelimeler alçak sesle, zar zor duyuluyordu. Yine de aracın etrafında sekiyor, içerdikleri acıyla her birimize çarpıyorlardı.

Elini sertçe sıkarak bana odaklanmasını sağladım. "Hepimiz acı çektik." Bakışlarımı kaldırdım ve sırayla her birinin gözleriyle buluştum.

"Hepimiz bu ilişkiye kendi yüklerimizi getiriyoruz. Bir şeyleri çözmek ve ritmimizi bulmak zaman alacak. Güvenmek zaman alacak. Ama denemek zorundayız."

"Mesaj alındı," dedi Phoenix . Kai, "Riv'e hâlâ bir atış yapmak istiyorum," diye homurdandı.

Riven, "vurulmayı, bu mızızlanma ve şikâyetten çok daha fazla istiyorum," diye karşılık verdi.

Atlas diğer taraftan boynuma sokuldu. "Planını beğendim."

Riven bir eliyle saçlarımı okşadı ve yüzümü kendisine doğru eğdi. Eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Teşekkür , Aura. Bu şansı boşa harcamayacağım."

Temas anında içimde yanan vızıltı daha çok bir cehennem gibiydi. Ve bu beni anılarıma geri götürdü.

Sokakta yürürken gözlerimin altını sildim. Gözyaşlarımı böyle bir pislik için harcadığım için kendi kıcımlı tekmelemek istiyordum ama onları durduramıyordum. Gözyaşları aslında Cal için değildi. Kendimi normalden çok uzak hissetmemle ilgiliydi.

Sınıf arkadaşlarımdan çoğu baloya davet edilmek ya da trigonometri dersinden kalmamak için endişeleniyordu. Ben sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyordum. İşle hokkabazlık yapıyor, Charlie'yi izliyor ve notlarımı burs için yeterince iyi tutmaya çalışıyordum.

Cal kendime tanıdığım küçük bir lükstü. Özlemine çektiğim normallik için bir şans. Öğle yemeğindeki flörtleşmeler, haftada bir gün izinli olduğum gecelerde randevulara ve ders aralarında çalınan öpücüklere dönüşmüştü.

İlgisinin ne zaman azaldığını fark etmemiştim bile çünkü sürekli çok çalışıyordum. Çok geç olana kadar fark etmemiştim.

Karşı yönden gelen biri bana çarptı ve neredeyse beni yana savuracaktı. Büyük eller beni sabitlemek için uzandı. "Kahretsin. Çok özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Sorun değil. Ben de öyle." Başımı kaldırdım, hayatımda gördüğüm en güzel gözlerin ışığında donup kalmıştım. Buzul gözleri.

Sarışın kaşları birbirine yaklaştı. "Sen iyi misin?"

Gözlerimin altındaki bölgeyi hızlıca bir kez daha sildim. "Sadece berbat bir gün."

Sanki sözlerimin gerçekliğini analiz ediyormuş gibi başını yana eğdi. Odağı bir an için yana kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Bunu telafi etmek için sana bir milkshake ısmarlayayım mı? Bu ve sana çarpmak."

En sevdiğim dondurmacının önünde çarpışmıştık. Charlie ve kendime ayda bir kez özel bir için ısmarladığım dondurmacının. Başımı salladım, düşüşümden dolayı bir kayıp hissettim. "İşe gitmem gerek. Yine de teşekkürler."

Adam bir süre daha beni inceledi. "Bu gözyaşlarına kim olduysa... seni hak etmiyor."

Ve sonra gitmişti. Bir ara sokakta gözden kaybolurken arkasından göz kırptım. Ve tüm varlığımla o milkshake'e evet demiş olmayı diledim.

Riven'ın yüzü netleşirken gözümü birkaç kez kırptırıp anıyı temizlemeye çalıştım. "Cal beni ağlattıktan sonra bana bir milkshake ısmarlamayı teklif etmiştin."

Yanakları pembeleşirken bana mahcup bir gülümseme verdi. "O pisliğin seni okulun dışında terk ettiğini gördüm. Seni neşelendirmek için bir şeyler yapmak istedim."

Kai koltuğunda iki büküm oldu, mavi-yeşil gözlerinde öfke parlıyordu. "Seni kim terk etti?"

Riven'a küçük bir gülümseme attım. "Beni zaten hiç hak etmeyen biri."

"Aynen öyle," diye homurdandı Phoenix sürücü .

Atlas kıkırdadı, parmakları saçlarıma dolanmıştı. "Tanımadıkları birini parçalara ayırmak üzere olmalarına bayılıyorum."

Phoenix dikiz aynasından kaşlarını kaldırdı. "Sanki sen daha iyisin de. Aura'yı ağlatan bir pislik görsen ne yapardın?"

Gözyaşlarımı düşününce Atlas'ın yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Ez onu."

Riven güldü, sesi tenimde hoş bir ürperti yarattı. "Kabul edelim. Hepimiz onun için dünyayı yakarız."

Riven'a baktım, bu sözlerin dürüstlüğüne hissediyordum. Artık ona neden hep ilgi duyduğumu biliyordum. Aether çekimi yüzünden değildi. Çünkü onu anılar arasında sevmiştim. Bunlar

Beynime kazınan ama takip eden saniyeler içinde silinen anlar.

Ama ya düşmeme izin verirsem ve o beni yakalamak için orada olmazsa? Kendimi toparlayabileceğimi hiç sanmıyordum.

Yataktanemden hayal meyal tanıdığım bir kız arkadaşına yaklaştı ve bana doğru bakarken kulağına bir şeyler fısıldadı. Önümdeki koridora odaklanmaya çalıştım ama bakışlarım sadece Riven, Phoenix ve korumalarımın koridorda yürürken aval aval bakan diğer öğrencilere takıldı.

Bazı insanlar sadece merak ediyordu. Bakışları duvarlar örölüyormuş gibi hissetmeme neden olsa da bunun için onları suçlamıyordum. Diğerleri ise açıkça düşmancaydı.

"Hey, Aura," diye seslendi Aiden göz kırparak. Phoenix yanımda kaskatı kesildi.

Aşağı uzandım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Bunu sadece seni kızdırmak için yapıyor."

Phoenix'in çenesindeki bir kas gerildi. "Seninle aynı havayı solumasından bile hoşlanmıyorum."

"Aynı oksijeni paylaşmanın beni riske atacağını sanmıyorum."

"Bir merhaba demek için durmayacak mısın, kardeşim?" Aiden şarkılı bir sesle seslendi.

Onu ara sıra birlikte gördüğüm başka bir adamın yanında duruyordu. Aiden istediğinde nefretini ve alaycılığını gizleyebiliyordu ama arkadaşısı böyle bir şey yapmıyordu. Düşmanlık ondan dalga dalga yayılıyor, tenime sürtünüyordu.

Onları geçmek üzereyken Riven yavaşladı. "Phoenix'in sana ayıracak zamanı yok, ama dolambaçlı bir yoldan gitmeye ikna olabilirim."

Sözlerinde Aiden'in gözlerini ateşle parlatan bir ısırik vardı.

Riven sırıttı. "Öfke, öfke, ."

Aiden bir an gözlerini kapattı ve açtığında alevler kaybolmuştu. "Seninle bir tur atmaya hayır demezdim Riven, ama bence bunu Aura ile yapmak çok daha eğlenceli olurdu." Bakışlarının vücudumda dolaşmasına izin verdi. "İlk dövüş dersin yarın. Eş olmayı talep etmek ister misin?"

Phoenix ileri atılarak Aiden'ı duvara çarptı. "Saçının teline dokunursan seni öldürürüm."

Aiden sadece güldü. "Kendi ayakları üzerinde durmak zorunda. Onun için bütün savaşları sen veremezsin." Aiden'in gözlerinde bir şey parladı. Hastalıklı bir heyecan.

Bu duygu içimi bulandırdı. Ama o haklıydı. Çocuklar her zaman benim yerime geçemezdi. Eğer yaparlarsa kimse bana saygı duymazdı.

Elimi Phoenix'in sırtına koydum. "Geç kalacağız."

Sanki Aiden hiç var olmamış gibi konuştum. Yaptığı maskaralıkların ona sağladığı ilgiden zevk alıyordu. Tıpkı şımarık bir çocuk gibi.

Adamların beni takip etmesini beklemeden dönüp koridora yöneldiğimde bakışları beni delip geçti. Korumalarım Egan ve Carn hemen arkamdan geldiler. Birkaç saniye sonra Riven ve Phoenix de bana için acele ettiler.

Riven bana sırıttı. Bu gülümseme midemi . Onda gördüğüm en geniş gülümsemeydi ve öğleden sonra ışığında gözleri parlıyordu. "Sen bir dahisin."

"Belli ki," dedim gülerek. "Ama bunu neden yeni anlıyorsun?"

Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Tehditlerin ya da kış tekmelemelerin Aiden'ı senin onu görmezden gelmen kadar zor durumda bıraktığını hiç sanmıyorum."

Yürürken Phoenix beni inceledi. "Bunu nasıl yaptın?"

Merdivenlerden kütüphaneye doğru çıktık ve Phoenix'e . "Hoşuna gitti."

"Ne?"

"Ona gösterdiğin her türlü ilgi. Aiden sizin öfkenizden ve şiddetinizden alıyor. Bence o yokmuş gibi davranırsak bizi rahat bırakacaktır."

Anka sanki bunu gibi mırıldanır gibi bir ses çıkardı.

Riven kütüphanenin kapısını açtı ve bizim için tuttu. "Bence doğru oyun çatışmaya girmemek, ama o kadar kolay pes edeceğimi sanmıyorum. Phoenix'ten çok nefret ediyor."

Phoenix'in gözlerinde acı parladı. Zaten bir kardeşini kaybetmişti. Bir diğeriyle anlaşmazlık içinde olmak onu öldürüyor olmalıydı.

Kollarımı Phoenix'e doladım ve ona sıkıca sarıldım. O da kollarıyla beni sardı ve çenesini başımın üzerine koydu. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Ama bu anlaşılabilir bir şey."

"Seni seviyorum, Aura," fısıldadı sert bir sesle.

Kelimelerin dönmesine, beni sıcaklıklarıyla kaplamasına izin verdim. "Seni seviyorum. Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

"Biliyorum. Bunu her gün hissediyorum."

Onun kucağına daha da gömüldüm, ama bunu yaparken Riven'in yüzündeki özlem dolu ifadeyi yakaladım. Suçluluk duygusu mideme kramplar soktu. Riven'ı incitmek istememiştim. Ama ona karşı gardımı bu şekilde indirmeyi de hayal edemiyordum. Henüz değil.

QUINCY kütüphanenin arka tarafındaki uzun masada oturduğu yerde kıpırdandı. Saatlerdir kitaplara bakıyorduk ama pek bir şey görememiştik. Phoenix ve Riven, öğretim asistanları olarak katılmaları gereken bir personel toplantısı için bir saat önce ayrılmışlardı.

Ama muhafızlarım hâlâ saygılı bir mesafeyi koruyarak nöbet tutuyorlardı. Egan'ın başı dönüyordu ama Carn her an düşecekmiş gibi görünüyordu. Kendimi biraz kötü hissettim. Çalışma saatinde beni takip etmekten çok daha heyecan verici ayrıntılara alışkın olduklarından emindim.

Quincy önce muhafızlarıma sonra da bana baktı ve daha da yaklaştı. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

Korumalarıma hızlıca bir bakış attım. Kütüphaneye giriş noktalarına odaklanmışlardı, bana değil. "Elbette."

"Bağlandığınızda, şans eseri bir işaret geliştirdiniz mi?"

Çenem bir parça düştü.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Parmaklarım üniformamın bluzuna takıldı ve üst düğmeyi açarak Quincy'nin gümüş işaretleri görmesini sağladıktan sonra yeniden ilikledim.

Quincy, bluzum tekrar yerine oturduktan sonra bile köprücük kemiğime baktı.

"Beni biraz , Quincy."

Başını sallayarak gözlerini kırıştırdı. "Üzgünüm... Sadece bir şeyi anlamaya çalışıyorum."

"Bir yerde bir işaret mi okudun?"

"Evet, ama farklıydı. Biraz daha araştırma yapmam gerekiyor.

Başka bir krallıkta yardımcı olabilecek bir bağlantım var-"

Quincy'nin kolunu tuttum. "Benden kimseye bahsedemezsin. Bağ."

İfadesinde anlayış çiçekleri açtı ve bir elini benimkinin üzerine koydu. "Asla yapmam, Aura." Sonra sıırttı. "Birkaç yıldır eterler üzerine bir kitap yazıyorum. Bu tür soruları sormak için mükemmel bir kılıfım var."

Rahat bir nefes aldım. "Dikkatli ol."

"Yapacağım." Elimi okşadı ve ayağa kalktı. "Önemli bir şey bulursam sana haber veririm."

"Teşekkürler. Gitmeden önce bunları yerine koyarım."

Quincy başıyla onayladı ama akıllı bambaşka bir yerde, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Ayağa kalktım ve kitaplarımızı toplayıp Quincy'nin onları arabaya geri koydum.

"Yatakhaneye dönmeye hazır mısınız, Majesteleri?" Egan sordu.

"Lütfen bana Aura de."

Ağzı inceldi. "Bu uygun değil."

"Eğer biri bir şey söylerse, sana emrettiğimi söyle."

Dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirdi. "Yeterince adil."

Çantamı aldım. "Hadi şu buzlu şeker standını patlatalım." Egan kahkahaya boğuldu ama başını salladı.

Kütüphaneden çıkıp merdivenlerden aşağı indik. Çıkışa doğru yöneldiğimizde, birkaç kez gördüğüm bir kız nefes nefese koridorda koştu. "Sanırım bir Ağ suikastçısı gördüm."

Egan ve Carn bir alarma geçti.

"Nerede?" Egan sordu.

"Hemen dışarıdaki ormanda. Şu ürkütücü başlıklardan biriyle ağaçların arasında saklanıyordu."

Egan çoktan silahını kılıfından çıkarmıştı. "Burada kal. Aether'ı koru," diye emretti Egan Carn'a.

Egan'ın çıkışa doğru koşmasını izlerken kulaklarımda kan uğuldadı. Kız titredi. "Güvenliği aramak için bir telefon bulacağım." Carn başını salladı. "Acele et."

Ellerim yumruk oldu, tırnaklarım avuç içlerime battı.

Dışarıdan bağırışlar duyuldu ve midem bulandı. "Git," dedim Carn'a.

Başını iki yana salladı. "Seninle kalmak zorundayım."

"Sana emrediyorum. Beni dinlemek zorundasınız, değil mi? Ben sizin gelecekteki liderinizim ve tüm bu şeyler."

Carn'ın bakışları kapıya doğru kaydı ve onun da savaşa katılmak istediğini anladım.

"Git. Lütfen. Egan'a yardım et." Egan benim yüzümden ölseydi, kendimi asla affetmezdim.

"Burada kal. Kımıldama," diye emretti Carn.

Hızlıca başımı salladım ve o da dışarıya doğru koşmaya başladı.

Olabildiğince dikkatle dinledim ama hiçbir şey duyamadım. Nefesimi tutarak ikisinden birinin işaretini bekledim. Hiçbir şey yoktu.

Ama uzun sürmedi. Bir el saçlarımı tuttu ve beni öyle sert geri çekti ki yıldızları gördüm. Ve sonra düşüyordum.

Beni saçımdan yakalayan kola tutundum ve ayaklarımı tekrar yere basmak için çabaladım. Tırnaklarımı o kişinin etine geçirdim ve acı içinde çığlık attı.

Drue'nun yüzü buruştu ama saçımı bırakmadı. "Yardım et, lanet olsun!"

Bir anlık bir hareket oldu ve sonra karnıma bir yumruk indi. O yumruğu biliyordum.

Tekme atarak Zeyna'nın bacağına bir darbe indirdim ve o da birkaç adım geriye tökezledi.

Dirseğimi tekrar Drue'nun kaburgalarına sapladığımda tatmin edici bir çıtırtı hissettim. Yüzüme indirdiği cevap darbesi o kadar hızlı geldi ki engelleme şansım olmadı. Yumruk elmacık kemiğimin üzerine indi ve görüşümü bulanıklaştırdı.

Zeyna bu boşluğu böbreklerime bir kroşe indirmek için kullandı. Dizlerim titredi, ama bu şekilde gitmeyecektim. Bu iki kaltağa değil.

Drue başka bir yüz vuruşu için hamle yaptı ve ben . Onun yerine Zeyna'nın şakağına isabet etti ve onu bayılttı. Ben ayağa kalkarken Drue bir dizi küfür savurdu.

"Bak ne yaptın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben mi? Görünüşe göre en iyi arkadaşını geceye göndermişsin. Ne arkadaşmışsın sen."

Bir tür vahşi savaş çığlığı attı ve saldırdı. Tam bana ulaşmak üzereyken kenara çekildim. Lainey ve benim ortaokulda aldığımız savunma dersleri

şimdi geri geliyor. Bir kavgaya karışmayalı uzun zaman olmuştu ama kas hafızam hâlâ yerindeydi.

Drue bana döndü. "Kendini çok mu özel sanıyorsun? Sen bir hiçsin. Bu dünyada büyümedin ve halkımız seni asla takip etmeyecek."

Ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Buna gerçekten inanıyor olsaydın, deli gibi peşimden koşmazdın."

"Sana haddini bildiriyorum!" Drue yumruk attı, darbesi omzuma çarptı. Suikastçı saldırısından sonra hala iyileşmekte olan omzuma.

Lanet ettim. Hayatı ona teslim edilmiş birine göre güçlüydü. Drue'nun kaburgalarına bir aparkat indirdim ve o da ıskaladığı bir tür tekme atmaya çalışırken bağırdı.

"Seni öldüreceğim!" diye haykırdı.

Ellerinde ateş alevlendi ve kalbim tekledi. Tepkim tamamen içgüdüsel oldu. Avuçlarımdan sel gibi su fışkırdı. Drue'ya fiziksel bir darbe gibi çarptı, ayaklarını yerden kesti ve onu yere savurdu.

Ateş Drue'nun ellerinden söndü ve yüzü karo kaplı koridora çarptı. Ondaki çıkan ses daha önce hiç duymadığım bir şeydi. Ölmek üzere olan bir sırtlan gibiydi. Parmaklarının arasından kan akarken yüzünü tuttu.

Suyumu geri çağırdım ve sadece birkaç saniye sonra geldi, tam o sırada tanıdık sesler adımları haykırdı. Anka Kuşu, Riven, Kai ve Atlas köşeden hücum ederek geldiler ve önlerindeki manzara karşısında kayarak durdular.

"Lanet burnumu kırdın!" Drue ağladı. Şişliklerin arasında kelimeleri zar zor seçilebiliyordu.

Kai'nin dudakları Drue'dan bana bakarken kıpırdadı.

"Pip." Omuz silktim. " çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

"ow, ow, ow," diye bağırdım.

Phoenix yanağımdaki buz torbasını biraz daha az baskı yapacak şekilde ayarladı. "Buz şişmeye yardımcı olacaktır."

Riven ayaklarımı ovarken kaşlarını çattı. "Bir yerini kırmadığın için şanslısın."

"Bana kaşlarını çatma," diye çıkıştım.

Kai kıkırdadı. "Sadece Drue'yu bayıltan kişi olamadığı için kızgın."

"Hiçbirinizin orada olmaması daha iyi."

Atlas parmaklarını saçlarımda rahatlatıcı darbelerle gezdirmeye devam ederken bir hırıltı çıkardı. "Açılmamaları gerekirdi."

İçimi çektim. Zavallı Egan ve Carn, onlara gitmelerini söylediğimi açıkladıktan sonra bile beni korumasız bıraktıkları için azarlanmışlardı. Drue kölelerinden birine kampüste bir suikastçi olduğuna dair sahte bir rapor verdimiş ve sonra da saldırmıştı.

"Gerçekten de en iyisi bu," dedim. "Artık benimle biliyorlar."

"Bunu çoktan öğrenmiş olmaları gerekirdi," diye homurdandı Phoenix.

"İnsanlar aptal olduğunda bazen bir mesajı iletme için birkaç deneme yapmak gerekir."

Kai boğuk bir kahkaha attı ve ağzımın kenarına hafif bir öpücük kondurmak için yaklaştı. "Son zamanlarda seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

Yüzümde acının alevlenmesine neden olsa da gülümsedim. "Olabilir. Ama bunu duymak her zaman hoşuma gitmiştir."

Kai koltuğun önündeki sedirin üzerine yerleşti. "Böyle dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

Omuz silktim. "En iyi mahallede yaşamıyorduk. Lainey ve ben nasıl karşılık vereceğimizi bilmenin en iyisi olduğunu öğrendik. Bir süre sonra insanlar bizimle o kadar uğraşmaz oldu."

Çocuklar bir an sessiz kaldılar. Sonra Phoenix koltuğun arkasından eğildi ve başıma bir öpücük kondurdu. "Sen tam bir baş belasısın, Pip."

"Ve bunu sakın unutma."

Atlas'ın parmakları saçlarıma dolandı. "Asla yapamayız."

Riven koltukta kaykıldı ve telefonunu çıkardı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı.

için mücadele ettim. "Ne oldu?"

Yukarı baktı. "Müdür Acker'ın ofisi. Olay hakkında sizinle görüşmek istiyor."

Winthrop Hall'a doğru ilerlerken, "LÜTFEN bana okuldan atılmayacağımı söyle," dedim.

Phoenix bir kolunu omuzlarıma doladı. "Bunu Drue ve Zeyna başlattı."

Omzumdaki hassas noktaya çarptığında irkildim. Phoenix dondu kaldı. "Sorun nedir?"

Omzumu döndürdüğümde acı tekrar içimi sarstı. "Drue suikastçının vurduğu omzun aynısını aldı."

Phoenix hemen kolunu indirdi.

Riven omzumu görebilmek için gömleğimi hafifçe yana doğru çekerken hırladı. Nefesini tıslayarak çıkardı. "Neden bir şey söylemedin? Seni iyileştirebilirdik."

"Yarına kadar iyi olacağına eminim." Bu bir yalan olabilirdi ama en azından daha iyi hissedeceğime emindim. İyileştirme yeteneklerimiz hasarı onarabilse de, tüm acıyı yok edemezdi.

Atlas yaklaştı ve iri elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Acı çekip çekmediğini her zaman bilmek isteriz. Bilmezsek düzeltemeyiz."

Ağzımı onunkine değdirmek için uzandım. Atlas'ın bunu mümkün kılmak için eğilmesi gerekti ama o benimle yarı yolda buluşmaya fazlasıyla istekliydi. Burnumu onunkine değdirdim. "Özür dilerim. Bundan sonraki tüm bedensel yaralanmalardan seni haberdar edeceğim."

"Daha fazla bedensel yaralanma olmamasına ne dersin?" Kai araya girdi. "Bu lanet olası bir mucize olurdu," diye homurdandı Riven.

", huysuz pantolon." Riven'in yan tarafını çimdikledim. "Hadi gidip dersimi alalım."

Binaya girdik ve koridorlardan geçerek Müdür Acker'ın ofisine ulaştık. Bekleme salonuna girdiğimizde midem sağlıklı bir dalış yaptı.

Resepsiyonist gergin ve görünüyordu. Bakışlarımıza karşılık vermiyordu. "Sizi içeride bekliyor."

Riven ileri atılarak kapıyı açtı.

Kraliyet muhafızları müdürün odasının iki yanında sıralanmıştı. Acker masasının arkasında oturuyordu, yüzü tamamen boş bir maskeydi. Karşısında Kral Zephyr ve Kral Terra oturuyordu.

Kral Zephyr'i gördüğümde içime dolan keder ve öfke nefesimi kesti. Atlas sanki bunu hissetmiş gibi parmaklarını arasından geçirdi ve sertçe sıktı. Yardımı oldu ama yeterli değildi. Hatıralar zihnimin duvarlarını dövüyor, kurtulmaya çalışıyordu. Ateşin sıcaklığını, kirisin ağırlığını hissedebiliyordum. Tam bir nefes almak için mücadele ettim.

Hafif serin bir esinti etrafımı sararak paniğimin en kötü yanlarını silip süpürdü. Riven olduğunu biliyordum. Sadece ona ait olan o kristal berraklığındaki havanın kokusunu alabiliyordum.

"Belli ki ne kendini ne de yeteneklerini kontrol edebiliyor. Bu kovulmak için yeterli bir sebep," dedi Kral Zephyr, gözlerini bana dikerek.

Ellerim iki yanımda kenetlendi, derimin altında güç titreşiyordu. İçimdeki ateş özgür kalmak, bana yaşattığı acıyı ona da yaşatmak için yanıp tutuşuyordu. Bu intikam ihtiyacı sıcak ve parlak bir şekilde yanıyordu.

Phoenix , dudakları kulağımı okşadı. "Aiden gibi. Tepkinizi bekliyor."

Bununla ilgili bir şey öfkemi kırdı. Zephyr'in kazanmasına izin vermeyi reddettim. Bana bu pahalıya mal olmuşken olmazdı.

Yavaşça nefes aldım ve dikkatimi Kral Zephyr'den Müdür Acker'a çevirdim. "Beni mi görmek istediniz efendim?"

Dudakları sanki bir sırıtmayı zapt ediyormuş gibi hafifçe titredi. "Anladığım kadarıyla bugün erken saatlerde bir tartışma yaşanmış."

"Bir saldırı," diye düzeltti Kral Zephyr.

"O haklı. Bu bir saldırıydı," diye kabul ettim. "Drue ve Zeyna dersten sonra üzerime atlamak için ayrıntılı bir oyun hazırladılar."

Kral Zephyr ayağa fırladı. "Onlar iyi durumda olan öğrenciler. Yıllardır öyleydiler. Onlara sebepsiz yere saldırdığınızı söylüyorlarsa, doğruyu söylüyorlar demektir."

Kral Terra sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışlarını Atlas'ın ve benim ellerimin birleştiği yere dikti. "*Eşinin* arkasını kollamıyorsun, değil mi?" Oğluna sıırttı. "Gözünü dört açmazsan neler olabileceğini biliyorsun. Bu dişiler sadık değil."

Atlas'ın yanağındaki bir kas çılınca kıpırdandı ama tek kelime etmedi.

"Tebaama karşı işlenen bu yanlış için adalet talep ediyorum. Aura Coleman Kingwood'dan derhal serbest bırakılmalı ve insanlar alemine sürülmelidir." Kral Zephyr bu sözleri öyle bir güçle haykırdı ki Müdür Acker'ın masasındaki çay fincanı tıkırdadı.

İçinde öyle bir öfke vardı ki tüm vücudu titriyordu. Bakışları üzerimde yoğunlaştı ve kolumdan görünen yanıklara kilitlendi. Bana bakarken çenesi ileri geri hareket ediyordu. Orada, yüzeyin hemen altında gizlenen başka bir şey vardı. Ama tam olarak kavrayamadım.

Riven boştaki elimi avucunun içine aldı. Başparmağıyla yaralarımı okşadı, burada olduğuna dair sessiz bir güvence verdi. Arkamı kolladığına dair.

Kral Zephyr'ın çenesi düştü. "Riven."

"Evet, baba?"

"Eva'ya söz verdin. Sözleşme imzalandı."

Riven'in gözlerinin etrafındaki kasların gerilmesi gerginliğin tek işaretiydi, geri kalan her şey her zaman nefret ettiğim o maskeydi. "Gerçek bir eş bağı keşfedildiğinde nişanların geçersiz olduğunu biliyorsun."

"Ona ihanet mi edeceksin? *Bana* ihanet mi edeceksin?" Kral Zephyr

Eva umurunda bile değildi. Tek umursadığı kontroldü.

Riven da bunu biliyordu çünkü omuz silkti. "Elementlerin bizim için ne istediğini sen bile kontrol edemezsin. Onlara karşı çıkarsam, bu dine küfretmek olur. Beni bu bağla kutsadılar ve ben de bunu tüm kalbimle kabul ediyorum."

Kral Terra homurdandı. "Ona hercai menekşe gibi konuşmayı sen mi öğrettin, Zephyr?"

Kral Zephyr'ın bakışları diğer hükümdara kaydı. "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et."

Odadaki sıcaklık birkaç derece düştü ve Kral Zephyr'in gerçek gücünü ilk kez o zaman gördüm. İçimi bir ürperti kapladı. Bu adam şu anda istese hepimizin sonunu getirebilirdi.

Kral Terra ayağa kalkarken okulun altındaki zemin sarsıldı. "Benimle başlama. Olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Müdür Acker ayağa kalkarak, "Beyler," dedi. "Size bu kampüsün tarafsız bir bölge olduğunu hatırlatmak isterim. Sınırlar dahilinde bir güç gösterisi, derhal geçerli olmak üzere kurallarınızdan feragat etmeniz anlamına gelecektir."

Altındaki sarsıntı durdu ve Kral Terra müdüre bir sırtış fırlattı. "Hadi ama, Acker. Çocuklara ara sıra neler yapabileceğimizi göstermemiz gerektiğini biliyorsun, yoksa kafalarında *bazı fikirler* oluşabilir." Atlas'a kaşlarını kaldırdı, ifadesi soğuklaştı.

Müdür Acker masasının etrafında döndü. "Olabilir, ama sanırım bir gün için yeterince heyecan yaşadık. Bugünkü olaylarla ilgili soruşturmamın tam raporunu size göndereceğimden emin olabilirsiniz."

Bu kapıdan içeri girdiğimden beri ilk kez tam bir nefes aldım. Beni . En azından şimdilik.

Kral Terra bürokrasi hakkında bir şeyler mırıldandı ve kapıya yöneldi.

Kral Zephyr müdüre ters ters baktı. "Bu raporun doğruluğunu kontrol edeceğim."

Müdür Acker, "Rica ederim," diye cevap verdi.

Kral Zephyr döndü ve bakışları beni olduğum yerde dondurdu. O korkunç soğukluk geri gelmişti. Ruhu olmayan türden. Bana doğru yürüdü, yanımdaki adamlar sertleşti. Hava dönüyor, sadece benim duyabileceğim kelimeler taşıyordu.

"Tıpkı ona benziyorsun. Acaba sen de onun gibi çığlık atacak mısın?"

Etrafımda dönen hava bir an sonra yok oldu, Kral Zephyr de onunla birlikte gitti. Ama sözleri zihnimde yer etmişti. O kadar derindi ki, onları asla çıkaramayacağımı düşünüyordum.

"Aura?" Riven'in alnı endişeyle kırıştı. "Bir şey mi yaptı?"

Başımı salladım, o korkunç kelimeleri tekrarlayamadım.

Riven beni dikkatle inceledi, bana inanmış gibi görünmüyordu.

Yapmamalıydı. Etrafımda sesler dönüyordu ama ne dediklerini duyamıyordum. Keşkeler dünyasında kaybolmuş, anılarımı arıyordum. Atlas beni ofisten çıkarırken hiçbir şey söylemedim. Kraliyet yatakhanesine doğru yürürken de sesimi çıkarmadım.

Çocuklar mutfağa doğru gitmeye başladılar ama ben merdivenlerden yukarı çıktım. Evde sayısız oda vardı ama hiçbiri benim gibi hissettirmiyordu. Adamların odalarından kaçtım ve misafir odalarının bulunduğu başka bir salona doğru ilerledim.

Rastgele birini seçtim, içeri girdim ve kapıyı arkamdan usulca kapattım. Kapıya yaslanarak normal nefes almak için mücadele ettim. Kalbimin her atışı göğsümdeki ağrıyı şiddetlendiriyordu.

Duvarlar sanki gittikçe gibi hissediyordum. Fransız kapılarına doğru koştum, temiz havaya, bir esintiye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. Kapıları açtım ve tökezleyerek balkona çıktım.

Bacaklarım titredi ve yere yığıldım. Ciğerlerim yanıyor, hırıltılı içlerine hava almaya çalışıyordum. Nefeslerim

O kadar yüksekti ki, odaya giren kişiyi duymadım. Yanımda çömelene kadar varlıklarının farkında değildim.

Kai içgüdüsel olarak hareket etti ve beni kucağına alıp yatırdı. "Güvendesin, Aura. Yanındayım."

Bir hıçkırık kurtulmak için mücadele etti ama o da gelmedi. Sanki içimdeki her şey panik içinde kilitlenmiş gibiydi.

"Benimle birlikte nefes al." Kai elimi göğsüne doğru kaldırdı, böylece yükselip alçalmasını hissedebiliyordum.

Onun ritmini bulmakta zorlandım. Arada bir geliyordu. Bir an için yakalıyordum ve sonra tekrar kaybediyordum. Ama sonunda, istikrarlı bir gelgit yerleşti.

Sonunda düzenli nefes almaya başladığımda göğsüne yaslandım.

Kai bir eliyle saçlarımı okşadı. "İşte bu kadar."

Yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru eğdim. "Nereden biliyorsun?"

"Üzgün olduğunu biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Tekrar nefes almamı nasıl sağlayacağımı." Genelde panikle bundan çok daha uzun süre mücadele etmek zorunda kalırdım.

Kai'nin parmakları saçlarımda kıpırdamadan durdu, sonra tekrar ilgilenmeye başladı. "Ben de oradaydım."

Bakışlarım soru sorarcasına ona dikildi.

Nefes nefese kaldı. "Eleanor beni öldürmeye çalıştıktan sonra bir sürü kâbus gördüm. Bazen panik ataklara yol açıyorlardı. Babam nefes alma tekniği konusunda bana yardımcı oldu. Başka birinin ritmini görmek her zaman yardımcı olmuştur. Nedenini bilmiyorum."

Avucumu göğsüne bastırdım. "Bunu zorunda kaldığın için üzgünüm." Eğer çoktan ölmemiş olsaydı, bir Phoenix gibi davranıp onu avlamak zorunda kalabilirdim. Kai'yi öldürmeye çalışması yeterince kötüydü ama bir de ona bilinçsizce işkence etmesi?

"Artık daha iyi. Anılar ortaya çıktığında bununla başa çıkmayı öğrendim. Çocuklar da kötü bir anı yaşarsam bana nasıl yardım edeceklerini biliyorlar."

Bu bilgi içimde bir sıcaklık yarattı. "Aranızdaki bağı seviyorum. Bu nadir görülen bir şey."

Kai ensemdeki kasları yoğurdu. "Öyle. Birlikte çok şey yaşadık ve hatta bazı ailelerimiz

birbirimizden nefret etmemizi istediler ama biz asla pes etmedik."

Ona daha da sokuldum. "Yapmadığına sevindim."

Kai bir an sessiz kaldı. "Bana panik atağa neyin yol söyleyecek misin?"

Kaslarım gerildi ve Kai boynuma masaj yapmaya devam ederek en kötüsünü uzaklaştırmaya çalıştı. Ben de yanağımın içini yokladım. "Kral Zephyr ayrılırken bana bir şey söyledi."

Kai'nin parmakları hareketsiz kaldı. "Ben bir şey duymadım."

"Havadaydı. Etrafımda döndürdü ve kafamın içinde duyabiliyordum."

Kai dimdik durdu. "Bu bir ihlal. Hava yakınlığı olanlar zihninize mesajlar taşıyabilir ama bu ciddi bir yasak. Bunu asla yapmamalıydı."

Eteğimdeki gevşek bir ipliği karıştırdım. "Tıpkı ona benzediğimi ve benim de onun gibi çılgılık atıp atmayacağımı merak ettiğini söyledi."

Tüm vücudu öfkeyle titreşirken Kai'nin boynumdaki tutuşu sıkılaştı. "O ne?"

Kolunu kavrayarak Kai'nin tutuşunda döndüm. "Yapma. Seni o yere götürmesine izin verme." Kai'nin Kral Zephyr'in yaşadığı türden çirkin bir öfkeye kapılmasını istemiyordum.

"Yapamam- Kafanı o iğrenç şeyle doldurdu."

Kai'nin sözünü bir öpücükle kestim. "Ve sen de onu ortadan kaldırmaya yardım ettin." "Bu yeterli değil."

"Öyle olmak zorunda. Şimdilik."

Sanki sadece kucaklamasıyla beni dünyadaki tüm çirkinliklerden koruyabilecekmiş gibi beni kendine daha sıkı çekti.

Kendimi güvende ve sevilmiş hissederek o kucağın içine gömüldüm. Soğuk zalimliğin ortasında böyle bir sıcaklık. "Sesinde çok fazla nefret vardı. Eterlerden bu kadar çok mu nefret ediyor? Onların soyundan gelen herkesten?"

Kai'nin ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Zephyr her zaman güce aç olmuştur. Birkaç yıl önce ordusunu savaşa hazırladığına dair söylentiler vardı. Topraklarımızdan bazıları için bir oyun oynayacaktı."

Sertleşerek doğrulmaya çalıştım. "Ama yüzyıllardır bir ateşkes var."

Omuz silkti. "Zephyr her zaman daha fazlasını istedi. Riven diğerkrallıkların altını oymak için sayısız komplo keşfetti. Yardım etmek için elinden geleni yaptı, bize mesajlar ilettiler ya da babasının tarafındaki işleri bozdu. Ama Zephyr de başarılı oldu."

Riven'ın üzerindeki ağırlığın bir kısmını hissedebiliyordum ve bu neredeyse dayanılmazdı. "Babası ne yaptı?"

"Pek çok şey. Birkaç yıl önce, Terra Krallığı'nın ekinlerini yok eden böcekleri serbest bıraktı. Atlas, Phoenix'in babasıyla ticaret için bir anlaşma yapana kadar insanları açlıktan ölüyordu. Onları zayıflatmayı ve sonra da topraklarını ele geçirmeyi umuyordu."

"O kalpsiz." Bunu ailelere kim yapar? Çocuklara?

"Bu buzdağının sadece görünen kısmı. Endüstri liderleri için suikastçılar gönderdi, tarihi yerleri yok etti, kültürel eserleri çaldı. Diğer krallığın ruhunu ve yaşam tarzını yiyip bitirecek her şeyi yapıyor. Ve bu konuda da çok zeki."

Kai'ye baktım. "Kurallarını savaşmadan bırakıp gitmeyecek."

Kai iç çekerek bana daha sıkı sarıldı. "Hayır, değil."

KAI, ben hâlâ kollarımdayken ayağa kalktı. Güneşin ufku altına doğru alçalması ne kadar zaman geçtiğinin tek işaretiydi. Kral Zephyr'i konuştuğundan sonra pek konuşmamıştık. Çünkü söyleyecek ne vardı ki? İkimizin de onun yol açabileceği sorunlar için bir çözümü yoktu.

Bunun yerine, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık. Gerçekten odaklandığımda Kai'nin varlığının hafif vızıltısını hissedebiliyordum. Artık çoğu zaman fark etmediğim, güven verici, sabit bir uğultuydu. Ama her zaman orada olduğunu bilmek bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kai beni doğrulttuğunda ayaklarım yere bastı. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Sanırım biraz eğlenceye ihtiyacımız var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eğlenceyi tanımla."

Kıkırdadı ve enseme sıktı. "Bu evin çoğunun varlığını tamamen unuttuğu üç harfli bir kelime."

Kai bu konuda haklıydı. Katillere, güce aç entrikalara ve kötü kızlara çok fazla odaklanmıştık. Rahat bir gece geçirmekten zarar gelmezdi. Muhtemelen biriken ödevlerim üzerinde çalışmalıyım ama içimden gelmiyordu.

Onun yerine Kai'ye gülümsedim. "Bize biraz eğlence bul."

"HİLE YAPIYORI!" Ayağa fırlayıp zafer dansı yaparak kalçalarını ileri geri sallarken Phoenix bağırdı.

Kartlarını sedirin üzerine fırlatırken Atlas'ın döktüğü elma şarabının sıcak vızıltısı içime doldu. "Hayır. Sadece çok şanslıyım."

Ve Riven kıkırdayıp gözlerinde şefkatle bana bakarken, o şans hissettim. Bütün gece etrafımda dönen sıcak şefkatin içindeydi. Tüm bu adamların şiddetli koruyuculuğu nazik ilgisinde.

Atlas başını salladı, yüz hatlarını eğlence kaplamıştı. "O bir kart köpekbalığı."

Kai kaşlarını çatı. "Her eli kazanacak olsaydı ona bu lanet oyunu asla öğretmezdim."

"Sadece saltanatın sona erdiği için kırgınsın," diye karşılık verdi Riven ona.

Kai ofladı. "Acemi şans. Uzun süre elinde tutamaz."

Gözlerim ona dikildi. "Seni her gün, her zaman alırım." "Oh, gerçekten mi?" Kai yerden sıçrayıp bana doğru atladı.

Beni omzunun üzerinden atıp yanlarımı gıdıklayarak merdivenlere doğru ilerlerken çığlık attım. "Merhamet için yalvar."

"Asla."

Merdivenlerden yukarı fırladı, diğer çocuklar da peşimizdeydi. "Son şans..."

Kahkaha krizleri arasında "Asla etmeyeceğim," diye bağırdım.

Bir saniye sonra havada süzülüyordum. Kai'nin gülünç derecede kabarık yatağına bir oomph ile indim. Dirseklerimin üzerine basarak ona kaşlarını çatı. "Bu çok kabaydı."

Kai, içimin lezzetli düğümler halinde kıvrılmasına neden olan o ukala gülümsemesiyle sırıttı. "Sana burada kimin patron olduğunu göstermeliyim."

Kaşlarını kaldırdım. "Patron mu?"

Atlas homurdandı. "Burada sadece bir patron var ve o da tüylerle kaplı yatağın üzerinde yatıyor."

Saçımdan, üzerine düştüğüm bir yastıktan geldiği belli olan beyaz bir tüy kopardım. "Oops."

Phoenix bana doğru ilerledi, güçlü formu alanı kaplıyordu. "Şimdi seni buraya getirdiğimize göre, seninle ne yapacağız?"

Sözlerindeki törpüden karnımda bir sıcaklık birikti. "Eminim yaratıcı olabilirsin."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Yaratıcılık benim göbek adımdır."

Atlas o zaman hareketlendi, yatağın etrafında döndü ve nefesimi kesen bir öpücükle ağzımı aldı. Tadına ve hissine daha fazla ihtiyaç duyarak onu ittim. Ayrıldığımda nefes nefese kalmıştım.

Bakışlarım kapı aralığındaki harekete kaydı. Riven orada duruyordu. Gözlerinde öyle bir istek vardı ki. Göğsümün derinliklerinde bir şeyler çatırdadı. "Gidebilirim," dedi sessizce.

Başımı salladım. "Kal." Sesim tek kelimedede titredi. "Her şeye hazır değilim ama seni burada istiyorum."

Duygular yüzünde savaşıyordu. Rahatlama, acı, umut. "Anladım. Ne istersen ben buradayım."

Kai'nin gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Sevişme seansı, lise tarzı?"

Ses tonundaki sersemlik, içimdeki tüm endişeyi yok etti. "İyi bir sevişme seansının hayranıyım."

O kemerli a kaş. "Belki a küçük KIYAFET ÜSTÜ ağır sevişme?"

Phoenix kıkırdadı. "Önce bir için yapmak Aura gel tek bir giysisini bile çıkarmadan kazanır."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Neyi kazanır?"

"Övünme hakkı," diye cevap verdi sanki çok açılmış gibi.

Riven bana doğru ilerledi. O pürüzsüz, zahmetsiz, süzülen yürüyüşü bana yatak odasında ne yaparsa yapsın ipek kadar pürüzsüz olacağını söylüyordu.

Bir saniye sonra sıcak hava etrafımı sardı ve görünmez bir parmak omurgamda ilerlerken nefesim kesildi.

"Hile yapıyor," diye suçladı Kai.

Atlas başını salladı. "Phoenix yakınlıkları kullanmamakla ilgili hiçbir şey söylemedi."

Hava gömleğimin altından girdap gibi geçip karnımı okşadıktan sonra göğüslerime doğru yükselirken sertçe yutkundum. Meme uçlarımı okşarken yumuşak miyavlamamı tutamadım.

"Tanrım, onun kızarmasını seyretmeye bayılıyorum," diye homurdandı Phoenix.

Gözlerim Riven'inkilerle kilitlendi ve hava titreşti. Sonra her yerdeydi. Bir hisler çağılayanı halinde tenimin üzerinde kayıyordu.

O güç bacaklarımın arasına dalıp klitorisimin etrafında dolanırken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Riven gözlerini benden hiç ayırmıyordu ve ben onun buz gibi bakışlarının esiri olmuşum. Hava meme uçlarımda etrafında daha sıkı dönüyor, bükülüyor ve oynuyordu.

Ağzım açık kaldı, hava içime doğru kayarken dudaklarımdan hiçbir ses çıkmadı. Derinlere daldı. İçimde ve etrafımda hareket ediyordu. Sırtım dikleşip bedenim titrerken kaslarımda ve sinirlerimin derinliklerinde bir vızıltı yandı.

"Daha fazla mı?"

Riven homurdandı.

"Daha fazla."

Hava daha sert titreşmeye başladı, içimdeki her sinir ucunu ateşe verdi. Ama Riven'ı bir an bile gözden kaybetmedim. Birbirimizden ayrılırken, tenimizin bir santimi bile birbirine değmeden, birbirimize kilitli kaldık.

Zevk dalgaları içimde sarsıldı ve yatağa yığıldığımda kemiksiz bir karmaşaydım. Riven üzerime eğildi, dudakları benimkilere en hafif dokunuşlarla değdi.

"Dünyadaki en güzel şey, senin parçalara izlemek."

Spor salonunun dışında durduk ve Riven eğilerek dudaklarıma yaklaştı. "İyi günler dilerim."

Parmak uçlarımda aradaki mesafeyi kapattım. "Sen de."

Dün gecedен beri her şey değişmişti. Riven sevgi ifadelerinde daha özgürdü, onlara ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi görünüyordu ama o son engeli aşmaya tam olarak hazır değildi. Bu anlayış benim için kelimelere dökemeyeceğim kadar anlamlıydı.

Kai atkuyruğundan çekiştirerek başımı geriye attı ve beni derin derin öptü. "Canlarına oku, Pip."

Atlas kaşlarını çatarak içeri girdi ve dudaklarını ağzımın kenarına bastırdı. "*Dikkatli* ol."

Sesindeki endişe midemi sıkıştırdı. "Yapacağım."

Phoenix bir kolunu omuzlarıma doladı. "Onu geri aldım."

Ve bunun için minnettardım. Son teknoloji egzersiz tesislerinin yanı sıra bir havuz ve dövüş antrenmanı için alanlar barındıran büyük spor salonuna baktım. Dövüş. Kingwood'a geleceğimi öğrendiğim andan beri ders. Ve şimdi buradaydım.

Riven, "Herhangi bir sorunla karşılaşırsanız bize mesaj atın," diye emretti.

Phoenix onaylarcasına çenesini kaldırdı. "Yapacağımı biliyorsun."

Ne kadar beklersem o kadar kötü olacağını bilerek büyük çift kapıya doğru ilerlemeye başladım. Yanlarında olduğum adamlara bakmadım.

geride bırakıp Phoenix'in bana ayak uyduracağına güvendim. Kapılardan birini açtı ve içeri girdik.

Sol taraftan bir ses duyuldu ve o yöne doğru ilerledik. Odanın kendisi çok büyüktü. Tribünler bir duvar boyunca sıralanmıştı ve zemini kalın hasırlar kaplıyordu. Kızıl saçları gördüm ve Kerry'nin olduğu yöne doğru ilerledim.

Sınıf arkadaşlarımıza bakarken alt dudağını kemirdi. "Bu çok kötü olacak."

Elini sıktım. "Önce biz saldırırsak olmaz. Kapıdan girer girmez gücümüzü gösterirsek insanlar geri çekilir."

Kerry bana şüpheyle baktı. "Hiç yumruk atmamışken bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Sadece başparmağını yumruğunun içine sokmamayı unutma." "Sessiz olun." Kırklı yaşlarında iri yapılı bir kadın

Kat.

Tüm oda sustu.

"Bana Çavuş diyebilirsiniz. Önümüzdeki dört yıl boyunca zavallı kışlarınızı savaşacak şekle sokacak kişi ben olacağım." Odayı taradı, bakışları Phoenix'e takıldı ve onu öne doğru işaret etti. "Ben Phoenix Ash, ama eminim siz kraliyet yalakaları bunu zaten biliyorsunuzdur."

Phoenix, Çavuş'un yanına geçerken bir kahkahayı öksürüğünün arkasına sakladı.

Duvara yaslanmış ikisi kadın, biri erkek üç kişiyi işaret etti. "Bugün nöbetçi şifacılarımız var, böylece kendinizi tutmanıza gerek kalmayacak."

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. İlk gün işleri ağırdan almak buraya kadarmış.

"Tamamen göğüs göğüse dövüşle başlıyoruz. Yüzüklerin her biri, yakınlıklarınızı kullanmanızı engellemek için yazılmıştır. Bunun dışında her şey serbest. Sadece kimseyi öldürmeyin," diye havladı Çavuş.

Herkese ayağa kalkmalarını işaret etti. "Benim talimatım olmadan nasıl dövüştüğünüzü görmek için sizi eşleştireceğim. Sonra sizi beceri seviyenize göre gruplara ayıracağım."

Sarge onu kendisinden en az iki kat büyük bir adamla eşleştirirken Kerry yumuşak bir inilti çıkardı.

"Cüssesini ona karşı kullan," diye fısıldadım. "Yavaş olacaktır." Başını salladı ve ringe adımını attı.

Çavuş tabletine baktı. "Aura ve Drue."

Bakışlarım odanın karşısındaki bana ölümcül bir bakış atan kaydı. Gözlerinin etrafında hâlâ morluklar vardı ama burnunun iyileştiği belliydi.

Phoenix bir adım öne çıktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-" "Bu sınıfı sen mi yönetiyorsun?" Sarge kırptı.

"Hayır, hanımefendi."

"O zaman çeneni kapa, güzel görün ve bu aptalların öldürmelerini engelle."

Bu kez kahkahaya boğulan ben oldum. Drue bizim olacak ringe doğru sinsice ilerlerken eğlence dudaklarımda söndü.

Paspasın üzerinde beyaz bir daire vardı ve çizgiyi geçtiğim anda içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Bir çeşit susturma. Normalde yaptığım gibi gücümle bağlantı kuramıyordum.

Drue bana dudak büktü. "Artık kimse seni kurtaramayacak."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Geçen sefer kurtarılmaya ihtiyacı olan sendin. Burnun ? Hâlâ biraz çarpık görünüyor."

Parmakları yüzüne gitti, yanakları ısındı.

Çavuş bir düdük çaldı. "Başlayın."

Drue beklemedi. Bana doğru saldırdı ve yan tarafıma tekme attı. Darbenin en kötüsünden kaçarak kaburgalarına bir aparkat indirdim.

Bir tür dansa başladık ve itiraf etmeliyim ki göğüs göğüse mücadelede birbirimize çok yakışıyorduk. Ne zaman birimiz bir vuruş yapsa, diğeri de hemen onu takip ediyordu.

Drue bir şekilde ivme kazanmış gibi görünürken alnımdan terler boşandı. Bir anda hareketlendi ve yaralı omzuma beni sersemleten bir güçle yumruk attı. Acı içimde patladı ve nefesimi çaldı.

Drue'nun dizi geldi ve çeneme çarptı. Başım geriye düştü ve tam düdük çaldığı sırada mindere savruldu.

"Vakit geldi," diye Çavuş.

Drue bir darbe daha indirmek için bana doğru hamle yaptı ama Phoenix dirseğini yakalayarak onu geri çekti. "Hiç sanmıyorum."

"Onu korumak için her zaman yanında olamayacaksın," diye .
Phoenix onu tribünlere doğru itti ve sonra bana doğru ilerledi.
"Yaralandın mı?"

Başımı salladım, ayağa kalktığımda acı yeniden alevlendi.
"Sadece yaralı gururum."

Bana kaşlarını çattı. "Bundan daha fazlası var. Onu omzunu alırken gördüm."

"Tamam, bu biraz akıllıca."

Phoenix kalkmama yardım etti ve bir şifacıya işaret etti. Kadın ellerini üzerimde gezdirdi ve nefesimi düzenli tutmamı söyledi. Büyüsü işe yaradıkça içime bir sıcaklık yayıldı ve acının en kötüsünü benden uzaklaştırdı.

Elleri düştüğünde kaşlarını çattı. "Yaralar iyileşti ama morlukları ya da ağrıların tamamını düzeltemem. Bir sonraki raunda katılmamak akıllıca olabilir."

"Ben iyi olacağım."

"Aura-" diye başladı Phoenix.

"İyi olacağım," diye söz verdim. "Daha sonra buz banyosu yapacağım." İçimde buna ihtiyacım olacağına dair bir his vardı.

Kerry aceleyle geldi, yüzünde bir gülümseme vardı. "Onu atlattım! Bana bir kere bile vurmadı!"

"Söyledim Sen. Sen sadece var için kullanım senin güçlü yönleri için senin avantajın."

Yüzündeki mutluluk kayboldu. "İyi misin? Biraz tuhaf hareket ediyorsun..."

"İyi olacağım."

Phoenix nefesinin altından anlaşılamayan bir şeyler homurdandı.

Çavuş'un düdüğü tekrar çaldı ve yeni eşleşmeleri okumaya başladı. Daha fazla öğrenci dövüş çemberlerine doğru yola çıkarken isminin ne olduğunu dinledim. Çavuş tabletini taradı. "Son , Aiden ve Aura."

"," diye tersledi Phoenix.

Çavuş kaşlarını kaldırdı. "Seni sınıfımdan çıkarmak zorunda kalacak mıyım?"

Bir elimi Phoenix'in göğsüne bastırdım. "değil. Bu sadece bir ders."

"Evet, ayı kardeş. Sorun değil. Küçük aether'ına çok iyi bakacağım."
Tenimin üzerinde bir ürperti dolaştı. O suikastçının bana *Küçük Eter* dediğini hâlâ duyabiliyordum ve Aiden'in ağzından çıkan bu lakap içimi bulandırıyordu.

"Bunu yapamazsın." Phoenix'in sesi panikle karıştı.
Avucumu kalbine doğru daha sert bastırdım. "Yapmak zorundayım. Onlara korkmadığımı göstermeliyim."

Phoenix'in çenesi ileri geri hareket etti ama sonunda başını salladı. Onu tutmayı bıraktım, döndüm ve ringe adım attım.
Aiden bakışları üzerimde gezinirken sırıttı. "Bu eğlenceli olabilir, Küçük Aether."

Bana öyle dememesi için ona çıkışmak istedim ama Aiden'a bu zevki tattırmayacaktım. Bunun yerine, gevşek bir dövüş duruşu aldım. etrafında dolaştık, her birimiz diğerinin nasıl tepki vereceğini görmek için test darbeleri gönderdik.

İlk yumruğu atan Aiden oldu. Tek bir darbeye ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. Ama yerde kalmama izin vermedim. Bu momentumu kullanarak tam böbreklerine bir kanca darbesi gönderdim.

Bir homurtu çıkardı ve alçaktan tekme atarak bacaklarımı altımdan çekti.

Bir şaplakla mindere vurdum, görüşümde ışık yanıp sönüyordu.
Aiden yarım saniye içinde üstümdeydi, eli boğazımdaydı. Dünya etrafımda karardı. Hareket edememenin verdiği panik çok .
Kalçalarımı salladım, kurtulmaya çalıştım ama Aiden hareket etmezdi.

Parmakları boğazımda sıkıştı. Görüşüm tünelleşti. Ama sonra o panik kırıldı. Umutsuzca ihtiyacım olan adrenalin patlamasını sağladı.

Aiden'in üstüne gelecek şekilde yuvarlandım ve yanağına sert bir darbe .

Aiden küfrederek beni attı.
Ayağa fırladım, yüzümü ve vücudumu korumak için ellerimi kaldırdım.

"Sana karşı ağırdan almaya çalışıyordum, Aura."

Bir yumruktan kaçtım. "Beni boğarak kolay olduğunu sanmıyorum."

Sırıttı. "Güven bana. Bu bir merhamet."

Ses tonundaki ukalalıktan dolayı öfkem alevlendi. Ayağımla vurdum ve Aiden'ı tam bacaklarının arasından yakaladım. Taş gibi yere düştü, yüzü soldu.

Etrafımızdaki birkaç adam kahkahalarla birlikte acı dolu "oooh" sesleri çıkardı.

Aiden'ın yüzü bir anda beyazdan kırmızıya döndü. O kadar hızlı hareket etti ki hazırlanmak için zamanım olmadı. Bir saniye önce yerdeydi ve bir saniye sonra beni saçımdan yakalayıp kolumu geri çekti.

Tutuştan kurtulmaya, geri tekme atmaya çalıştım ama o çok hızlıydı. Bir kemik çatırdaması oldu ve sonra kör edici bir acıdan başka bir şey olmadı.

Acı beni ele geçirdiğinde dünya etrafımda dönmeye başladı. Sanki her şey bulanıktı. Görebiliyordum ama net değildi. Ve her şey ağır çekimde oluyormuş gibi hissediyordum.

Phoenix. Ringe hücum ediyor. İlk yumruğu Aiden'ı mindere uçurdu. Ama orada durmadı. Darbe üstüne darbe. Kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısı. Kan yere sıçradı.

Bağırışlar duyuldu. Sarge ve diğer üç iri adam Phoenix'i Aiden'ın üzerinden çekip aldı. Öfkeyle kıvranıyor ve tuttukları yerden kurtulmaya çalışıyordu. Onu çıkışa doğru zorladılar ve sonra Sarge onu sert bir şekilde itti. "Defol git buradan Ash. Birini öldürmeden önce sakınleş."

Kendini kontrol altına almak için mücadele ederken etrafında alevler dans ediyordu.

Çavuş'un gözleri ona dikildi. "Bana bu saçmalığı yapma yoksa seni sömestr boyunca sınıftan men ederim."

Phoenix'in burun delikleri alevlendi ve sonra gözleri benimkilerle çarpıştı. İçimden kaçan yumuşak iniltiye engel olamadım. Ona gitmek istedim. Yardım etmek için. Ama hareket edemiyordum, acı çok fazlaydı.

Anka ilerlemeye başladı ama Çavuş onu bir kez daha itti. "Git.

Ben Aura'nın tedavi edildiğinden emin olacağım."

Bir süre daha bana baktıktan sonra döndü ve hışımla uzaklaştı.

İki şifacının Aiden'ı bir sedyeye taşıdığını fark ettim. Onu hareket ettirdiklerinde yumuşak bir inilti çıkardı. Kan ön tarafını kaplamıştı.

ve burnunun kırılmış olması gerektiğini biliyordum.

Nazik ellerim yaralanmamış omzuma uzandı. "Arkana yaslan," talimat verdi kadın. Daha önce bana yardım eden aynı şifacıydı. Ona kurabiye ya da başka bir şey pişirmem gerekiyordu.

Minderin üzerine uzanırken dudaklarımdan acı dolu bir nefes çıktı. Şifacı kaşlarını çattı. "Ağrın ne kadar kötü?"

Ona cevap vermek istedim ama kelimeleri çıkaramadım. Sadece kolumdan akan ateş dalgaları arasında nefes almaya çalışıyordum.

Ayak sesleri duyuldu, dünya dışı gibi görünen bir hızla yere vuruyorlardı. Bir saniye sonra Riven'in yüzü görüş alanımı doldurdu. "Ne oldu böyle?"

"Aiden," diye .

Riven bir dizi küfür . "Hangi cehennemde o?"

"Meslektaşlarım tarafından çıkarılması gerekiyordu. *Arkadaşın* ona çok zarar verdi," diye homurdandı şifacı.

"Güzel," diye karşılık verdi Riven.

Yer değiştirmeye çalıştım ve acı içinde bağırdım. Riven dondu kaldı. "Neren yaralı?"

"Kolum. Sanırım kırıldı."

Yanımızdaki kadına ters ters baktı. "Onu neden hâlâ iyileştirmedin?"

Şifacı ona alaycı bir bakış gönderdi. "Çünkü buraya hışım ile geldin ve yoluma çıktın."

Riven'in ona gönderdiği bakış lavları dondurabilirdi.

Hemen başını eğdi. "Özür dilerim, Majesteleri." "Onu iyileştirin."

Kadın ellerini kolumun üzerinde gezdirerek yarayı okudu. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Yaralandığımda huysuzlanıyor."

Kadının dudakları hafifçe kıpırdadı. "Bana çok daha kötü davranıldı." Bunun üzerine kaşlarımı çattım. ". İnsanlara yardım ediyorsun."

Omuz silkti. "Biz değerli olarak görülmüyoruz. Şifacı olduğunuzda, genellikle yakınlıklarınız zayıf olur. Elementaller buna önem verir."

"İnsanların acılarını dindirmeye yardımcı olmaktan daha iyi bir hediye düşünemiyorum."

Kadın bana gülümsedi. "Teşekkür ." Koluma odaklandı, kaşları birbirine yaklaştı. "Bu iki yerde kötü bir kırılma. Yarayı iyileştirebilirim ama bir süre ağrın olacak."

"Bu seviyede bir acı olmadığı sürece, başa çıkabilirim."

"Bunu yapabilirim. Gerçek iyileşme acı verici olabilir çünkü kemiği tekrar birbirine örüyorum."

Yutkundum ama başımı salladım. "Yap ."

Riven'in eli benimkine kaydı. Eğildi ve dudaklarını şakağıma bastırdı. "Ben buradayım."

Ve o varlığı hissettim. Bu işte yalnız olmadığımın sıcak güvencesini. Elini kavradım.

Şifacı ellerini kolumun üzerinde gezdirdi ve uzvumda bir sıcaklık belirdi. İlk başta sadece rahatlatıcı bir sıcaklıktı ve sonra acı geldi. Sanki yeniden kırılıyormuş ve doğru yerlerine yerleştiriliyormuş gibi hareket eden kemiklerin acısı.

Çılgılık atmamak için elimden geleni yaptım. Işık görüşümde dans ediyordu. Acıdan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Riven'a. Etrafımızdaki öğrencilere. Kerry ellerini ovuşturuyordu, endişesi yüzünün derinliklerine işlemişti. Drue ve Zeyna fısıldaşıyor ve gülümsüyorlardı. Diğerleri temkinli bakıyordu.

Aiden'in yaptığı numaradan sonra kimsenin benimle konuşmayacağını hissediyordum. Sınıf arkadaşlarımdan dövuş ringinde benimle eşleştirilmelerine nasıl tepki vereceklerini ancak hayal edebiliyordum.

Birkaç dakika sonra acı azaldı. Geriye kalan tek şey dokumun derinliklerindeki donuk bir ağrıydı.

Şifacı kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca sakın ol. Bol bol dinlendiğinizden emin olun çünkü vücudunuz hala iyileşiyor olacak."

Riven yardım ederken başımı salladım. "Teşekkür . Beni iki kez iyileştirdin ve ben senin adını bile bilmiyorum."

Bana nazik bir gülümseme verdi. "Sariah."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sariah. Beni tekrar bir araya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bunu alışkanlık haline getirmemeye ne dersiniz?"

Güldüm. "Bu bana iyi bir plan gibi geldi."

Riven ayağa kalkmama yardım etti. "Hadi seni dinlenmen için eve götürelim."

Ev. Çocuklarla birlikte olmayı ne kadar sevsem de yurt bana evim gibi gelmiyordu. Göğsümün derinliklerine bir sızı yerleşti. Ev hissine, kendimi gerçekten güvende hissettiğim bir alana duyduğum özlem.

Ama son zamanlarda yaşadığım onca şeyden sonra kendimi bir daha güvende hissedebileceğimden emin değildim.

"Bu ağrı kesiciyi istemediğine emin misin?" Atlas üçüncü kez sordu.

Elindeki bardağa baktım. Morumsu sıvı en hafif tabirle şüpheli görünüyordu. "Bu şey saatlerce kendimden geçmeme neden olacak."

"İhtiyacın olan şey de bu. Dinlen," dedi Riven başparmaklarını ayağımın kemerine sokmaya devam ederken.

"Bilincimi kaybetmek istemiyorum." Phoenix döner dönmez tüm yetilerimle uyanık olmam gerekiyordu.

Pencereden dışarı bakan Kai'ye baktım. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

Kai döndü, yüzünde her zamanki mizahından eser yoktu. Başını iki yana salladı. "Sadece ormana doğru gitti."

Dehşet içimde dönüp duruyordu. Phoenix çok fazla düzeyde üzgündü. Dikkati dağılmıştı. Ve eğer bu öfke ve kederin bir kısmını krallığının ölüm listesindeki insanları öldürerek atmaya gittiye? Yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilirdi.

Ayaklarımı Riven'ın kucağından çekip ayağa kalktım ve Kai'nin yanında durmak için arka pencerelere doğru ilerledim. Ağaçları taradım ama ondan bir iz göremedim.

Kai yaklaştı ve kollarını nazikçe etrafıma doladı. Onun rahatlatıcı sıcaklığı beni sardı. "Yaralandığın için çok üzgünüm. Orada olamadığımız için çok üzgünüm."

Yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru eğdim. Hepsinin beni duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Beni koruyamazsın

her şeyden. Kendi savaşımı kendim vermeliyim. Eğer bunu , bu dünya bana asla saygı duymayacak."

Bir avucumu Kai'nin göğsüne koyarak Riven ve Atlas'a baktım. "Aiden pisliğin teki ama aslında hiçbir kuralı çiğnemedi. Benzeşim kullanmak ve birini öldürmek dışında her şey serbest. O ikisini de yapmadı. Kolum iyileşti ve yarına kadar normale dönmüş olacağım."

Çocuklar bir an sessiz kaldılar ve sonra Atlas konuştu. "Senin incinmeni kabullenmemizi bekleyemezsin. Sen bizim eşimizsin. Seni korumak, güvende tutmak bizim doğamızda var."

"Bunun zor olacağını anlıyorum. Ama kendi ayaklarımın üzerinde durmak zorundayım. Kendimi gergin hissetmekten, her köşede ne olacağı konusunda endişelenmekten çok yoruldum. Kendimi mümkün olan her şekilde nasıl savunacağımı öğrenmeye hazırım. Bu, yol boyunca yaralanmak anlamına gelse bile."

"O zaman yapacağın şey bu."

Phoenix'in sesiyle döndüm. Kapının girişinde duruyordu, dumanlar etrafında dönüyordu. Bu sefer kan içinde değildi ama yanağında bir yara vardı ve kıyafetleri yer yer yırtılmıştı.

Ona doğru aceleyle ilerleyerek vücudunda ciddi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. "İyi misin?"

Yutkunurken adam elması sallanıyordu. "Endişelendiğim ben değilim."

Ellerini arasına aldım. "Ben iyiyim."

"Değildin."

"Doğru. Ama bu yüzden şifacılarımız var. Şu an sapasağlamım."

Riven aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı ve ben de ona doğru kaşlarımı çattım.

" gel." Phoenix'i mutfığa doğru yönlendirdim. Lavabonun altında bir ilk yardım çantası görmüştüm. Bugün yaşadıklarını iyileştiremezdim ama yaralarına bakabilirdim.

Hiç şikâyet etmeden gitti. Ama Phoenix'e karşı bu hissiz hava midemi bulandırdı. Bu o değildi. O ateş ve hayattı. Işıl ışıl yanar ve düşündüğünü söylemekten asla korkmazdı.

İlk yardım çantasını aldım ve arka verandaya açılan Fransız kapılarına doğru ilerledim. "Otur," diye emrettim, başımı eğerek

Bir sandalye.

Phoenix tek kelime etmeden itaat etti.

Karşısına oturmak için bir sandalye daha çektim ve kiti masanın üzerine koydum. İçini açarak bir alkollü çubuk aradım. Yırtarak açtım ve Phoenix'e döndüm. "Bu acıtabilir."

Sadece .

Pamuk parçasını yanağında gezdirerek isi ve kurumuş kanı temizledim. "Bu senin hatan değildi."

Phoenix sessiz kaldı.

"Savaşta her gün yaralanmalar olur."

Kerry bana geçmişte o sınıfta olanlarla ilgili çok ilginç bir hikâye anlatmıştı. Kırık kolum önemsizdi.

"Bana ulaşmak için sana zarar ," diye mırıldandı Phoenix.

"Beni incitti çünkü taşaklarına diz çökmüştüm. Sinirlendi ve tepki gösterdi." Bu yalan değildi ama o anda Aiden'da daha fazlasını görmüştüm. Daha önce hiç deneyimlemediğim düzeyde bir öfkeyle beslenen derin bir intikam ihtiyacı.

"Böyle bir şeyin izin veremem, Aura. Gözümün önünde seni böyle incitmesine. Eğer tepki vermezsem, daha fazlasını deneyecektir. Daha kötü bir şey. Buna bir son vermeliydim."

Alkollü çubuğu masanın üzerine attım ve antiseptik bir merhem olarak Phoenix'in yanağına dikkatlice sürdüm. "O zaman bence dövüş sınıfını diğer çocuklardan biriyle değiştirmelisin."

Phoenix'in gözlerinde acı parladı.

"Sizi orada istemediğim için değil. Çünkü içinizden biri kendini kaybedip birini öldürmeden savaşmak zorundayım. Bu işte yeniyim. Öğrenmem zaman alacak. Bu da yol boyunca başarısız olacağım anlamına geliyor." Ama ben zaten bir şeyleri çözmeye başlamıştım. Bugün bana elementallerin nasıl dövuştüğünü öğretmişti ve zihnimde tekniklerim ve stratejilerim üzerinde ayarlamalar yapmaya başlamıştım bile. İnsanlar âleminde öğrendiğim becerileri Çavuş'un bana burada öğretebilecekleriyle birleştirebilirim... bunu başarabilirdim.

Phoenix'in çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Riven'dan bir şartla benimle yer değiştirmesini isteyeceğim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Anlaşmalar karşılığında cinsel iyilik yapmam."

Bir kahkaha attı. "Cinsel iyilik yok. Ders dışında benimle antrenman yapacaksın. Öğrenmek istediğini söylemiştin. Kendini korumak için. Bu konuda yardımcı olabilirim. Çocukluğumdan beri çalışıyorum."

Kız kardeşini suikastçılar yüzünden kaybettiğinden ve dünyası sonsuza dek değiştiğinden beri. Öne doğru eğildim, yarasını bir bandajla kapattım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Bir anlaşman var."

Phoenix ağzıma karşı gülümsedi. "Sen ve ben eğlenebiliriz."

Sesindeki vaatle tenim ısındı. "Evet, yapabiliriz."

Hafif bir ısıklık sesi duydum ve kaynağını bulmak için döndüm.

Bir şey yanımdan kadar hızlı geçti ki tanımlayamadım.

Phoenix acı içinde homurdandı ama beni yatakhaneye doğru itti.

"Koş!"

Ama yapamadım. Donup kalmıştım. Çünkü Phoenix'in omzundan çıkan bir ok vardı.

Anka kuşu elleriyle ateşi çağırırken, ormana doğru döndüm. Oklar havada süzüldü ve her birini içine alan alev topları gönderdi.

Sonra daha fazlası geldi, birçok yönden geliyordu. Ama kaynağını görmek imkânsızdı. Ellerimi havaya kaldırdım ve Phoenix adamlara bağırırken okları geri savuran bir hava duvarı gönderdim.

Atlas, Kai ve Riven evden dışarı fırladılar. Nöbetçiler yatakhaneinin önünden koşarak geçtiler ama sadece iki .

"Herkes nerede?" Riven talep etti.

Muhafızlardan biri, cevap verecek başka biri olabilirmiş gibi omzunun üzerinden baktı. "Devriye görevine çağırıldılar."

Atlas küfretti. "Tuzak."

"Phoenix'e yardım edin,"

diye bağırdım. "Ben

iyiyim," diye .

"Omzunda bir ok var!"

"Kahretsin," diye mırıldandı Kai ve Riven'a baktı. "Sihirini kullanabilir misin?"

Alnımdan terler , "Biraz yardıma da hayır demem," diye mırıldandım.

Atlas bir anda yanımdaydı, muhafızlar saldırganları aramak için ormana doğru hücum ederken onun hava yakınlığı benimkiyle girdap oluşturdu. Onları da korumak için hava bariyerini genişletmeye çalıştım ama sadece bir yere kadar esnetebildim.

Omzumun üstünden bakınca Riven'in oku havaya kaldırıp Phoenix'in vücudundan çıkardığını gördüm. Ok kurtulurken Phoenix acı içinde homurdandı.

Bir güç patlaması beni geriye savurdu. Tökezledim, ayağımı kaybettim ve yere çakıldım.

"Bu da neydi böyle?" Atlas kafasının yanından bir ateş topu geçerken bağırdı.

Riven önümde çömelmiş, gözlerini ağaçlara dikmişti. "Bu müthiş bir hava saldırısıydı."

Kukuletalı figürler ormandan çıktı. Çok fazla ve çok hızlı geliyorlardı.

Adamlar çoktan ayağa kalkmış, savaşa hazırlanıyordu.

Bir Ağ suikastçısı silahını kaldırdı ve Kai'ye doğrulttu. Tepkim tamamen içgüdüsel oldu. Avucumdan çıkan ateş adamı alevler içinde bıraktı. Çığlık attı ve kıvranmaya başladı, ateş onu tüketirken yere düştü.

Ellerime bakarken sistemimi şok kapladı. Yapabileceklerim karşısında dehşet ve rahatlama.

Ateş yanımdan geçerken kollar beni sardı ve yana doğru sürükledi. Riven beni masanın arkasına çekti. "Burada kal."

Şoku atlatmaya çalışarak başımı salladım. "Yardım edebilirim." "Aura-"

"Siz hayatlarınız için savaşıırken öylece oturamam." Hırladı ama başını salladı. "Yanımdan ayrılma."

"Tutkal gibi."

Masanın arkasından fırladık ve iki suikastçi Atlas'a doğru hücum ederken toprak yeteneğimi avuçlarıma çağırdım. Uzun bir çamın etrafındaki toprağı çekerek onu kökünden söktüm ve adamla kadına doğru fırlattım. Tek bir darbeye onları yere serdi.

Kai, ok ve yayını kaldıran bir adama su fışkırtarak boynunu kırdı.

Phoenix başka bir suikastçiyle göğüs göğüse çarpışıyordu. Adam bir bıçak çekip Phoenix'in böğrüne sapladı. Phoenix zar zor göz kırptı. Ama yumruğu adamın yüzüne çarptığında, alevler onu sardı.

Yoldaşlarından biri onu suyla ıslatmaya çalışırken suikastçı çığlıklar atarak daireler çizerek koştu. Ama artık çok geçti. Üzerine su döken kadın acı içinde inledi.

Bu fiziksel bir acının çığığı değil, duygusal bir çığıktı. Başını kaldırdı, kara gözlerinde öfke titreşiyordu. Bir silah çekti ve Phoenix'e nişan aldı.

Avuçlarını dışarı fırladı. Altındaki zemin sarsıldı, onu uçurdu ve mermi rotasından çıktı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ters ters bakıyor ve silahı bana doğrultmaya çalışıyordu.

Yanımdan bir hava rüzgârı geçti ve birden kadının gözleri yuvalarından fırladı, boğazını tırmalamaya başladı.

Bakışları suikastçıya kilitlenmiş olan Riven'döndüm, öfkeyle yanıyordu. Elini yumruk yaptı ve yere yığılan kadının gözlerindeki hayat söndü.

Etrafımızdaki ölümün ağırlığını hissetmeme izin vermedim. Bu çok fazlaydı. Hayatta kalmaya odaklanmalıyım. Gerisini sonra hallederdim.

Ormandan bağırışlar duyuldu. Muhafızlardan biri. "Geri çekilin!"

Ama gidecek hiçbir yer yoktu. Eğer yatakhaneye çekilirsek, kapana kısılabildik.

Ormanda bir hareketlilik vardı. İyi bir şey olamayacak kadar çok.

Siyah kukuletalı düzinelerce figür ağaçların arasında sessiz bir dalga gibi ilerliyordu. Saymaya başladım ama yapamadım. Çok fazlaydılar. Buradan canlı çıkmamızın imkânı yoktu.

O anda aklımdan milyonlarca farklı şey geçti. Değerli anılar. Charlie küçükken salıncakta onu itmek, çığık çığığa kıkırdaması havada süzülüyordu. Janine ile kanepede sarılıp *The Sound of Music*'i bininci kez izleyişimiz. Riven'la parkta otururken yaralarım konusunda bana huzur vermesi. Düşmekten başka bir şey yapamazken Atlas'ın beni tutması. Kai'nin beni daha önce hiç gülmediğim kadar çok güldürmesi ve beni derinden arzuladığını hissettirmesi. Phoenix ile çatı, görüldüğümü hissetme hediyesi.

Bunu kaybedemezdim. Onları kaybedemezdim.

İçimden bir güç dalgası geçti. İçgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım, ne bile emin değildim. Sanki bu güç dalgası

İçimdeki renkler bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Ben de dinledim.

İçimden bir ateş dalgası fııskırdı. Sadece ellerimden değil, tüm varlığımdan. O alev duvarı önümüzdeki zemini yiyip bitirdi, yoluna çıkan herkesi yok etti.

Atlas'ın üzerinden geçerken göğsüm sıkıştı ama o zarar görmemişti. Alevler tarafından tüketilen sadece ona doğru sinsice yaklaşan suikastçıydı. Ateşimi sanki artık bana ait değilmiş gibi serbest bıraktım. Hepimizi koruyacağını umarak onu serbest bıraktım.

Ama bunu yapar yapmaz, etrafımdaki her şey tersine döndü. Sanki o güç patlamasının verdiği zararı sonunda hissedebilmişim. Riven adımı haykırırken sendeleyerek kenara çekildim. Ve sonra her şey karardı.

Nazik bir el saçlarımı okşayarak beni etrafımda dönen karanlıktan çekip çıkardı. O dokunuştan, onunla birlikte gelen sıcaklıktan daha fazlasını istedim.

", Aura. Bize geri dön."

O derin ses. Onu tanıyordum. Onun rahatlığı ve koruması altında kıvrılmak istedim.

Gözlerimi açmak için daha çok mücadele ettim. Ama sanki kurşun ağırlıklar onları tutuyormuş gibi hissediyordum. Sahip olduğum her şeyi vererek, göz kapaklarım çırpındı ve küçük ışık patlamalarına izin verdi.

"İşte orada." Atlas saçlarımı okşamaya devam etti. Gülümsüyordu ama gözlerinin etrafında çok fazla gerginlik vardı.

"Ne oldu?" . Ama bu sözleri söyler söylemez anılar birbiri ardına önüme akın etti.

için mücadele ettim. "Phoenix." Vurulmuştu. Acıdı. Onu görmem gerekiyordu.

"Tam burada, Pip." Phoenix eğilip boynuma sokuldu. "Hepimiz iyiyiz."

Riven kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak yataktaki bize baktı. "Bu henüz belli değil. Nasıl hissediyorsun, Aura?"

Vücudumu zihinsel olarak gözden geçirdim. Kaslarım maraton koşmuşum gibi ağrıyordu ve kemiklerim yorulmuştu ama hiç acı çekmiyordum. "Sanırım iyiyim."

Kai, Riven'in omzuna vurdu. "Küçük belalımızın bunu halledebileceğini söylemiştim."

"Son üç gündür bilinci yerinde değildi," diye homurdandı Riven. Gözlerim büyüdü. "Üç gün mü?"

Atlas dudaklarını saçlarıma bastırdı. " kopardı." "Bunu yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor," diye homurdandı Phoenix.

"Peki ya saldırı? Onlar...?" Bu soruyu nasıl bitireceğimden tam olarak emin değildim.

"Gittiler," dedi Riven.

Ellerime baktım. "Yani onları ben öldürdüm."

Phoenix bana yaklaştı ve sıcaklığıyla beni sarstı. Her zaman diğerlerinden birkaç derece daha sıcaktı, belki de ateşe çok güçlü bir yakınlığı olduğu için. "Bize zarar vermeye çalışan insanları durdurdun."

Yanağımın içini ovuşturdum. "Sanki kontrol bende değilmiş gibiydi." Benden bu kadar çok ateş çıkması, bu kadar çok yıkıma neden olması fikri beni ürpertti.

Kai yatağa doğru ilerledi, oturdu ve elimi eline aldı. "Gücün sevdiğin insanların tehlikede olmasına tepki veriyordu. Bu iyi bir şey."

"Eğer üzerinde kontrolüm yoksa olmaz. Sinirlenebilir ve yanlışlıkla birinizi öldürebilirim."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Dürüst olalım, şimdiye kadar öldürme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığın tek kişi Riven."

Riven ona kaşlarını çatı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Kai elimi sıktı. "Kontrol ve anlayış zamanla gelecek. Şimdilik hepimiz o güç patlamasını yaşadığın için minnettar olabiliriz."

Riven'a baktım. Kıpırdamadan duruyordu ama enerji adeta titreşiyordu. "Nasıl bu kadar çok kişi geçebildi?"

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Muhafızlar komuta zincirlerinden kampüs dışındaki bir saldırıyı araştırmaları için emir aldılar. Kimse emirlerin nereden geldiğini tam olarak belirleyemiyor ama bizi tamamen savunmasız bıraktılar. Ve Ağ bunu biliyordu."

İçimden bir ürperti geçti ve Atlas beni daha sıkı çekti. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız, Pip. Hepimizin hayatını kurtardın."

Değer verdiğim insanları ve kendimi koruyabilmek istiyordum. Ama aynı zamanda hayatlarının benim ellerimde olmasından da korkuyordum. Bu tür bir baskıya hazır değildim. İhtiyacım olduğunda ortaya çıkacak yeteneklerime güvenmiyordum.

Bunun tek bir çözümü vardı. Antrenman yapmak zorundaydım. Dövüş çemberlerinde. Derslerimde. Ve onların dışında da. Phoenix beni eğiteceğine söz vermişti ve ben de bu sözünü yerine getirmesini sağlayacaktım.

Riven bana baktı. "Ateşini serbest bıraktığında ne hissettin?"

Elim Kai'ninkini daha sıkı kavradı, kontrol edemediğim içgüdüsel bir tepkiydi bu. O anı düşünmek istemiyordum ama cevaplara ihtiyacımız vardı. . O anları aklıma getirmeye çalıştım.

Panik hafızamda alevlendi. Derin dehşet. "Birinizi kaybetmekten çok korkuyordum."

Phoenix yanıma daha da sokuldu. "Biz buradayız."

"Onlardan çok fazla vardı. El ele ya da yakınlıktan yakınlığa kazanmamızın mümkün olmadığını biliyordum. Sanki ateş ben çağırmadan gelmişti. Sanki bana ne yapacağımı söylüyordu."

Riven beni incelerken kaşlarını çattı. "Hiç böyle bir deneyimim olmadı. Hava benim bir parçam, evet, ama onu kontrol eden hep ben oluyorum."

Battaniyenin eteğiyle oynadım. "Sanki zihnime onu serbest bırakmamı fısıldıyordu. Ben de öyle yaptım."

Kai sırtarak, "Ve o pisliklerin her birini dışarı çıkardı," dedi.

Başka kimse onun mizahını paylaşmıyordu.

İç çekti. "Hadi ama. Pip inanılmaz bir baş belası. Bu kutlanacak bir Gey."

Riven, "Ama onun güvende olduğundan da emin olmalıyız," diye karşı çıktı.

"Ve etrafımdaki insanların da güvende olmasını." En çok önemseydiğim şey buydu. Çılgın bir güç yüzünden sevdiğim insanları riske atamazdım.

Phoenix artık tamamen iyileşmiş olan omzumda bir daire çizdi. "Zaman alacak ama . Hepimiz mücadele ettik

Kontrol."

"Ama etrafındaki herkesi yok ederek değil." Belki de içimde küçük bir Nova vardı. Belki de bu patlama onun bir biçimiydi.

Phoenix'in parmakları hareketsiz kaldı. "Yanılıyorsun. Az kalsın aileme ve kardeşlerime birden fazla kez zarar veriyordum. Özellikle de yakınlıklarım erken ortaya çıktığından beri. Bu ağır bir yük ama aynı zamanda bir armağan. Sadece onu nasıl kullanacağını öğrenmen gerekiyor."

"Ve bana öğreteceksin, değil mi?"

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sana öğreteceğim. Ama önce sana göstermemiz gereken bir şey var."

Atlas, "Daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var," diye karşı çıktı.

"Bu onu daha iyi hissettirecek," diye karşılık verdi Kai.

için mücadele ettim, şimdi merak ediyordum.

"Görmek istiyorum." "Peki," diye homurdandı Atlas.

"Ama seni ben taşıyorum."

Tartışmaya başladım ama beni çoktan kollarının arasına almıştı.

İçimden yükselen kahkahaya engel olamadım. "Saldırıda bacağımdan yaralandığımı sanmıyorum."

Atlas beni odasından çıkarıp merdivenleri tırmanmaya başlarken oflayıp pufladı. "Hâlâ iyileşme sürecindesin. Kendini zorlamamalısın."

Göğsünü okşadım. "Seni seviyorum."

Göğsünden gürleyen bir ses yükseldi. "Ben de seni seviyorum. Şimdi gözlerini kapat."

Söyleneni yaptım ama merakım yine depreşti. Üçüncü kata çıkmaya hiç cesaret edememiştim. Burada birkaç oda vardı ama hiçbirine ihtiyacım olmamıştı.

Bir kapının açılma sesi kulaklarıma çarptı ve ardından Atlas beni yavaşça yere bıraktı. "Gözlerini aç."

Göz kapaklarım çırpınarak açıldı, görüntü patlamaları bana çarptı. Yapabildiğim tek şey soluk soluğa kalmaktı.

Her şeyi çalışarak odayı taradım. Ama ne zaman bir şeye odaklansam, gözlerim başka bir şeye kayıyordu. Önce pencerelerdi. Kocaman ve içeriye inanılmaz bir ışık alıyordu. Sanki bir ağaç evde yaşıyormuşsunuz gibi hissettiren ormana bakan pencereler vardı. Ve ön taraftakiler size tüm kampüsün manzarasını sunuyordu.

Ayaklarım iznim olmadan hareket etmeye başladı ve beni odanın derinliklerine çekti. Tüllü bir gölgeliği olan devasa bir sayvanlı yatak vardı. Sanki bir sığınakta uyuyor gibiydim. Ve o yatakta beşimiz için fazlasıyla yer vardı.

Bu düşünce beni hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü ve bakışlarımın Riven'a doğru çekilmesine engel olamadım. Gözleri bana kilitlenmişti. Sanki her tepkimi inceliyordu. Tüm bunlarda nasıl bir rol oynadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Yatağa doğru ilerledim, iki yanındaki komodinlere baktım. Her ikisinin üzerinde de gözlerimi yaşartan fotoğraflar sıralanmıştı. Bir tanesinde Charlie'yle gülmekten başımızı arkaya atmıştık. ve Lainey okul dansına gitmeden önce.

Aile fotoğraflarını görmenin, bir kısmının yalan olduğunu bilmenin acı verici olabileceğini düşünmüştüm ama değildi. Ben, Janine ve Charlie'nin anahtarları aldığımız gün evimizin ön merdivenlerinde çekilmiş fotoğrafını görünce kalbim sıkışmıştı. O gün hepimiz çok mutlu olmuştuk.

Ve bu mutluluğu kaybetmemeye kararlıydım. Janine annem olmayabilirdi ama o benim teyzemdi. Beni seviyor ve benimle ilgileniyordu. Biz bir aileydik.

Fotoğrafların geri kalanına bakarken sertçe yutkundum. "Bunları nasıl aldınız?"

Konuşan Phoenix'ti. "Riven bazı şeyler almak için senin evine gitti. Ona senin için olmayacağını söyledim."

Riven'a doğru döndüğümde boğazım düğümlendi. "Teşekkür."

"Buranın senin için daha çok ev gibi hissettirmesini istedim. Sen buraya aitsin, Aura. Bizimle birlikte."

Artık yanan sadece gözlerim değildi. Her şey yanıyordu. Yurttan almış olması gereken tek boynuzlu atımı ya da köşedeki sandalyenin üzerindeki en sevdiğim battaniyeyi özlemiyordum. Riven bir şekilde benim için en önemli olan şeyleri seçmeyi başarmıştı.

Ona doğru ilerledim, parmak uçlarımda uzandım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Bu inanılmaz."

Yine de kendimi ondan uzak tuttuğumu, o son duvarı da yıkamadığımı hissedebiliyordum.

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Senin için her şeyi yaparım." Kai neredeyse zıplıyordu. "Dahası da var."

Riven'ın elinden kurtulurken. "Tamam, bakalım."

Odanın içinde milyonlarca muhteşem ayrıntı vardı. Yumuşacık çarşaf ve altında uyumak için cennet gibi kalın bir yorgan. Duvarda asılı büyük bir tablo ve üzerinde bana sandıklarımızdaki işaretleri hatırlatan gümüş lekeler vardı.

Boşlukta ilerledim ve bir nefes daha vermeme neden olan bir oyuk buldum. Bu bir taretti. Bir çeşit okuma köşesine dönüştürülmüş, gerçek anlamda bir kule. Kavisli alanda raflar sıralanmıştı ve kıvrılıp saatlerce kitap okuyabileceğiniz yatağa benzer geniş bir yaratık vardı.

"Bu gerçek dışı..."

Atlas kıkırdadı. "Bunun en sevdiğin kısım olabileceğini düşünmüştüm."

"Henüz banyoyu görmedi," diye karşılık verdi Kai. Bana sıırıttı. "Bu tamamen benim tasarımımdı."

"Tasarım mı? Sadece üç gündür dışarıdayım."

Phoenix'in dudakları seğıirdi. "Şimdiye kadar fark etmedin mi? Aklımıza koyduğumuz hemen her şeyi yapabiliriz."

Riven kaşlarını kaldırdı. "Biz mi? Neredeyse tüm zaman boyunca Aura'nın yanında yatıyordun."

Phoenix, "Talimat verdim ve tasarım gözümü kullandım," diye itiraz etti. "Elbette..."

Tartışmalarını duymazdan geldim ve banyo olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yöneldim. Açık bir kapının önünden geçtiğimde hayatım boyunca giyemeyeceğim kadar çok giysinin bulunduğu kocaman bir dolapla karşılaştım. Harcanmış olması gereken para miktarını görmezden gelerek, sadece cennet olarak tanımlayabileceğim bir alana ulaşana kadar yürümeye devam ettim.

Odanın kendisi daireseldi. Zemin ve tezgahlar gri çizgili beyaz mermerle kaplıydı. Duvarlarda tam aralıklarla beş lavabo sıralanmıştı ve her birinin üzerinde muhteşem aynalar asılıydı. Sol tarafta, sayısını unuttuğum kadar çok fiskiyesi olan devasa bir duşakabin vardı. Ama ağzımın suyunu akıtan odanın merkeziydi.

Daha çok tur havuzuna benzeyen bir küvet beni ileri doğru çekti. Parmaklarım beyaz ovalin dışını sıyırdı. Su düğmelerini görebiliyordum ama musluk yoktu. Çok merak ettiğim için bir tanesini çevirdim ve su tavandan aşağı indiğinde çığlık attım.

Kai güldü ve beni kollarına çekti. "Hoşuna gitti mi?" "Bu nasıl mümkün olabilir?" Bön bön baktım.

"Özel tesisat."

"Bu inanılmaz. Her şey." Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Bunu hak ettiğimden emin değilim."

Atlas öne doğru ilerledi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana verebileceğimiz her muhteşem şeyi hak ediyorsun."

"Bu sadece başlangıç," diye ekledi Riven. "Kendi evimizi inşa edene kadar bekleyin."

Gözlerim doldu. "Kendi evimiz mi?"

Phoenix içeri girerek etrafımdaki çemberi kapattı. "Sadece bize ait bir yerimiz olacak. Kraliyet dünyasından bir kaçış. Ailemizi büyüteceğimiz bir yer."

"Aile mi?" Ciyakladım.

Atlas'ın endişeyle aydınlandı. "Bir aile istiyor musun?"

"Hep bir tane istemiştim. Sadece bunun benim için uygun olup olmadığından emin değildim."

Kai'nin dudakları şakağımı sıyırdı. "Senin gözlerine sahip küçük kıvırcık salıların etrafta koşuşturduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Sözlerini hayal edince içimde bir sıcaklık yandı. Ama hemen ardından korku geldi. Çünkü bunu istememe izin veririm, ona ulaşırsam, hepsi elimden alınırsa yok olurum.

PHOENIX sağı doğru işaret etti ve sonra engellemek için fazlasıyla zamanım olan bir yumruk attı. Karnına bir yan tekme gönderdim, pratik yapmak için gerekenden biraz daha sertti. Arka bahçemize kurduğumuz dövüş çemberinden dışarı çıkarken homurdandı.

Doğrudum ve tişörtümle alnımdaki teri sildim. "Bana karşı ağırdan alıyorsun."

"Ben ."

Ona dik baktım.

Phoenix ayaklarının üzerinde kıpırdandı, yalan söylediği belliydi, sonra bir nefes çekti. "Saldırıdan bu yana sadece iki hafta geçti, hala iyileşme sürecindesin."

Hâlâ biraz yorgunlukla uğraşıyordum ama bunun dışında her şey yolundaydı. Yaralarım iyileşmişti ve tüm derslerimde ilerleme kaydediyordum. Ama bu yeterli değildi. "İki hafta işleri ağırdan almak için fazlasıyla yeterli. Daha sıkı çalışmalıyım ki bir dahaki sefere bir şey olduğunda hazır olayım."

Phoenix kaşlarını çattı. "Muhafızlar alarmda. Çoğu zaman yanınızda biz varız. Hiçbir şey olmayacak."

The Network'ün son iki haftadır bizim için bir hamle yapmamış olması, yarın denemeyecekleri anlamına gelmiyordu. Ve bundan daha fazlası vardı. "Kendi hayatımın kontrolünün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım var, Phee."

Çünkü şu anda kontrol edemediğim çok şey vardı. Benden nefret eden iki kral. Benim ve bağımın ölmesini isteyen koca bir suikastçı ordusu. Beni ve bağımı öldürmeyi görev edinmiş

günlük hayatımı çekilmez hale getiriyordu. Bu dünyada büyümediğim için kendimi sürekli geride hissediyordum. Hala yakınlıklarımı ve bir aether olmanın ne anlama geldiğini anlamamıştım.

Ama ne kadar çok çalışacağıma ben karar verebilirdim. Muhtemelen kontrol edebildiğim tek şey buydu. Şu anda buna ihtiyacım vardı.

"Bunu gerçekten yapabilir misin, yoksa pratik yapmak için başka birini mi bulmalıyım?"

Bu alçak bir darbeydi ama rakiplerim bana kolay davranırsa daha iyi olamayacaktım. Eşleştiğim herkesin bana dokunmaya bile korktuğu dövüş sınıfında durum yeterince kötüydü.

Phoenix'in yanağında bir kas titredi ama dövüş çemberine adımını attı. "Hadi gidelim."

Ağırlığımı ayak toplarına verdim. Phoenix bu sefer biraz daha hızlı bir şekilde beni dürtükledi ama kaçtım ve ilerlemeye devam ettim.

Takip eden tekmesi beni gafil avladı, kaburgalarımın hemen altına indi ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Kendimi düzeltmek ve ayakta kalmak için mücadele ettim ama .

Ayağa kalktığımda Phoenix'in diyaframına hırıltılı nefes almasına neden olan bir aparkat yedim.

İleri geri savuşturduk, tam güç taşımayan ama önceki antrenmanlarımızdan daha yoğun olan darbeleri değiş tokuş ettik. Yorgunluğum ortaya çıkmaya başlamıştı ama kaslarımı daha fazlası için zorlamaya devam ettim.

Phoenix'i çenesinden yakaladım ve o da yanağıma öyle bir kroşe vurdu ki dünya yıkıldı.

"Kahretsin." Beni kolumdan yakaladı ve dik durmamı sağladı. "Bunun çok fazla olduğunu biliyordum."

Başımı salladım ve anında hatamı anladım. Dönme hissi tüm gücüyle geri gelmişti.

"İşte, otur."

Phoenix beni bir sandalyeye götürdü ve telefonunu çıkardı. Ben başımı dizlerimin arasına koyarken o kısık sesle konuştu. İçimi bir bulantı kapladı.

Phoenix yanıma çömelirken bir eliyle sırtımı aşağı yukarı ovuşturdu.

"Bunu yapıyorsun. Daha iyi olmama yardım ediyorsun."

"Antrenmanda yere yığılırsan hiçbir şey yapamayacağın konusunda sana yardım etmek."

Yavaşça doğruldum ve dünya bu sefer doğru tarafta kaldı. "Kendimi zorlamalıyım yoksa gelişemeyeceğim."

Arka azı dişleri birbirine sürtündü. "Kendini zorlamak ve kendini öldürmek var."

Riven hışımla evden çıktı, Kai ve Atlas da peşinden. "Ne oldu böyle?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim."

Bana ters baktı. "O zaman Phoenix neden buz torbası istedi?"

Anka kuşu Riven'in elindeki buzı kaptı ve tek kelime etmeden benim elime tutuşturdu.

Elinde meyve suyuyla öne çıkan Atlas'ın yüzünde endişe okunuyordu. Kapağını çevirdi ve bana uzattı. "Çok mu zorluyorsun?"

Onu endişelendirdiğim için kendimi bir pislik gibi hissederek yüzümü buruşturdum. "Belki birazcık."

"Biraz mı?" Riven ofladı

pufladı. "Yavaş ol," dedi

Kai.

Bakışlarını Kai'ye çevirdi. "Kendini çok yoruyor." Kai bir tabak peynir ve kraker koydu. "Ye .

Belki bu Riv'i daha az huysuz bir pantolon yapar."

Riven Kai'ye doğru ilerledi ama ben ayağa fırlayıp aralarına girdim. "Bu kadar yeter. Ben gerçekten iyiyim. Otuz dakika önce çalışmayı bırakmalıyım ama şimdi bırakıyorum. Ama işe yarıyor. Daha iyiye gidiyorum." Biraz destek umuduyla Phoenix'e baktım.

Homurdandı ama başını salladı. "Son rauntta bana ciddi darbeler indirdi."

Kai bir ıslık çaldı. "Baş belası Pip."

Riven'a döndüm. "Seni korkuttuğum için özür dilerim." Çünkü havlamasının kökeninde yatan şey buydu, endişesi. "Enerji seviyelerimi daha iyi takip etmeye çalışacağım ve daha erken arayacağım."

Zihnimde bir rahatlama dalgası gibi bir iç çekiş duydum.

"Teşekkür ederim. Hâlâ iyileşme sürecinde olduğun için çok sert davranıp kendini incitmeni istemiyorum."

Gözlerimi birkaç kez kırptırdıktan sonra başımı salladım. O iç çekişi hayal etmiş olmalıydım. Ama şimdi bile Riven'ın rahatladığını hissettiğime yemin edebilirim.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve kollarımı ona dolamak için hareket ettim. "Süslü kıyafetlerini terli sarılışımla mahvettikten sonra daha az huysuz olacak mısın?"

Riven kulağıma kıkırdadı. "Hâlâ anlamadın mı? Beni saran kolların her türlü bedele değer."

GÖZLERİMİ KAPATTIM, lazanya ısırlığının etrafında inledim. Tatlar dilimin üzerinde patladı. Keskin ama tatlı domatesler, zengin mozzarella ve kremalı ricotta ve makarna ev yapımı olmalıydı.

"Yemek yapabildiğini bana neden söylemedin?" Mutfak masasının üzerinden Atlas'a bakarken bu soru daha çok bir suçlamaydı.

Kai Atlas'a bir bakış fırlattı. "Neden olduğu kimin umurunda? Önemli olan tek şey onun bunu yapmaya devam etmesi ve senin de bu sesleri çıkarmaya devam etmen."

Phoenix kıkırdadı. "Bilemiyorum dostum. Yemek masasında sert olmak cehennem kadar garip."

Çocukça maskaralıklarını görmezden geldim ve bakışlarımı Atlas'a odakladım. "Bu işte harikasin."

Yanakları kırmızı bir renk aldı ve ilgi odağı olmaktan duyduğu utancı hissedebildiğime yemin edebilirim. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak hoşuma gidiyor ama babam ilgimi keşfetmeme hiç izin vermedi. Kingwood'a geldiğimden beri mutfakta oynuyorum."

Öfke karnımı yaktı. Kral Terra'nın kışına hızlı bir tekme atmak isterdim. "Bunu en azından haftada bir yapmalıyız. Aile yemeği."

Sözcükler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. Ama ifadeyi kafamda tekrar canlandırdığımda, ağzımı kapattım ve yüzüm ısındı.

Riven masanın altından uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Bence aile yemeği kulağa mükemmel geliyor. Belki haftada iki ya da üç kez. Yemek pişirme görevini paylaşabiliriz."

Onun bu fikri kolayca kabul etmesi ve hoş karşılaması içimi ısıttı. Parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırdım. "Sizi uyarmalıyım çocuklar, yemek yapma konusunda pek iyi değilim."

Kai bana kurtça bir sırıtış gönderdi. "Sorun değil, Pip. Temizlik görevinde olabilirsiniz. Belki şu küçük Fransız hizmetçi üniformalarından birini giyersin..."

Tabağımdaki ekmek çubuğunu aldım ve ona fırlattım. Tek eliyle yakaladı. " gerek yoktu."

Phoenix eğildi ve ekmek çubuğundan bir ısırık aldı. "Teşekkürler, Aura. Bir tane daha istiyordum."

Atlas başını salladı ama gülümsedi. "Eğer öğrenmek istersen sana yemek pişirme dersleri verebilirim."

Kucağımdaki peçeteyle oynadım. "Janine denedi. Gerçekten iyi bir aşçıdır. Ama ben asla başarılı ."

Riven, "Yani neredeyse kasabanın evini yakıyordun," diye mırıldandı.

Bakışlarım ona kaydı. "Nereden bildin-?" Riven bana mahcup bir gülümseme verince sözlerim kesildi. "Gizli bir takipçi gibiydin, değil mi?"

Omuz silktili. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. O küçük soba yangınının yayılmasını kim engelledi sanıyorsun?"

Ona bakakaldım. "Hayatıma kaç kez *müdahale* ettin?"

"Sayılamayacak kadar çok."

"Sana teşekkür mü etmeliyim yoksa tokat mı atmalıyım bilemiyorum." Hayatımdaki bu sessiz ve gizli güç beni kızdırmalıydı. Ama bunun yerine beni rahatlattı. Büyürken kendimi yalnız hissettiğim o kadar çok zaman olmuştu ki, omuzlarımda o kadar çok yük vardı ki. Ama gerçek şu ki, hiç yalnız hissetmemiştim.

Riven'in kıkırdaması zihnimde yankılandı ve gerçekten gülüp gülmediğini anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım. Ama ben bir şey söyleyemeden eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bana teşekkür ettiğin için oy veriyorum."

Kapı çalındı ve Kai ayağa fırladı. "Ben alırım o."

İçimde bir kızgınlık titreşimi filizlendi. Bu gece yarattığımız küçük baloncuğu, normallik hissini seviyordum. Bu balonun burada her kim varsa tarafından patlatılmasını istemiyordum.

Girişten kısık sesler geldi ve bir dakika sonra Kai, yanında Quincy ile yeniden ortaya çıktı.

Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim."

Yaşlı adam sanki yeterince uyumamış gibi telaşlı görünüyordu ve ben de onun gitmesini dilediğim için anında kendimi suçlu hissettim. "Otursana. Sana bir tabak getireyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Trende yemek yedim. Ama hemen buraya gelmek istedim çünkü bir şey buldum."

Riven bir anda ayağa kalktı ve sessizlik işareti yaptı. Phoenix onun ne demek istediğini hemen anladı ve konuşmaya başladı. "Teşekkürler, Q. Ash'in geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenebileceğinizi umuyordum. Sanırım bu kitap babam için mükemmel bir doğum günü hediyesi olacak."

"Oh, evet, elbette. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Quincy kafası karışmış bir halde etrafına bakındı, ama oyuna devam etti. "Umdüğün soy ve Kül Krallığı'nın yüzyıllar öncesine ait bazı muhteşem çizimlerini buldum."

Phoenix ve Quincy konuşmaya devam ederken Riven mutfak çekmecesinden bir çeşit elektronik değnek çıkardı ve çalıştırdı. Tüm mutfakta , ancak buzdolabının yanında bip sesi çıkarmaya başladığında durdu.

Kaşlarını çattı ve cihazın üst kısmını yokladı. Bir süre sonra, küçük dairesel bir cihaz çıkardı ve botuyla üzerine bastı.

Riven daha sonra mutfağın iki yanındaki odalara doğru ilerledi. Geri döndüğünde elinde ezilmiş bir cihaz daha vardı. "Bu iki etti."

Atlas kısık bir hırıltı çıkardı. "Yatmadan önce tüm odaları taramamız gerekiyor."

Kai başını salladı. "Bu piçler gittikçe cesaretleniyor."

Phoenix, "Şebeke belli ki muhafızların içine sızmış," dedi. "Şüpheli davranan biri olup olmadığını görmek için gözümüzü dört açmamız gerekecek."

"Dinleme cihazları mı?" Quincy sordu.

"Evet," diye yanıtladı Riven, ezilmiş parçaları çöpe atarken. "Düzenli bir olay haline gelmeye başladılar."

"Ben koca ağzımı açmadan onları yakalamana sevindim."

Riven sandalyesine oturdu ve bana doğru yaklaştı. "Ne buldun?"

Quincy masanın etrafına bakındı. "Aura vurulduğunda onu iyileştirmiştin, değil mi? Bağ o zaman mı kuruldu?"

Herkes bir an sessiz kaldı ama sonunda cevap veren Kai oldu. "Bağ arkadaşlarının birbirlerinin iyileşmesine yardımcı olabileceğini biliyorsunuz."

"Biliyorum ama durumunuza ışık tutacak bazı eski metinler buldum. Aşırı stres durumlarında bir aether bağı oluştuğunda, *daha fazla...*"

Phoenix sandalyesinde daha dik oturdu. "Daha fazla ne?"

Quincy bana doğru döndü. "Son zamanlarda herhangi bir ekstra yetenek fark ettin mi? Belki bağının ne hissettiğini hissediyor ya da ne düşündüğünü duyuyorsun?"

Çenem gevşedi. "Nereden biliyorsun?"

Riven yanımda kaskatı kesildi. "Ne düşündüğümüzü nasıl duyabiliyorsun?"

Başımı salladım. "Tam olarak değil. Dün, çok fazla gelirse antrenmanı bırakacağımı söylediğimde zihnimde iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirim. Sanki rahatladığını hissedebiliyordum. Bu gece de Atlas'ın yemeklerinden bahsetmemizden duyduğu utancı ve senin takip yöntemlerini anlamamdan duyduğün eğlenceyi hissedebiliyordum."

Quincy neredeyse sandalyesinde zıplıyordu. "Peki ya geri kalanınız? Bir şey fark ettiniz mi?"

Atlas hariç herkes başını salladı. O da tabağına baktı. "Garip ama Aura'nın saldırı yüzünden tehlikede olduğunu hissettiğimi sandım. Phoenix yardım için bağırmadan sadece birkaç saniye önceydi. Bunu sezgi diye geçiştirdim ama birkaç şey daha hissettim."

"Doğruyu söyleme yeteneğinle bu mantıklı. Empati kurmaya yatkınsın," dedi Quincy.

"Ama bu ne anlama geliyor?" Phoenix itti.

"Buna Quintessence deniyor. Bir şeyin en saf özü veya mükemmel bir şekilde vücut bulmuş hali anlamına gelir. Bu durumda, aether. Sen

gerçekten de bir aether'e verilebilecek en yüksek görev verilmiştir. Quintessence aetherleri büyük tehlike zamanlarında yaratıldılar ve bu nedenle onlara ekstra hediyeler verildi."

Bana nazikçe gülümsedi. "Dört yakınlığının her birinde daha fazla güç. Aranızdaki bağda artan iyileştirme yeteneği. Tüm insanlar arasında uyum tohumları ekmelerini sağlayacak bir empati. Ve bağı güçlendirmek için eşleriyle zihin bağlantısı kurma yeteneği. Nihayetinde, birbirinizin zihniyle konuşabilecek, duygu ve düşüncelerinizi paylaşabileceksiniz."

"Neden?" diye mırıldandım. Çünkü eğer tüm bunlar doğruysa, bir nedeni olmalıydı.

Quincy'nin gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. "Çünkü bir savaş yaklaşıyor ve sahip olduğun her şeyle savaşmak zorunda kalacaksın."

ATLAS'IN PARMAKLARI omuzlarımdaki kaslara saplandı. "Bu iş . Dün gecenin kafana girmesine izin verme."

Bakışlarım spor salonunu taradı, öğrenciler gruplar halinde kümelenmişlerdi. Bazıları gülüyor, diğerleri gergin görünüyordu. Eşleşmelerin ilk rotasyonuna geri dönmüştük ve bu da bugün Drue ve Aiden'la tekrar karşılaşacağım anlamına geliyordu.

Kerry bana baktı. "Dün gece ne oldu?"

"Her zamanki dram." Arkadaşıma yalan söylediğim için pisliğin tekiydim. Ama ona her şeyi anlatma lüksüne de sahip değildim. Bu sadece ikimizi de daha fazla tehlikeye sokardı. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi.

Bir an beni inceledi ve sesimdeki yalanı okuyup okuyamadığını merak ettim, ama sonra sadece başını salladı. "Atlas haklı. Sende bu iş var. Haftalardır deli gibi çalışıyorsun."

"Bir ben değilim," dedim sırtarak. "Senin bu kadar kış tekmeleyebildiğine göre spor salonunda ciddi saatler geçiriyor olmalısın." Kerry bu derste ciddi bir değişim geçirmişti. Artık rakiplerini koşarak geçmek yoktu, sadece onları yere seriyordu.

Kerry'nin yanakları biraz pembeleşti. "Sonunda bu okulda bir konuda başarılı olmak iyi hissettiriyor." İfadesindeki gururun bir kısmı kayboldu. "Babamın bu konuda çok heyecanlanacağını sanmıyorum."

"Babanın ne düşündüğü kimin umurunda? Sen bir baş belasısın. Bunu kabullen." Işıl ışıl parlıyordu. "Haklısın."

Bir boğaz temizlendi ve Eva sırttan bir gülümsemeyle yaklaşırken kaskatı kesildim. "Atlas. Birinci sınıflar."

Belli ki alay etmek istemişti ama Eva bizi , kendine güveni olmayan o demekti. Riven'in mesafesini korumasının nedeninin de bu olduğunu tahmin ettim. Midemde bir suçluluk titreşimi yükseldi. Eva'yla arkadaşlığını kesmesini istememiştim, sadece artık ona düşkün bir erkek arkadaş gibi davranmamasını istemiştim.

Atlas doğruldu ve tam boyuna ulaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silktili. "Oh, bilmiyorum. Bugün müthiş bir gösteri olabileceğini duydum."

Harika. İnsanlar Drue ve Aiden ile olan rövanş maçlarımdan bahsediyordu. Öğrenci denizinde bazı tanıdık olmayan yüzler olduğunu . Şimdi nedenini biliyordum.

Atlas, "Ben Riven'a karıştırdığını söylemeden önce kaybol," diye karşılık verdi.

Eva'nın yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu. "Duymadın mı? Riven benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, bunun sayesinde-"

"Ağızından çıkanı kulağın duysun," diye tersledi Atlas.

"Eva, arkadaşını çalmaya çalışmıyorum. Bunu Riven'a açıklayacağım-"

Bana ters ters baktı. "Senin acımana ihtiyacım yok. Bunun yerine kışına tekmeyi yediğini görmek yeterli olacaktır." Arkasını döndü ve salonun diğer tarafına doğru hışımla yürüdü.

Kerry alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu... *yoğun*." "Tek kelimeyle öyle," diye homurdandım.

Atlas yine omuzlarımı ovmaya başladı. "Boş ver onu." "Ben bir pisliğim."

Elleri hareketsiz kaldı. "Değilsin."

"İki arkadaşı şekilde ayıran birine ne denir?"

"Kendine göre nedenlerin vardı Pip. Ve onun işleri daha iyi hale getirdiği de söylenemez."

Nefes nefese kaldım. "Kıskanmıştım."

Atlas saçlarıma gülümsedi. "Biliyorum. Riven da öyle. Ama tüm sırlarıyla bu karmaşayı yaratan o."

Kerry'nin gözleri ilgiyle parladı ama ek bilgi istemedi.

"İlişkilerini mahvetmeye çalışmadığımı ona söylemem gerekiyor."

Kerry bana baktı. "Eski sevgilisiyle arkadaş olması senin için sorun değil mi?"

Hiç geçmişi olmayan sahte eski sevgilisi mi? Elbette. Muhtemelen ona aşık olan sahte eski sevgilisi mi? Bu yutması biraz daha zor bir haptı. "Onlar doğduklarından beri arkadaşlar. Onu onunla konuşmaması için ikna etmeye çalışmam doğru olmaz."

Kerry başını salladı. "Sen benden daha iyi bir ."

Daha iyi değildim. Aslında, belki de başarılı olduğum tek şey aptal olmaktı. Ama güvensizlik ve karmaşık bir geçmiş yüzünden onlarca yıllık bir arkadaşlığı bozmanın suçluluğuyla yaşayamazdım. İnsanları bir araya getiren bir tür eter olmak istiyorsam, hayır.

Çavuş'un düdüğü havayı yararak çaldı. "Bu kadar yeter." Bakışları odadaki herkesi incelerken daraldı. "Görüyorum ki normalden daha büyük bir kalabalığımız var. Umarım bunun nedeni hepinizin benim meşhur öğretmenliğimi çok özlemiş olmanızdır."

Gruptan birkaç kıs kıs gülme sesi geldi ama çoğunlukla insanlar kadını kızdırmak istemedikleri için sessiz kaldılar.

"İlk eşleşmeleriniz için dövüş çemberlerinize geçin. Diğer herkes çenesini kapasın," diye bağırdı.

Kerry hemen kendisine tahsis edilen daireye doğru yola çıktı ama Atlas ben ayrılamadan kolumu yakaladı. Yüzümü ona döndüm. O ela derinliklerde çok fazla şey dönüyordu. "Önce saldır, Aura. Merhamet gösterme. Merhametin de bir zamanı vardır ama bu o zaman değil."

Zor yutkundum ama başımı salladım.

Eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Çavuş bana bağırmadan önce dövüş çemberime doğru ilerledim. Drue zaten beni bekliyordu. Sırıttı ve tamamen dişliydi. "Ucube erkek arkadaşınla öpüşmeyi bitirdin mi?"

Omurgam dikleşti ama tek kelime etmedim.

Sırıışı daha da genişledi. "Dilini kedi mi kaptı? Yoksa erkek arkadaşın mı ? Tıpkı babası gibi bir canavar olduğunu duymuştum."

Kelimeleri yeterince yüksek sesle söyledi. Etrafımızdaki öğrencilere. Atlas'a.

Sonra düdük çaldı.

Sanki uhrevi bir şey beni ele geçirmişti. O kadar hızlı hareket ettim ki etrafım bulanıklaştı ve Drue'ya doğru hücum ettim. Son saniyede, kafasına doğru bir tekme savurdum.

Darbem tatmin edici bir şaplakla yere indi. Ve Drue bir patates çuvalı gibi yere düştü.

İnsanlar tribünlerde bağırdı. Bazıları tezahürat yaptı. Diğerleri alaycı yorumlar yaptı.

"Sessizlik!" Çavuş bağırdı. "Beş dakika ara verin ve bununla ilgilenmesi için buraya bir şifacı getirin." Bana bir sırtış gönderdi. "İyi iş, Coleman."

Zeyna koşarak arkadaşının yanına gitti ve yanağını okşadı. Bana ters ters baktı. "Canavar olan sensin."

Arkamdan bir kıkırdama sesi geldi. "Drue ne zaman ağzından çıkana dikkat edeceğini hiç bilemedi."

Aiden'la yüzleşmek için döndüm.

Gözlerinde karanlık bir umut parıltısı vardı. "Bakalım karşılık verebilecek bir rakibe karşı ne yapacaksın."

Dövüş çemberine adımımı attığımda nabzım kulaklarımda . Drue'nun sözleriyle tetiklenen öfke, donuk bir kükremeye dönüşmüştü. Aiden çemberin karşı tarafından bana baktı.

İfadesinde hiçbir şey yoktu. Gözlerinde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. Bu eksiklik beni korkuttu. Küçümseyici sözler ya da kışkırtmalar yoktu. Ama Aiden beni değerlendiriyordu. O kadarını söyleyebilirim.

Kendi avantajına kullanabileceği herhangi bir zayıflık arıyordu.

Phoenix'in dersleri kafamda dönüp duruyordu. Aiden'ı yenmeme yardım edebilecek biri varsa, o da kardeşi olurdu.

Phoenix'in bana öğrettiği gibi ayaklarımın ucuna doğru yuvarlandım. *"Ağırlık merkezini her an değiştirmeye hazır ol. Bu, bir darbeden sonra kendini toparlamana yardımcı olacaktır."*

Düdük sesi duyuldu.

Aiden benim yaklaşımıma benimsedi. Tek bir nefeste hareketsizlikten uçmaya geçti.

Yüzüme aldığım darbe beni geriye uçurdu ve büyük bir gürültüyle mindere çarptım. Kalabalığın nefesi kesildi.

Acının beni tutmasına izin vermedim. Tekme atarak ayağa kalktım ve yumruğumu Aiden'ın yan tarafına indirdim. Sert bir nefes aldı ama hemen toparlanarak göğsüme bir tekme indirdi.

Tökezleyerek geri çekildim ama çemberin sınırlarını terk etmedim. Onun yerine ileri atıldım. Kanın bakırımsı tadı ağzımı doldurdu ve

yanağımın içini kötü bir şekilde kestiğimi biliyordum ama bunu görmezden geldim.

Bir-iki kombinasyonu dengeledim. Kaburgalarına bir kroşe ve Aiden'in çenesine bir aparkat. Dişleri duyulabilir bir sesle birbirine çarptı ve tribünlerden tezahüratlar yükseldi.

Aiden'in gözlerinde öfke çiçekleri açtı. Elini saç örgüme kilitledi ve karnıma iki yumruk atarken saçımı sert bir çekişle geri çekti. Saçımı tutmayı bıraktığında burnuma son bir yumruk daha attı.

Kendimi düzeltmeye çalışırken yüzümden kanlar aktı. Çok fazla acı vardı.

Atlas'ın sesi zihnimde yankılandı. *Ayağa kalk, Aura. Kendine, herkese bunun için yaratıldığını kanıtla.*

Kaburgalarımda ve yüzümden acı çığlıkları atarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ama zorladım. Yumruk atacakmış gibi yaparak geri çekildim ve sonra alçalarak Aiden'in bacaklarını altından çektim.

Aşağı indim, bir bacağım Aiden'in boynuna, diğeri göğsüne inerken bileğini kavradım ve onu bir kol çubuğu tutuşuna çektim. Pes etmezse kolunu kırabilirdim. Bu karma olurdu ama bunu yapmak istemedim.

Aiden tutuşuma karşı mücadele etti ama dövüşü bitirmek için herhangi bir hamle yapmadı.

"Pes et," diye .

"Sende o cesaret yok," diye tükürdü. "Senin sorunun bu. Her şeyin bir grup kucaklaşmasıyla ve duygularınız hakkında konuşarak çözülebileceğini sanıyorsunuz. Bu her aether'in sorunu."

Aiden kalçalarını kıvrıp bükerek beni neredeyse tedirgin etti.

Bakışlarım Atlas'ın kollarıyla çarpıştı. Orada çok fazla sempati vardı ama zihnime iki kelime söyledi. *Buna bir son ver.*

Sertçe nefes aldım ve Aiden'in kolunu geri çektim. Çığlığını duymadan önce kemiğin kırıldığını hissettim. Ruhumun bir parçasını öldürdü. Ama belki de . Bu tür bir acı çektirmenin bir bedeli olmalıydı ve ben bunu ödemeliydim.

Onu serbest bıraktım ve şifacıların onunla ilgilenebilmesi için çemberin diğer tarafına geçtim. Atlas bir önümdeydi. "Kahretsin, Aura."

Sonra Sariah oradaydı, yüzünü buruşturuyordu. "Sana bunu yapmaya devam etmek istemediğimi söylediğimi sanıyordum."

Güldüm ve yüzümdeki ve kaburgalarımdaki ağrı artınca bu kararımın anında pişman oldum.

Atlas, "Sırtını bana yasla," diye emretti.

Sariah çalışırken vücudumun onunkine karşı gevşemesine izin verdim. Birkaç dakika sonra hissettiğim tek şey morarmanın belirtisiydi.

Ayağa kalktım ve Sariah'ya gülümsedim. "Teşekkür ederim.

Tekrar teşekkürler." Sırtarak öne doğru eğildi. "Onlara cehennemi yaşatmaya devam et."

Atlas kaşlarını çatı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi, gerçekten." Aiden'a bir göz attım. Ağır ağır nefes alıyordu ama şifacılar belli ki yarasının en kötü kısmıyla ilgilenmişlerdi. "Bir şeyler yapmam gerek."

Cevap beklemeden Aiden'ın sandalyede oturduğu yere doğru ilerledim ve elimi onun yaralanmamış olanına doğru uzattım. "İyi eşleşme."

Sanki bir yılanmış gibi teklifime baktı. Sonra onu aldı, gözleri benimkilerle buluştu. "Bunun bitmediğini biliyorsun, değil mi?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ama yüz ifademi hafif tuttum. "Daha azını beklemezdim. Bir dahaki sefere rotasyonda karşılaştığımızda hazır olacağım."

Aiden'ın gözlerinde bir şey parladı ama başını salladı ve elini bıraktı.

Atlas beni tekrar kendine çekti ve uzaklaşmamı sağladı. "Bunu yapmana gerek yoktu. Onun yaptığı gibi saçına kurallara aykırı değil ama bu kirli dövüşmektir ve sınıf dövüşünde hoş karşılanmaz. Peki pes etmemek? Bu sadece çocukça. Senden sportmenliği hak etmedi."

Belki de değildi, ama yine de veriyordum. "Sanırım ona zarar vermeme istedi. Bunu yapıp yapmayacağımı görmek için beni test ediyor gibiydi."

"Ve sen de yapman gerekeni yaptın." "Ama hoşuma gitmedi."

"Biliyorum. Ama zor olmasına rağmen yaptın. İşte lider budur." Atlas başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Günün yorgunluğunu dondurma yiyerek atmaya ne dersin?"

Onun yanında eridim. "Kulağa mükemmel geliyor."

Kerry kenarda durmuş, benden Aiden'a, sonra tekrar bana bakıyor ve küçük tırnağını çiğniyordu.

"Hey. Yurda dondurma almaya gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

Kolunun dönüşünü test ederek yüzünü buruşturan Aiden'a baktı. "Sanırım odama dönsem iyi olacak. Yetiştirmem gereken bir sürü ders var."

Kerry ben daha tek kelime edemediğimden gitmişti ama *odamızı* söylemediğini fark ettim. Ve gözlerinde içimi bulandıran bir şey vardı. Belki onun da beni artık bir canavar olarak gördüğünü söyleyen bir şey.

"BIRAZ DAHA İSTER MİSİN?" Atlas umutla sordu.

Kendimi bir pislik gibi hissederek kaşığı eriyen dondurmamın içinde döndürdüm. Dövüş dersinden sonra ruh halimi düzeltmek için o kadar zahmete ki. Kai bana en harika yağlarla destansı bir banyo hazırlamıştı. Ben ıslanırken Phoenix omuzlarıma masaj yapmıştı. Atlas inanılmaz bir akşam yemeği hazırlamıştı. Ve Riven muhafızları tatlı için gülünç derecede uzun bir dondurma malzemesi listesiyle dışarı göndermişti. Ama pijamalarımın içinde tok ve rahat olsam bile, korkum devam ediyordu.

Phoenix bacaklarımı kaldırdı ve ayaklarımı kucağına yerleştirdi. "Birini incitmenin bir ağırlığı var. Yokmuş gibi davranmanın hiçbirimize faydası yok."

Bakışlarım onunla buluşmak için yükseldi, göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı. Odadaki fili çağırmak işe yaramıştı. Ve Phoenix'in bu ağırlığı herkesten daha iyi anladığını biliyordum. Kaşığımın kâseye düşmesine izin verdim. "Tüm içinde bir canavara dönüşmediğimden nasıl emin olabilirim?"

Kai kaşlarını çattı. "Sen asla bir canavar olamazsın."

"Evet, olabilir," dedi Phoenix.

Riven ona ters ters baktı. "Yardımcı olmuyorsun."

"Bu tam olarak yardımcı oluyor. Dürüstlük yardımcı olur. Eğer canavara dönüşmekten endişe , bu gerçekleşmeyecektir. Bu farkındalık ve endişe, olayların doğru tarafında kalmamıza yardımcı olacaktır."

Pijama üstümün eteğiyle oynadım. "Bu şekilde düşünmek hoşuma gidiyor. Endişeye bir amaç veriyor."

Phoenix başını salladı. "Her zaman orada yaşamanıza izin veremezsiniz. O zaman kendini felç edersin. Empati ve güç arasındaki dengeyi bulmaya çalışmak ağır bir yük. Ve kaçınılmaz olarak yanlış . Yapabileceğimiz en iyi şey hatalarımızı kabul etmek ve onları düzeltmek için elimizden geleni yapmaktır."

Atlas bana sert bir bakış gönderdi. "Bugün yanlış yapmadın. Aiden sana başka bir seçenek bırakmadı. Eğer işleri bitirmeseydin, o salondaki herkes seni zayıf ve hedef olarak görecekti."

"Biliyorum." Kelimeler sessizdi, neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Sadece işlerin bu noktaya nefret ediyorum."

Phoenix'in yanağındaki bir kas titredi. "Seni o duruma soktuğu için üzgünüm."

"Bunu konuşmuştuk. Onun davranışlarından siz sorumlu değilsiniz." "Biliyorum, ama-"

"Aması yok," diye sözünü kestim.

Kai'nin ağzının kenarları kıvrıldı. "Hadi ama Pip. Kıçını seviyorum."

Bir kahkaha attım. Kai kesinlikle kıçıma düşküncü. Fırsatını bulduğu her an ellerini popomun üzerine koyarak bunu bana gösteriyordu. "İzin vereceğim tek popo bu."

Eğildi ve ağzımı kendi ağzıyla kapadı. "Teşekkür ."

İç çekerek Kai'ye yaslandım. "Bu gece benim odamda uyuyabilir miyiz? Hepimiz?"

Sadece bir geceyi birlikte geçirmiştik. Riven'in daha fazlası için zorlamak istemediğini, hazır olduğumda ona gelmem için bana zaman tanıdığını söyleyebilirdim.

Bana baktı. "Emin misin?"

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Kucaklanmaya ve bir hafta boyunca uyumaya ihtiyacım var."

Kai beni kollarının arasına . "Ben seni korurum."

Riven kaselerimizi lavaboya boşalttı. "Yani onun kıçını koruduğunu mu söylüyorsun?"

"Yirmi dört yedi koruma detayı."

Homurdandım. "Bence bu görevi biraz fazla ciddiye alıyor olabilirsin."

Kai'nin dudakları kulağımı sıyırdı. "Asla."

Merdivenlerden yukarı, hâlâ nefesimi kesen odaya çıktık. Abartılı ama rahattı. Eşyalarım ve fotoğraflarımla birlikte evim gibi hissetmeye başlamıştım.

Kai beni yatağa bıraktı ve sonra banyoya gitti. Bu gece dişlerimi fırçalayacak halim yoktu. Umarım bir gecelik izin beni çürüğe çıkarmazdı. Yorganın altına girdim ve bu hissin tadını çıkardım.

Bir süre sonra Riven tırmandı. "Hey." Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm. "Selam."

"İyi misin?"

"Daha iyi. Ya sen?"

Gülümsedi. "Şimdi iyiyim."

Elimi kalbinin üzerine koydum. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek." Avucumun altındaki kasları sertleştirdi. "Kötü bir şey değil, söz veriyorum."

"Tamam."

"Eva'yı hayatından çıkarmak zorunda değilsin. Senden bunu yapmanı hiç istemedim. Sadece sevgiliymiş gibi davranmanı istemedim." Bir nefes verdim. "Bu çok zordu. Ve kıskanıyordum."

Riven bana baktı. "Sana şüphe duyman için bir sebep vermek istemiyorum."

"Bunu biliyorum ama bencilce davrandım. Sen ve Eva doğduğunuzdan beri arkadaşsınız. Senden bunu kesmeni istemek benim için doğru değil."

Bir an sessiz kaldı. "Biliyor musun, bence birbirinizi tanısanız çok iyi anlaşırdınız."

Yüzümü buruşturdum. "O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum. Bence sana karşı arkadaşlığın ötesinde hisleri var."

Riven birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Ciddi misin?" "Bir kız bu tür şeyleri söyleyebilir."

"Ona düşünmesi için hiçbir sebep vermedim-"

"Biliyorum. Sadece onun duygularına dikkat edebilmeniz için sizi istedim."

Riven öne doğru eğildi, dudakları şakağımı okşadı. "Tanıdığım en iyi kalplerden birine sahipsin."

"Seninki de fena değil. Biraz sapıkça olsa bile."

Riven bir kahkaha attı. "Takip etmek benim aşk ." "Bunun için seni biriyle görüştürmek isteyebiliriz..."

BİR O YANA BİR BU YANA DÖNDÜM. Sanki aynı anda hem uyuyor hem de uyanık gibiydim. Huzursuzdum ve tamamen bilinçsizliğe inemiyordum ama tam olarak uyanık da değildim.

Aura, dışarı gel.

Sesle irkildim, bakışlarım yanımdaki uyuyan formlara gitti. Bütün çocuklar buradaydı ve horluyorlardı.

Ayağa kalk.

Sanki inkar edemeyeceğim bir çekim vardı. İznim olmadan hareket ediyor, yorganı geriye atıyor ve yatağın ucuna doğru ilerliyordum.

Çocuklara bağarmaya çalıştım, ama ağzım itaat etmedi. Sanki ben bir robottum ve kontroller başkasının elindeydi.

Merdivenleri otomatik pilotta inerken içimi panik kapladı.

Arka kapıya gel ve aç.

O ses. Çok tanıdıktı. Ama beynimdeki bulanıklık kim olduğunu anlamamı engelledi.

Uzanıp kapıyı ya da bir silahı tutmaya çalıştım ama kollarım tepki vermedi. Kapıyı açıp dışarı adımımı atarken gözlerimden yaşlar süzüldü. Çılgınca etrafta bir muhafız aradım ama her yer ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Bu . Ormana doğru yürü. Açıklığa doğru.

Ayaklarım sesin talimatlarını takip edip beni ormanın içinde daha da uzağa götürürken kulaklarımda kan uğulduyordu. Birilerinin izini aradım ama hiçbir şey yoktu.

Açıklığın ortasına ulaştığımda göğsüm kabardı. Hareket etmeye, koşmaya çalıştım ama bedenim beni dinlemedi. Çığlık atmaya çalıştım ama ses gelmedi.

Etrafımda ateş patladı. O kadar yüksek bir alev çemberi ki daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Milyonlarca anı zihnime hücum ederken dehşete kapıldım.
Çığlıklar. Duman. Düşüyor.

Kendimi kaybetmemek için nefes almaya çalıştım. Tekrar çığlık atmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Onun yerine zihnim çığlık attı. Birine ulaşmak için. Herhangi birine. Ama cevap olarak sadece sessizlik duydum.

Alevlerin arasından bir figür çıktı, duman dönüyordu.

"Seni incitmek istemedim." Aiden'in ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Bana inanmayabilirsin ama senden hoşlanıyorum Aura. Ve sen bunların hiçbirini hak etmedin. Ama kardeşim tahta geçmeyecek. Ash Krallığı'nın değil, tüm lanet diyarın da değil."

"Yapma." Kelime sadece bir , dudaklarımdan geçebilen tek şeydi.

Alevler Aiden'in elinde dans ediyordu. "Üzgünüm, Aura. Tek bir çözüm var, o da senin ölmen."

Aiden'in avucunda dans eden ateş beni dehşet içinde bırakmıştı. Etime yanışına, o dayanılmaz acıya dair anılar beynimin derinliklerine kazındı.

"Neden?" Tek kelime daha kolay geldi ve Aiden'in beni ele geçiren büyüünün dizginlerini gevşetmiş olması gerektiğini biliyordum.

Kara gözlerinde öfke parladı. "Kendi kız kardeşini bile koruyamadı. Liderlik etmeye uygun değil."

"O bir çocuktü. Suikastçılar neredeyse onu da öldürüyorlardı."

"İşi bitirdiklerinden emin olmalıydılar," diye Aiden. "O senin kardeşin."

"O zayıf biri. Ailemiz ondan sonra ona bebek gibi baktı, tüm zamanlarını onunla geçirdi. Babam onun bir travma yaşadığını ve anlayışlı olmamız gerektiğini söylerdi. Phoenix'in erkek gibi davranması gerekiyordu."

Derinlere daldım, büyüme bağlantı kurmaya çalıştım, şimdi bana yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Hiçbir şey hissetmedim. Bu büyü her neyse, çok güçlüydü. "Ailesine ihtiyacı vardı. Hâlâ da var," dedim Aiden'ı konuşturmaya .

Alay etti. "Lütfen. Doğduğum andan itibaren beni hor gördü. Ondan daha güçlü olduğumu biliyordu ve bu yüzden beni aşağıladı."

Aiden'ı daha fazla kızdıracak bir şey söylememek için yanağımın içini ısırdım. "İkinizin konuşmaya ihtiyacı var. Farklılıklarınızı ortaya koyun."

Aiden güldü ama bu çirkin bir sestti. "Aura, kardeşim bir canavar."

"Ve sen değil misin?" Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan çıkmıştı.

Gözleri kısıldı. "Öyle olsaydım, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun. Başta seni korkutmaya çalıştım. O mektupları kim gönderdi sanıyorsun? Drue'nun bir ders vermek için seni yerinde tutmasına kim yardım etti?"

Ona bakakaldım. "Ama güçlerinin bağları çözülmemişti."

"Lütfen. Ben aptal değilim. On iki yaşımdan beri güçlerimi serbest bıraktım. Bakmanız gereken yerleri biliyorsanız bu tür şeyler için insanlara para ödeyebilirsiniz." Bana sempatik bir gülümseme gönderdi. "Ağ'ı bu işe bulaştırmak istemedim ama senin bağlı olduğunu anlayınca kaybedecek zamanım kalmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bu okulun geri kalanı gibi bir moron değilim." Alevler avucunun içinde dans ederek yükseldi ve bir topa dönüştü. "İşlerin böyle gitmesini istemezdim ama bana başka seçenek bırakmadın."

Aura! ?

Riven'in sesi zihnimde şarkı söylüyordu ve neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktım.

Açıklık. Bu Aiden. Çok fazla ateş var. Sıkı tutun. Ben de geliyorum.

Aiden'in bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Ne yapıyorsun sen? Büyün işe yaramayacak." Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Seni kısa süreliğine kontrol etmemi sağlayacak o iksir için epey para ödedim. Dövüşümüz için parmak eklemlerime sürmem gerekti. Uyuyacaktın ve puf. Tam kontrol."

Tam olarak değil. Artık Riven'ı hissedebiliyordum ve çok yakınımıdaydı. "Bundan kurtulamayacaksın."

"Lütfen, o Network salaklarının yaptığıı düşüncekler. Kimse kampüsten biri olduğunu düşünmeyecek."

Ateş topu daha da büyüdü ve Aiden güldü. "Biliyor musun, bundan ettiğimden daha çok hoşlanıyor olabilirim. Kolumu kırarak beni gerçekten kızdırdın. Ama şimdi gerçekte ne kadar zayıf olduğunu öğreneceksin."

Alevler üzerime o kadar hızlı geliyordu ki bulanıklaşıyorlardı. Eğilmeye, herhangi bir yöne doğru hareket etmeye çalıştım ama Aiden beni olduğum yere kilitlemişti. Ateş

bana doğru savruldu ve bunun son olduğunu biliyordum.

Seni seviyorum, Riven.

Yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu. Söylemediğim tek kişiye bu mesajı göndermek.

Kafamın içinde bir çığlık duyuldu ve sonra biri alevlerin arasından uçuyordu. Riven önüme atladı ve bedenini benim için olan ateşin içine gönderdi.

Çığlık attım. Ses uhrevi, vahşi ve çaresizdi. Zihnimde inşa edilmiş olan duvarları, bedenimi ve büyümü kontrol etmemi engelleyen her şeyi yıktı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim göğsünde kara bir delik açılmış olan Riven'in üzerinde duruyordu. "Hayır, , hayır." Böyle bir şey .

Aiden küfretti ve ormandan daha fazla bağıriş duyulurken bize doğru daha fazla alev fırladı. Adamları duyabiliyordum ama buraya yeterince hızlı gelemezlerdi. Ellerim dışarı fırladı, ateşe ateşle karşılık verdim. Patlama Aiden'in ayaklarını yerden kesti ve tökezleyerek geri çekildi, yüzünde bir yanık oluştu.

Bağırişlar arttı. Aiden'in bakışları o yöne kaydı. Bana son bir kez baktı ve sonra ormana doğru koşmaya başladı. Bir ateş topu daha denedim ama atışım boşa gitti ve o da gitti.

"Aura," diye Riven.

Ellerimi yanaklarına götürerek üzerine kapandım. Quincy bağımın iyileşmesine yardımcı olabileceğimi söylemişti ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Sevgimi, yaşam gücümü, her şeyimi ona akıttım. Gökkuşağı kıvılcımlarından oluşan bir çağlayan etrafımızda dönüyordu ama Riven'in solduğunu hissedebiliyordum.

"Seni seviyorum," dedi hırıltılı bir fısıltıyla. "Seni her zaman sevdim. Senin için hayatımı milyon kere veririm."

"Beni bırakma." Gözyaşları yüzümden yarasına damladı. "Lütfen."

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Aklıma gelen her şeyi Riven'a iterken hıçkırıklar bedenimi sarstı. Ruhumdan tüm yakınlıklarımı çektim ve Riven'ı iyileştirmelerini istedim. İçimde bir şey koptu. Bir gümüş ışık patlaması oldu ve sonra şey olmadı.

HER ŞEY AĞIR GELİYORDU. Sanki binlerce ton betonun altında sıkışıp kalmış gibiydim. Panik zihnimin derinliklerinde alevlendi ve beni yıllar önceki o geceye geri gönderdi. Işının üzerime bastırıldığını, ciğerlerimin yandığını, derimin yandığını hissedebiliyordum.

"Güvendesin Pip," diye mırıldandı Kai. "Yanıdayız," diye Atlas.

Beni o seslerden uzak tutan ağırlıktan kurtulmak için mücadele ettim. Gözlerimi açmak ve onların gerçek olduğunu bilmek için.

Bu savaşı kaç kez vermiştim? Sayılamayacak kadar çokmuş gibi geliyordu. Ama son nefesime kadar savaşmaya devam edecektim. Bu adamlar için. Aşkları için.

Göz kapaklarım çırpınıyor, anlık görüntülerin içeri girmesine izin veriyordu. Onlar gibi, anılar da bana çarptı. Orman. Aiden.

"Riven."

tek kelime buydu. Cevaba ihtiyacım tek kelimeydi. O anda önemli olan tek şey.

"Ben buradayım."

Soğuk, yumuşak sesi içimi tatlı bir rahatlamayla doldurdu. Riven bana sarıldı. "Tam buraya."

Kollarında dönerken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "İyi misin?"

Riven beni tutarken yüzünü buruşturdu ve ben de anında kıpırdamadan durdum. Dudaklarını şakağıma bastırdı ve beni içine çekti. "Cennet gibi kokuyorsun."

"Riven..."

Atlas, "O iyi, Aura," diye beni temin etti.

"Beni kurtardın." Riven şaşkınlıkla bana baktı. "Bu mümkün olmamalıydı."

Ellerim tişörtüne gitti, yarayı görmek için yukarı kaldırdım. Onu içime çekerken nefesim kesildi.

Riven'in ağzının köşesi yukarı kalktı. "Görünüşe göre sen ve ben öngörülebilir gelecekte ikiz olacağız."

Gümüş örümcek ağı benimkiyle neredeyse aynı görünüyordu. Parmaklarım metalik şimşeklerin üzerinde hafifçe gezindi ve Riven dokunuşumun altında gerildi. Elimi çektim. "Seni incittim mi?"

Başını iki yana salladı. "Acının tam tersi."

Vücudum, bağlarımdan biri işaretlerime dokunduğunda nasıl hissettiğini hatırladıkça yanaklarım ısındı.

"Gerçekten iyi misin?"

Riven ağzını benimkine değdirdi. "Senin sayende."

Kai enseme yoğurdu. "Peki ya sen? İyi hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Sadece Riven'in solduğunu hissediyordum ve bunu durdurmam gerekiyordu."

Beni duyabiliyor musun?

Riven'in sesi zihnimde gün gibi net bir şekilde çınladı.

Sanki konuşuyormuşsun gibi.

Riven bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Her ne oluyorsa, sanırım aramızdaki Quintessence bağını derinleştirdi. Dışarıdayken rüyalarını görebiliyor, endişelendiğinde ya da acı çektiğinde hissedebiliyordum."

"Bu sefer ne kadar süre yoktum?"

Atlas kaşlarını çattı. "Kırk sekiz saatten biraz fazla."

Odayı taradım, arıyordum. "Phoenix nerede?"

Çocuklar birbirlerine baktılar.

Yatakta doğrulmak için mücadele ettim. " var?"

Atlas parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırdı. "İyi bir yerde değildi.

Öfkesini atması gerekiyordu, bu yüzden kardeşini avlamak için ayrıldı." "Gitti mi?" Riven iyileşirken ve ben baygınken mi?

Riven yaklaştı. "Yaptığı şey bu. Duyguları ona aşırı yüklendiğinde onlarla nasıl başa çıkıyor. Umursamadığı için değil."

Phoenix'in beni önemseydiğini biliyordum. Beni sevdiğini. Hepimizi sevdiğini. Ama bu yaptıklarının canımı yaktığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Ne zaman dönecek?"

Herkes bir an sessiz kaldı.

Kai tekrar boynumla ilgilenmeye başladı. "Aiden'ı bulduğunda. Tehdidi ortadan kaldırması gerekiyor. Aiden'ın gitmesine izin veremeyeceği kadar çok şey oldu."

Midem bulandı. "Yalnız mı gitti?"

Atlas, "kimseyi istemedi," diye açıkladı.

Bu kalbimin derinliklerine bir buz kıracağı sapladı. Sanki bu mesafeden bile Phoenix'in aramıza ördüğü duygusal duvarı hissedebiliyordum.

Riven'in dudakları saçlarımın üzerinde gezindi. "Geri dönecek. Söz veriyorum."

Riven'a, onun sözlerine ve sıcaklığına yaslandım. Buna şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Onun burada ve güvende olduğuna dair güvenceye. Önümüzde ne olursa olsun ilerlemenin bir yolunu bulacaktık.

Riven'ın gözleriyle buluşabilmek için başımı geriye doğru eğdim. "Sana ihtiyacım var." Bakışlarımın Kai ve Atlas'a kaymasına izin verdim. "Hepinize."

Atlas, "Çok şey yaşadın," diye söze başladı.

Gömleğini kavradım, onu kendime çektim ve sözlerini bir öpücükle yuttum. İçimdeki her şeyi ona döktüm. Kelimelerle ifade edemediğim her şeyi, bağımı hissetmek ve sevdiğim bu adamlarla yeniden bağ kurmak için duyduğum umutsuz ihtiyacı.

Riven'ın kolu bana dolandı, eli pijamamın bandının altından kaydı. Parmakları sıcaklığıma daldı, alay etti ve oynadı. Atlas'ın ağzına doğru inledim. İkisini de hissetmek içimdeki ateşi daha da körüklüyordu.

Kai bir inilti çıkardı. "Beni öldürüyorsun."

Parmakları pijamamın üstündeki düğmelere takıldı ve onları hızla çözdü. Bir saniye sonra göğüslerim serbest kalmıştı.

Riven'ın diğer eli yukarı uzandı, parmakları meme ucumun etrafında dolaştı. "Pembenin mükemmel tonu."

Kai, dili sıkı bir tomurcuğun etrafında dönüyordu. "Tıpkı çilek gibi."

Kalçalarım kayıyor, verdikleri her şeyden daha fazlasını istiyordum.

Riven iki parmağını içime kaydırды ve bedenim rahatlama ve istek karışımıyla titredi. Onları içeri ve dışarı pompaladı, döndürdü ve

Büküm.

Atlas'ın ağızına karşı nefes nefese kaldım. Kıkırdadı. "Bu hoşuna gitti Riv.

Dikkati o kadar dağınık ki beni öpmeye bile devam edemiyor."

Misilleme olarak dudağının altını ısırdım ama Atlas sadece daha çok güldü.

Kai'nin ağız göğsümden ayrıldı ve onu takip etmeye çalışarak yükseldim. Sırıttı. "Gittiğimde beni özleyeceğini bilmek güzel."

Ona kaşlarımı çattım ama sonra Riven parmaklarıyla öyle bir okşama hareketi yaptı ki ağızım açık kaldı ve nefesim kesildi.

"Kahretsin. Görmek zorundayım," dedi Kai. Parmakları pijama pantolonumun içine girdi ve bir saniye sonra tamamen çıplak kaldım.

Kai'nin bakışları tepesine dikilmişti, Riven'ın parmakları içime girip çıkıyordu.

O ve Atlas beni izlerken kıvılcımlar tenimde dans ediyordu. Onların bana bakışları beni sadece daha yükseğe çıkardı, içimdeki her şeyi sıkılaştırdı.

"Riven," diye nefes aldım.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Hepinizin."

Ne demek istediğimi biliyordu. Sadece parmaklarını değil, *onu da* hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bir saniye sonra parmakları kayboldu ve beni kucağına aldı ama beni kendisinden uzağa, yatağın ucundaki Atlas ve Kai'ye doğru çevirdi. Riven pijamasının altından çekiştirdi ve beni yavaşça onun üzerine indirdi.

Çenem gevşedi ve göz kapaklarım lezzetli bir gerginlikle dalgalandı. Temasta bir doğruluk vardı. Kendimi en çok uzak tuttuğum kişiyle aramdaki tüm duvarları yıktığımı biliyordum.

Riven kalçalarını salladı, test itişleriyle içime doğru eğildi. Onun hamlelerine karşılık verdim. Yavaş yavaş ritmimizi bulduk.

Kai elini uzatıp göğsümü avuçladı. "Bu görüntüyü asla unutmak istemiyorum. Yanaklar zevkten kızarmış. Gözler cam gibi."

Riven beni yavaşça ve derinlemesine becerirken Atlas'ın eli aşağı indi ve klitorisimi buldu. "Onu lanet beynime yakıyorum."

Atlas mükemmel noktaya ulaştığında iniltili bir ses çıkardım.

Gürültüyle ilgili bir şey Riven'ın kontrolünü bozdu. İçime daha derin ve daha sert girdi, temposu hızlandı.

Kimin nereye dokunduğunu unutmuştum. Tek bildiğim hislerle çalkalandığımdı. Eller, ağızlar ve *onlar*.

Odada rüzgâr hızlandı ve altımızdaki zemin titredi. Havada bir su buharı hissettiğime yemin edebilirim. Hiçbirine tutunamadım çünkü düşüyordum. Kendimi durdurmaya çalışmadım. Havada gümüş ve sihirden oluşan bir çağlayanın içinde spiral çizdim.

Sanki her duyguyu tüketmiş ve sonra milyonlarca parçaya ayrılmıştım. Riven inanılmaz bir şekilde daha derine itti, kendini içime boşaltırken dudaklarında gelen bir hırıltı vardı.

Kai ve Atlas yanlarımızdayken tekrar üzerine yığıldım. Birlikte geçirdiğimiz bu an mükemmeldi. Bir şey hariç. Kalbimin bir parçası eksikti. Phoenix geri döndüğünde asla eskisi gibi endişeleniyordum.

Ayak sesbeni kitabımdan kaldırdı. Atlas alarma geçti. Aiden'in saldırdığı gece birinin içkilerine ilaç kattığını öğrendiğimizden beri çocuklar beni muhafızla yalnız bırakmamışlardı. Riven'in sadece birkaç yudum içmiş olması ve zihnimin çağrısını duyabilmesi tamamen şanstı.

Şimdi her zaman erkeklerden biriyle ya da kraliyet yatakhanesindeydim. Bu konuda onlarla kavga etmedim. Hepimiz yorgunken ve elimizden gelenin en iyisini yaparken olmazdı.

Riven ve Kai kütüphane raflarının etrafında döndüler. Gözlerinin altındaki koyu halkaları ya da yenik duruşlarını özlemedim.

"Bir şey var mı?" Umutla sordum.

Riven başını salladı. "Ondan iz yok."

Phoenix kardeşinin peşinden gittiğinden beri bir hafta geçmişti ve hiçbirimiz tek bir kelime bile duymamıştık. Belirli aralıklarla zihinsel mesajlar gönderiyor, Phoenix'e onu sevdiğimi söylüyor ve geri dönmesi için yalvarıyordum. Ama hedeflerine ulaşım ulaşmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ulaştıysa bile cevap vermiyordu.

Riven ve Kai sandalyelere çöktüler.

Masanın öbür ucuna uzandım ve her birinin elinden birer tane aldım. "Neye ihtiyacınız var?"

"Uyku," diye mırıldandı Riven, aynı anda Kai de "yemek," dedi.

"İkinize de bu şeyleri alabiliriz. Bu gece ben mutfakta Atlas'a yardım edeceğim, siz de rahatınıza bakın."

Kai Atlas'a temkinli bir bakış gönderdi.

Ona kaşlarını çattım. "Ben sadece kesip temizleyeceğim." "Parmağını kesme lütfen," diye homurdandı Riven.

"Hey, daha iyiye gidiyorum." Phoenix'ten haber beklerken, Atlas'la birlikte mutfakta çok zaman geçirmiştım, meşgul olmak istiyordum.

Onay almak için nazik devime baktım.

Koltuğunda kıpırdandı. "Kesinlikle daha iyiye gidiyorsun." Çenem gevşedi. "Yalan söylüyorsun."

Kai homurdandı. "Tabii ki öyle. Hayatı boyunca birileriyle yatmak istiyor."

Kalemimi aldım ve ona fırlattım.

Tek eliyle yakaladı. " gerek yoktu, Pip."

"Biraz destekleyici olmayı deneyebilirsin. Öğreniyorum."

"Üzerinde çalıştığın şeyi yemek zorunda kalmadığım sürece senin kişisel amigo kızın olacağım."

Kızgınlıkla bir of çektim.

Riven sadece başını salladı. "Quincy'nin size verdiği metinlerde şansınız yaver gitti mi?"

Kitap yığınınına baktım. Gözlerim yaklaşık bir saat önce kaymaya başlamıştı. "Çok fazla yok."

"Bir aether bağında zihin bağlantısından ara sıra bahsedilmesi. Özellikle güçlü bir eterde güç patlaması. Ama çok az sayıda gerçek Quintessence'dan bahsediliyor," diye ekledi Atlas.

Riven'in kaşları çatıldı. "Güç artışı hakkında ne söylediler?"

Bu olayın anlatıldığı kitabı çıkardım. "İnsanların bu aether'lara karşı temkinli olduğundan çok bahsediyordu. Bazıları onların Novalar olmadığına ikna olmamıştı."

Riven kitabı elimden çekip aldı ve sayfaları karıştırdı. "Ne düşünüyorsun?" Kai sordu.

Başını kaldırıp metne baktı. "Novalar ve aetherler arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum. Ya Novalar bağlarını asla bulamamış ya da yakınlıkları asla tam olarak ortaya çıkmamış ?"

Atlas başıyla onayladı. "Bu tür bir şey onları kesinlikle dengesiz bırakabilir."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Ama bunun bize ne faydası olacak?"

"Novaların kontrolü nasıl ve neden kaybettiklerini anlamak bize sahip olduğunuz yeteneklerden en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğiniz hakkında daha fazla şey öğretebilir. Onlarda nasıl ustalaşacağımızı," dedi Riven.

Sandalyemi geriye iterek başımı salladım. "Birkaç hafta önce okuduğum bir kitap vardı, Novalar hakkında daha çok şey anlatıyordu. Onu alayım."

Çocuklar daha fazla konuşmaya başladılar. Boşuna çabaladığımı biliyordum ama başka ne seçeneğimiz ki? Riven'la zihnimde konuşmak ve ara sıra diğerlerinin ne hissettiğini sezmek dışında başka hiçbir şeyde ustalaşmış görünmüyordum. Yakınlıklarım en iyi ihtimalle hantaldı. Uyum yeteneğimi nasıl dair en ufak bir fikrim yoktu.

Rafların doğru ilerledim ve daha önce okuduğum tarih kitaplarının bulunduğu rafı buldum. Parmaklarım, kilitlenene kadar sırtların üzerinde gezindi. Kitabı çekip çıkarırken boynumun yan tarafına bir şey batınca irkildim.

Elim bir böceği uzaklaştırmak için uzandı ama daha ona ulaşmadan dünya bulanıklaşmaya başladı. Bağırmaaya çalıştım ama dilim ağzımın içinde işbirliği yapmıyordu. Tüm kaslarım gevşiyordu.

Yere doğru yığıldım ama biri beni bir *hamleye* yakaladı. Birinin beni dinlemem gerektiğini söylediğini duyduğuma yemin edebilirim. O sesi tanıyordum. *Onun* sesini.

Şimdilik son... Aura'nın içesi'hikâyesi Quintessence Kralınde sona eriyor.

-

Tessa Hale'den daha fazla ters harem mi arıyorsunuz?
The Shifting Fate Box Set'in özel bir önizlemesi için sayfayı çevirin.

SHIFTING FATE KUTU SETİNİN BU
ÖZEL ÖN İZLEMESİNİN KEYFİNİ
ÇIKARIN

PROLOGUE

Bizi eve götürecek olan iki şeritli yola saparken LACEY en sevdiğim şarkılardan birinin sözlerini . Köpeklerin ulumasına neden olan bir oktavda söylemeseydi, şarkıya eşlik etmek eğlenceli olabilirdi.

", benimle şarkı söyle, küçük kardeşim."

"Bu şarkı söylemek değil," diye bağırdım müziğin ve Lacey'nin çığlıklarının arasından.

Müzik setini kapattı. "Bu gece seni götürmem için beni zorlamanın bedeli bu."

"Seni *zorlamadım*."

"Annem çok yorgun olduğunu söylediğinde bana o üzgün köpek yavrusu gözleriyle baktın."

Lacey'ye bakarak iki büklüm oldum. "Müzik o kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Jason'ın seninle gelmemesinin bir nedeni var..."

Hatırlatma karşısında irkildim. Erkek arkadaşım en sevdiğim yerel grubu dinlemektense gözlerine kızgın demir sokmayı tercih edeceğini açıkça belirtmişti.

Ben bir şey söylemeyince Lacey bana doğru hızlıca bir bakış fırlattı. "O bir alet. Bunu biliyorsun, değil mi? Sen daha iyisini hak ediyorsun, Ro."

"O bir araç değil. Sadece aynı müzikten hoşlanmıyoruz."

"Ben de onları sevmiyorum ama yine de bu gece seninle geldim." "Ve bunca zamandır bana saçmalıyorsun."

Uzandı ve bacağını sıktı. "Abla ayrıcalığı."

"Abla işkencesi," diye mırıldandım. Lacey bana daha yaşlı, daha bilge ve bir sürü başka şey olduğunu hatırlatmaya bayılırdı. Asla silah olarak kullanmadığı tek şey evlatlık olduğum gerçeğiydi. En kötü kavgalarımızda bile. Bu bizim kardeşlik kuralımızdı. Kötü saç seçimlerim ve çocukluk dişlerim adil bir oyundu; kan bağımız olmadığı gerçeği değildi.

"Aynı fark." Lacey ellerini direksiyona vurdu. "Ondan ayrılmalısın. O pislikle bu kadar uzun süre birlikte kalmanın tek nedeninin bilinmeyenden korkman olduğunu biliyorsun."

Bu tam olarak doğru değildi. Ama yalan da değildi. Jason rahattı, kolaydı, tam olarak doğru miktarda giyilmiş bir çift terlik gibiydi. En azından eskiden böyleydi. Sanki her şey değişiyormuş gibi hissediyordu. Hayat benim haberim ya da iznim olmadan hareket ediyor ve yeniden düzenleniyordu. Artık hiçbir şey doğru gelmiyordu.

"Onunla birlikte olmadığımı hayal bile edemiyorum." Jason benim ilkimdi... her şeyimdi. Bundan vazgeçmek zordu.

Lacey elimi tuttu ve sıktı, geçen yaz sahilde bir hafta geçirdiğimizde bize aldığı bilezikler birbirine değecek şekilde sıralanmıştı. "Sen, olduğun güzel insanı oluşturan tüm parçaları kabul eden birini hak ediyorsun. Sinir uçlarını ateşleyen birini. Sırf seninle biraz daha fazla zaman geçirebilmek için dünyanın en kötü konserine gitmek isteyecek birini."

Kız kardeşime baktım. "Ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" "Belkieeee..." Kelimeyi çıkardı.

Oturduğum yerde sarsıldım, yüzümü ona döndüm ve elimi çektim. "Dökül. Hemen şimdi. Benden bir şeyler sakladığına inanamıyorum."

Lacey'nin kahkahası arabayı doldurdu. Çok dolu ve sınır tanımazdı. Bu kahkahanın kulağa nasıl gelebileceği, çok mu yüksek, tiz mi yoksa başka bir şey mi olduğu konusunda hiç endişelenmedi. Özgürdü. "Şey, biz tanıştık-"

Arabanın önüne bir geyik fırlayınca sözleri kesildi.

Her şey bir tür gerçeküstü ağır çekime girdi. Lacey frene basarak direksiyonu kırdı. Hafif kar serpintisi tekerleklerin dönmesine neden oldu. Hayır, tekerlekler değil, tüm araba.

Dünya bulanıklaştı. Lacey mi çığlık atıyordu yoksa ben mi atıyordum bilmiyordum. Mide bulandırıcı bir metal çatırtısı duydum, ardından cam kırıldı. Parçalar yüzüme çarptı ve derimi kesti. Yan tarafım sanki sıcak bir metalle bıçaklanıyormuşum gibi yandı. Acı ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı.

Gözlerimi sıkarak kapattım, nefesimin geri gelmesini diledim ve beni dinleyecek herhangi biri ya da bir şey için sessizce haykırdım. Nefesim kesildi, hava tekrar ciğerlerime doldu.

"Dantel mi?" .

Tek tepki motorumuzun tıslamasıydı.

"Lacey?" Onu görebilmek için kendimi çevirmeye çalıştım ama sıkışmıştım.

"Rowan?" diye hırıldadı.

"Ben buradayım." Bir elimi uzattım ve onunkini buldum. Lacey'nin eli kaygandı. Kan mıydı bu? Sanki ne olursa olsun bizi birbirimize bağlayacakmış gibi bir parmağımı bileziğine taktım.

Görüşüm tekrar bulanıklaştı ve kalp atışlarımın tüm vücudumda yankılandığını hissettiğime yemin edebilirim. "Telefonuna ulaşabiliyor musun?"

"Bilmiyorum. Bardak tutucunun içindeydi."

Çantama uzanmaya çalıştım ve acı içinde bağırdım.

Lacey keskin bir nefes çekti ve öksürmeye başladı. Şiddetli, arabayı sallıyormuş gibi hissettiren öksürükler.

"İyi misin? Neler oluyor?"

Sürekli öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyordu. Sesi ıslak geliyordu ama göremiyordum, hareket edemiyordum. Çantama ulaşmaya çalışarak daha da uzandım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken yan tarafım sanki parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Sonra her şey sessizleşti. Artık öksürük yoktu. Sadece arabanın tıslaması ve yanımdaki kör edici acı.

"Lacey?" Fısıldadım.

Cevap gelmedi.

Elini sıktım. "Lace, uyan!" Bir şey demedi.

Gözyaşları daha hızlı, daha sert akmaya başladı. Telefonuma ulaşabilmek için dua ederek bedenimi daha uzağa ittim. Eğer yardım alabilirsem, her şey yoluna girecekti. Bunun yerine, görüşüm tünelleşti ve siyahtan başka bir şey yoktu.

BÖLÜM 1

Dizlerimi göğsüme kadar kıvırdım ve başımı duvara yaslayarak pencereden dışarı baktım. Kendimi bildim bileli bir pencere kenarı istemiştim. Dünyayı izleyebileceğim küçük, rahat bir yuva. Şimdi, onu geri vermek için her şeyi yapardım. Püsküllü minderlerin ve güzel manzaranın fiyatı çok yüksekti.

Pembe altın boncuklara parmaklarım bileziklerimin iplerine dolandı. Artık iki tane vardı. İki çünkü diğerinin sahibi artık bu dünyada yaşamıyordu.

Kalbim sıkıştı, son altı ayın çoğunu noktalayan o tanıdık sızı. Bazen acı birdenbire ortaya çıkıyordu, sanki bir anlığına kız kardeşimin öldüğünü unuttuğumu hissetmiş gibi.

Diğer zamanlarda, göğsümde sabit bir vuruştı, benim sayemde bir daha köy yollarında araba kullanırken asla akortsuz şarkı söylemeyeceğini sürekli hatırlatıyordu. Nefesimi çektim ama hava sanki yapılmış gibiydi.

Kederle ilgili bir şeydi bu - her şeyi milyonlarca kez daha zorlaştırıyordu. Herkes bu yükün üstesinden farklı şekilde gelirdi.

Babam unutmak istiyordu. Sanırım annem izin verseydi, Lacey'nin tüm fotoğraflarını depodaki kutulara koyardı. Böyle bir seçeneği yoktu, onun yerine bizi ülkenin öbür ucuna taşıdı. Baltimore'un dışındaki bir banliyöden Washington'un ortasına.

Kendimi bildim bileli küçük bir yerel muhasebe firmasında çalıştığı işini Seattle'da şık bir firmada yeni bir işle değiştirmişti. Farklı giyinmeye başlamış, tüm hayatım boyunca sahip olduğum hafif tüylü saçı yerine GQ dergisinde bulunabilecek gibi görünen bir saç kesimi yaptırmıştı. Sanki kendini tamamen farklı bir insan haline getiriyordu, Lacey adında bir kızı olmayan biri.

Boğazımda oluşan yanmaya karşı yutkundum. O da Rowan adında bir kızı olduğunu zar zor hatırlıyordu. Bir haftadan biraz fazla bir süredir buradaydık ve çalışma saatleri gittikçe uzamaya devam ediyordu. Hafta boyunca şehirdeki bir şirket dairesinde kalmayı tercih etmeye başlamıştı.

Beni pencere kenarındaki koltukta tek başıma oturmak zorunda bıraktı. Annemin ve onun yatak odasından gelen televizyonun cılız sesini dinleyerek evin içinde dolaşmak istemiyordum. Ekranı neyin süslediğini bildiğini sanmıyordum, sadece dikkatini acıdan uzaklaştırmak için gürültüye ihtiyacı vardı.

Koltuğumda kıpırdandım ve bakışlarımın bileklikten uzaklaşmasına izin verdim. Küçük Cloverdale kasabası şirin bir yerdi. Seattle'ın bir buçuk saat dışında, geniş bir ulusal orman arazisinin eteklerinde kurulmuştu. Etrafımızdaki her şey daha önce hiç görmediğim kadar yeşildi.

Babam buranın yeniden inşa edilecek bir yer olduğunu söylemişti. Bizim için güvenli ve mükemmel bir yer. Yine de hayal ettiği şeyin temelini atmak için burada değildi.

Penceremden mükemmel komşuluğumuzu görebiliyordum. Pencereimin evin arka tarafına, sonsuz gibi görünen ormanın başladığı yere bakmasını tercih ederdim. Bu beni yalnızlığında güvende hissettirirdi. Korunmuş ve bakışlardan muaf.

Birkaç çocuğun scooter'larla caddede koşturmasını ve koşarken gülen bir adam tarafından kovalanmasını izledim. Kahkahası tamamen sınırsızdı, sanki omuzlarında tek bir yük yokmuş gibi, başı geriye atılmış, altın sarısı saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Evimin önünden geçerken adımları duraksadı. Kaldırımın ortasında durdu ve bakışları doğrudan bana yöneldi. Gözlerinin derin maviliği beni olduğum yerde dondurdu. Keskin bir nefes aldım ama

jilet gibi kesmiyordu - hayır, bu sefer hava beni içten dışa yakıyormuş gibi hissediyordum.

Adam başını iki yana eğmiş, beni inceliyordu. Bakışlarındaki bir şey, için çok uğraştığım her şeyi görebiliyormuş gibi hissettiriyordu. Tüm acımı, suçluluğumu ve kederimi.

Pencere kenarındaki koltuktan fırladım, bu sırada neredeyse yere düşüyordum. Aceleyle odamdan çıktım ve merdivenlerden indim. Koridorun sonundaki yatak odasından pembe diziye benzeyen bir şarkının yumuşak tınıları geliyordu.

Mutfağa girdim ve annemin bu sabah buraya geldiğine dair herhangi bir işaret aradım. Lavaboda bulaşık? Tezgahta kırıntılar? Salkımdan kaybolan bir muz?

Hiçbir şey yoktu.

Kileri açıp ekmek ve bir paket cips çıkardım. Bir sandviç yapmaya başladım. Keskin kaşarlı hindi ve annemle Lacey'nin favorisi olan baharatlı ballı hardal. Marul, domates ve karamelize soğan ekledim.

İkiye böldüm ve bir avuç cipsle birlikte tabağa yerleştirdim. Buzdolabından bir şişe limonata alarak koridorda ilerledim. Sessiz sesler güçlendi, biri soruyordu: "Nasıl Iris? Hem de kardeşimle?"

Kapıyı usulca çaldım. Cevap gelmedi. Kolu çevirdim ve kapıyı iterek açtım.

Oda karanlıktı, televizyondan gelen parıltı dışında ışık yoktu. Annem ekrana bakıyordu, ama bu odaklanmamış bir bakıştı, bana önünde gerçekte neler olup dair hiçbir fikri olmadığını söyleyen bir bakış. Ekrandaki gömleksiz adamın az önce kalbinin kırılmış olması umurunda değildi. O sadece dizinin sağlayabileceği uyuşukluğu istiyordu.

"Selam anne," dedim usulca.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sesime doğru döndü. "Rowan."

Sesi paslıydı, sanki yıllardır kullanmamış gibiydi. Tabağı ve limonatayı komodinin üzerine koyarak ona doğru ilerledim. "Sana yiyecek bir şeyler hazırladım. Daha iyi görebilmen için perdeleri açabilir miyim?"

Annem başını salladı, sanki sakinleştirilmiş gibi yavaş hareket ediyordu. "Hayır. Başım ağrıyor. Işığı istemiyorum."

Bakışlarım komodinin uzak tarafına itilmiş kâseye kaydı. Dün akşam yemeği için ona yaptığım makarnadan belki birkaç lokma eksikti. "Yemek yemelisin. Yemezsen hasta olacaksın."

Son altı ay içinde iki kez bayılma nöbetleri geçirerek hastaneye kaldırılmıştı. O kadar çok kilo kaybetmişti ki, neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Babamla bu konuda ne zaman konuşmaya çalışsam, bana geçiştiriyor ve iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Bana iyileşiyormuş gibi gelmiyordu. Gözlerimin önünde yok oluyordu.

"Lütfen anne," diye ısrar ettim.

Gözleri bir parça kısıldı. "Git buradan."

Sertleştım, parmaklarım avuçlarımdın içinde kıvrıldı. "Anne..."

Benden uzaklaşıp ekrana döndü. "Sana bakamıyorum."

Kalbimi aydınlatan sızı geri dönmüştü, her zamankinden daha acımasızdı ama hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Hareket etme yeteneğim de yok gibiydi.

Annemin elleri battaniyenin içinde sıkıştı. "Sana her tek gördüğüm Lacey."

BÖLÜM 2

ARKA KAPI çarptı ve güverteden merdivenlerden aşağı koştum. Ağaçlara doğru koşarken esinti saçlarımı yüzüme savurdu ama hiçbirini ciğerlerime çekemedim. Sanki kaburgalarım çok fazla gerilmiş gibiydi. İçeri hava almak imkansızdı.

Bir patikadan aşağı doğru koşarken çam dalları kollarıma çarptı. Haritasını ya da bilgisini bilmediğiniz bir ormanda koştuk aptalcaydı, inanılmaz derecede aptalcaydı, ama bir kez başladığımda kendimi durduramadım. Ciğerlerim ve boğazım yandı ama bu hissi memnuniyetle karşıladım.

Zihnimi harap eden kelimelerden beni uzaklaştırdı. *Sana bakamıyorum. Tek gördüğüm Lacey.*

Bir hıçkırıkla boğuldum, neredeyse bir ağaca çarpıyordum. Ayaklarım birbirine dolandı ve düşüşümü engellemek için ellerimi uzattım. Kaba ağaç kabuğu avuç içlerimi ısırdı.

Doğrulurken göğsüm kabardı ve yan tarafıma kramp girdi. Bakışlarım etrafı taradı, bir şeyden diğerine atlayarak yönümü bulmaya çalıştım.

Nefes kesiciydi ve bu sadece her şeyin daha fazla acı vermesine neden oldu. Ağaçlar sanki zümrütten yapılmış gibiydi ve yosunlu zemin üzerinde uyunacak kadar yumuşak görünüyordu.

Akan suyun sesi beni ileri doğru çekti. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken bir sete tırmandım. Kendimi yere bıraktım ve altımdan akıp giden suyu izledim; koyu maviler ve yeşillerin karışımı beyazlarla kaplıydı. Her şey dönüyordu

birlikte, bana içimde yaşayan kaosu hatırlatıyordu, ama daha güzeldi.

Dizlerimi göğsüme çektim ve kendimi ileri geri salladım. Suyun sesine odaklandım ve annemin sözlerinin bastırmasına izin verdim. Sonbaharın başında bu kadar gürültülüyse, dağlardaki karlar eridiğinde nasıl olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Lacey buna bayılırdı. Burada piknik yapmamızı ister, ormandaki oyuk kütüklerde yaşadıkları kesin olan periler hakkında hikayeler uydurur ve bize çalılıkların arasına gizlenmiş bir kale inşa ederdi.

Sanki oturuyormuş gibi net bir şekilde görebiliyordum. Kahkahalarla başını geriye atarken koyu kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Midem çukurlaştı, acı orada kendi evini oydu.

Su yeterince gürültülü değildi. Onu kaybetmenin acısını bastırmak için hiçbir şey yeterli olamazdı.

"Burada ne yapıyorsun? Bir sınır gördüğünde anlamıyor musun?"

Başımı kaldırdım ve derin sestem kaçmaya çalıştım. Ağaçların arasından sızan güneş bir an için beni kör etti. Sadece bir şekil seçebildim. Yırtık kot pantolon. Koyu gri bir tişört kaslı bir göğsü sıkıca sarıyordu. Kolların altından görünen dövmeler.

"Özür dilerim. Buranın özel mülk olduğunu bilmiyordum."

Bir adım öne çıktı, yüzü güneş ışığının arkasından görünmeye başladı. Nefesinizi kesen ve sizi aptallaştıran türden bir yüzdü. Tüm keskin açılar ve sert düzlemler. Ve şimdiye kadar gördüğüm en açık maviydi gözleri. O kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyah olan saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Neredeyse melek gibi olan bu gözler beni göğsümden vurdu. O kadar tanıdık bir acıyı barındırıyorlardı ki, sanki aynaya bakıyormuşum gibi hissettim.

"özel mülk değil," diye homurdandı.

"Ama az önce dedin ki..."

Başını sarışın adaminkine benzer bir şekilde eğdi, sanki bir yığın yapboz parçasına bakıyor ve hepsinin nasıl bir araya geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Sen de kimsin?"

Beni bu yakışıklı yabancıнын sorularından kurtaracak hayalet birini ararcasına ormanın etrafına bakındım. "Sana adımı söylemem gerektiğini sanmıyorum."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. Bu hareket dudağının üzerinde, aşk tanrısının yayının hemen yanındaki yara izini çekti. "Minibüslerin arkasından da şeker almıyorsunuz sanırım?"

"Yabancı tehlikesi ve tüm bunlar."

Buz mavisî gözleri beni içine çekerken parlıyordu. "Eğer güvenlik konusunda endişeleriniz varsa, muhtemelen ormanın ortasında tek başınıza olmamalısınız."

Çok haklı bir noktaya parmak basıyordu ama o üzerimde tepinirken bile istemiyordum. "Kalmamın bir sakıncası var mı? Sadece birazcık?"

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. Yarım adım geri çekildi, gözlerini yüzüme dikti. Yanaklarımdan gözlerime doğru ilerlediler ve o zaman görmüş olmalıydı, gözyaşlarımla kalıntıları. Gözlerimin kan çanağına döndüğünden ve yanaklarımla kızardığından emindim.

Kanıtları silmeme izin vermedim. Herkesin yanında hissettiklerimi saklamaktan çok yorulmuştum. Çok yorucuydu. Kısa bir an için, sadece *olmak* istedim.

Suyu dinlemek ve buranın huzurunu iliklerime kadar hissetmek istedim. Onu depolamak, böylece eve yanımda götürebilmek. Belki de annem bir kez daha patlayana ya da babam sonunda bir kızı olduğunu unutana kadar benimle kalacak, beni idare edecekti.

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Bu iyi bir fikir değil. Burada vahşî hayvanlar var, bazen de avcılar."

"Sen buradasın."

"Ben burada yaşıyorum."

"Ormanda mı?" Derme çatma bir barınağın görüntüleri zihnimi doldurdu.

"Kulübemde. Buraları iyi bilirim, nelere dikkat etmem gerektiğini bilirim. Sen bilmiyorsun."

Bu kaba adamı kalmama izin vermesi için neden ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum. Kavgacı olmak her zamanki yöntemim değildi, ama ona bakarken

kendimi biraz daha az yalnız hissettiğimi fark ettim. Bir an için, altı ay önce ailesini kaybeden kız olmadığımı fark ettim. Lacey ölmüş olabilirdi ama annem ve babam beni kendi tercihleriyle terk etmişlerdi.

Bu adam ağaçların arasından çıktığında o acı hafiflemişti. Nedeni hiç mantıklı gelmedi. Başımı hafifçe salladım.

"Hayır, gitmeyi reddediyor musun?" diye sordu, sesinin kenarları sertleşmişti.

Bu sertlik kesti. Yine, nedeni anlamsızdı. O bir yabancıydı. Benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamalıydım.

"Ben gidiyorum." Ayaklarımı itmeye başladım, yükselmek için yere bastırdığımda avuç içim yanıyordu. Acının ısırığını hafifletmek için elimi salladım.

Adamın eli yılan gibi uzandı ve elimi yakaladı. Tenimiz birbirine değdiği an, sanki beni yakmış gibiydi. Tenimde bir elektrik çarpması oldu.

Elini o kadar hızlı geri çekti ki, dehşet kaplamıştı.

Avucuma baktım. Ağaçtan gelen sıyrıkların üzerinde küçük kan izleri vardı ve hilal şeklindeki tırnak izleri etimi kesiyordu. Dokunuşumuz sıyrıkların kıvılcımlanmasına ve yanmasına mı neden olmuştu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ona da bir şey hissedip hissetmediğini sormak için başımı kaldırdım ama gitmişti.

BÖLÜM 3

Merdivenlerden aşağı indim, kalın, rahat çoraplarım adımlarımı boğuyordu. En alt basamakta durdum ve dinledim. Annemle babamın odasından hâlâ televizyonun sessiz sesi geliyordu.

Mutfağa doğru ilerledim. Buzdolabını açıp içindekileri inceledim. Pek bir şey kalmamıştı. Sandviçler için birkaç şey, bir kutu yumurta. Süt kutusunu kaldırdım ve salladım. Bir kase mısır gevreği için bile yeterli değildi.

Yumurtaları ve biraz peyniri alıp tezgâha geçtim. İki yumurtayı çıırtım ve bir tavaya döktüm. Onlar pişerken biraz peynir rendeledim ve tam zamanında üzerine serptim. Peynir eriyince yumurtaları tabağa koydum.

Buzdolabına geri döndüm, bir soda ve biraz salsa aldım. En azından kafeinim vardı. Hayatım tam bir felaket olabilirdi ama diyet kolam vardı.

Masaya oturdum ve yemeye başladım. Yumurtanın tadına bile bakmadım, aklım dün ormandaki adama gitti. O buz mavisi gözlerde bir tür anlayış gördüğüme yemin edebilirdim, son altı aydır içinde boğulduğum acıyı bildiğini söyleyen bir şey.

Ön kapının açılıp kapanma sesi, daha çok hayalet bir kasabayı andıran evin içinde sürükleniyordu. Spor ayakkabılar parke zeminde gıcırıyordu.

Babam mutfakta belirdi, beni görünce irkildi. "Rowan, uyanık olduğunu bilmiyordum."

"Evde olduğunu bilmiyordum."

Bana haber için yatak odama gelme zahmetinde bulunmamıştı.

Babam bir dolaba doğru ilerledi, bir bardak aldı ve suyla doldurdu. "Dün gece eve geç geldim ve ilk koşuya çıktım. Seni uyandırmak istemedim."

Koşu da yeniydi. Babamın giyeceğini hiç düşünmediğim şık egzersiz kıyafetleri. Modaya uygun joggerlar ve şu vücuda oturan, uzun kollu gömleklerden biri.

"Muhtemelen uyumuyordum," diye mırıldandım. Uyku saatlerim kabuslarla doluydu ve Lacey'nin adını haykırarak soğuk terler içinde uyanıyordum.

"Bunu bilemezdim."

Yapabilirdi. Annemle babam uyuyor olmamız gereken zamanlarda beni ve Lacey'i kontrol ederlerdi. Kapılarımızı gizlice açıp kafalarını içeri sokarlardı. Babam "Sadece hayatta olduğunuzdan ve nefes aldığınızdan emin olmak istiyorum." derdi.

O tanıdık sızı kalbimi yaktı. Artık birimiz hayatta ve nefes almıyordu ve geriye kalan tek kız çocuğu bendim. Onların kanından olmayan. Eskiden bunun beni özel kıldığını düşünürdüm; tesadüf değil, bir seçimdim. Ama şimdi, bunun beni vazgeçilebilir yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Babam boğazını temizledi. "Yarın okulun ilk günü. İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Okul. Bekleyemedim. Perili bir hapisane gibi hissettiren bu evin duvarlarından kaçmak için her bahaneyi kabul ederdim. Yaşayan bir insandan çok bir hayalet benzeyen annem koridorlarda dolaşıyordu. Odasından hiç çıkmasa bile onu her yerde hissedebiliyordum.

"Bakkala ihtiyacımız var," dedim.

Doğruldu ve buzdolabını açtı. "Oh, annen sandım-"

"Yemek bile yemiyor. Yatak odasından zar zor çıkıyor. Gerçekten markete arabayla gideceğini mi düşünüyorsun?"

Babam bana döndü ve bu sırada buzdolabının kapağını kapattı.

"Ona karşı biraz merhametli olabilirsin-"

"Merhamet duyuyorum. Bu yüzden ona her gün yemek yapıyorum. Bu yüzden bana bakmaya dayanamadığını söylediğinde bile kendimi o yatak odasına götürüyorum."

"Rowan." Tek kelime sert bir yalvarış gibiydi. Kısa bir süre için gözlerini sıkıca kapattı. "Bu öğleden sonra şehre dönmeden önce dükkâna gideceğim."

"Bugün mü gidiyorsun?" Onu daha yeni görmüştüm ve o da hayatımdaki diğer herkes gibi ortadan kaybolmaya başlamıştı. Kız kardeşim, annem, kederimle başa çıkamayan erkek arkadaşım.

"Sabah ilk iş bir toplantım var."

Tek kelime etmedim. Kalması için yalvarmayacaktım. Zaten gittiğinde daha çok acı verecekti.

Babam telefonun yanındaki not defteri ve kalemi aldı. "Al bakalım. Bir hafta boyunca neye ihtiyacın olacağını düşünüyorsan yaz. Başka bir şey çıkarsa diye sana biraz nakit bırakacağım. Ayak işlerine ihtiyacın olursa annemin arabasını alabilirsin."

Eğer anahtarları bana verseydi, onları düşürürdüm. Ehliyetim vardı ama kaza öncesinden beri araba kullanmamıştım. Direksiyonun başındaki kişinin ben olmamam önemli değildi, her denememde içimi kaplayan korkuyla baş edemiyordum.

Elim içgüdüsel olarak kaburgalarımdaki yara izine gitti. Kabarık et artık daha az kızgındı ama sonsuza dek o geceyi hatırlatacaktı. Doktorlar nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorlardı. İtfaiye ve kurtarma ekiplerinin beni ve Lacey'i arabadan çıkarması saatler sürmüştü. Kan kaybından gerektiğini söylediler. Her nasılsa, ölmemiştım. Bazı günler, keşke yapsaydım dedim.

Kapının zili çaldı ve beni hafıza şeridindeki ürkütücü yürüyüşümden uyandırdı. birkaç komşuyla tanışmıştık ama kimse eve uğramamıştı. Kapı zilini hiç duymamıştım.

Babam da ben de bir an donup kaldık. "Bakalım ."

Ona bir kez olsun bunu halledebileceğini söylemek istedim. Yabancılar karşı gülümseme takınmanın sorumluluğunu almak istemiyordum. Bunun yerine ayağa kalktım ve onu ön kapıya kadar takip ettim.

Kapıyı açtığında bir adam ve dün penceremde gördüğüm sarışın adamla karşılaştım. Yakından daha da dikkat çekiciydi. Sarı saçları zahmetsizce, sanatkârane bir şekilde dalgalanıyordu. Gözleri derin bir

Bana dün gördüğüm deredeki suyu hatırlatan bir mavilikteydi. Köşeli çenesi ve pembe dudakları onu kasabadaki kızlar arasında popüler kıldığından emin olduğum bir görünümü tamamlıyordu.

Yanındaki adam babama elini uzattı. "Bay Caldwell, ben Mason Pierce. Kasaba konseyindeyim ve oğlum yaşında bir kızınız olduğunu duyduğumda, hoş geldin sepetinizi getirmek için gönüllü oldum."

Sarışının elindeki sepete baktım. Broşürlere ve gurme atıştırmalıklara benzeyen şeylerle ağzına kadar doluydu.

Adam bana uzattı. "Cloverdale'e hoş geldiniz. Ben Holden."

Holden. Ona uyuyordu. "oldum. Ben Rowan."

Uzandım ve sepeti uzattığı ellerinden aldım. Bunu yaparken parmaklarımız birbirine değdi ve aramızda bir elektrik şoku kıvılcımlanarak beni bir an için olduğum yerde dondurdu.

Holden'ın gözleri parladı ve bir an için dönüp renk değiştirir gibi oldu.

Sepeti kendime doğru çektim, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Buralarda havada statik elektrik olmalı.

Babam Bay Pierce'ın elini bıraktı. "Lütfen bana Bruce deyin. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim Rowan için yarın okulda tanıdık bir yüzün olması iyi olacaktır."

Yüzeye çıkmaya çalışan irkilmeyele savaştım. İstedğim son şey bu adamın bana acımasıydı.

Gözleri yüzümü taradı, sanki bir şey arıyor gibiydi. "Size sınıflarınızı gezdirmekten mutluluk duyarım."

Bay Pierce sırttı. "Holden öğrenci konseyi başkanı, yani Cloverdale Lisesi'nin tüm giriş çıkışlarını biliyor."

Bu altın çocuğun öğrenci konseyi başkanı olması uygundu. Muhtemelen futbol takımının kaptanıydı ve amigo kızların lideriyle de çıkıyordu.

Gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen daha çok yüzümü buruşturduğumu biliyordum. "Teşekkür ederim. Minnettarım ama bu hafta başında bir tura katıldım, yani nereye gittiğimi biliyorum."

Holden kaşlarını çattı, mükemmel ağzının kenarlarında çizgiler vardı. "Tamam, o zaman öğle yemeğinde sana bir yer ayırıyorum."

"Tabii, teşekkürler." Onu bu konuda ikna edemezdim. Holden'ın güzelliği, kesinlikle çok fazla ilginin merkezinde olduğu anlamına geliyordu. Arka planda kaybolmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Peki siz taşındınız?" Mason sordu.

"Baltimore," diye yanıtladı babam. "Seattle'da bir muhasebe firmasında işe girdim."

Mason bir ısıklık çaldı. "Bu ne biçim bir gidiş geliş."

"Ne yazık ki bu durum beni haftanın büyük bir bölümünü şehirde geçirmeye zorluyor."

"Eşinizin ya da Rowan'ın bir şeye ihtiyacı olursa kartım sepetin içinde. Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Babam kolunu omuzlarıma doladı. "Bu küçük kasaba olayında kesinlikle bir şeyler var."

Temas karşısında neredeyse ürperiyordum. Babam bana dokunmalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Sarılmalı? Omzuma bir şaplak? Herhangi bir şey? Sanırım Lacey'nin cenazesindeydi.

Gözyaşları boğazımın arkasını yaktı. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye fısıldadım ve aceleyle girişten uzaklaştım. Boşluğa ihtiyacım vardı. Nefes almaya. Beni canlı canlı yiyen acıyı silecek herhangi bir şeye.

BÖLÜM 4

Ön kapıdan çıkarken gökyüzüne baktım. Güneş, okulun ilk gününün bulutların arkasına saklanmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar vermişti, öyle ki bulutlar neredeyse hiç gündüz gibi hissettirmiyordu. Umarım bu bir kehanet değildir.

Sırt çantamı yere bıraktım ve ceketimi giydim. Hayır, benim ceketimi değil. Lacey'nin ceketiydi. Satın almak için aylarca para biriktirdiği deri bir kreasyondur. Sinirli görünümü kolaylıkla yakalayabiliyordu. Benim üzerimde biraz zorlama duruyordu ama umurumda değildi. Kendimi ona biraz daha yakın hissedeceksem her şeyi giyerdim. Özellikle de yeni bir okulun ilk gününde.

Mahallemizden geçip kasabaya doğru yol aldım. Şehir merkezi, eski tuğla binaları ve özenle düzenlenmiş vitrinleriyle şirin bir yerdi. Kocaman bir müzik kutusu ve deniz mavisi kabinleri olan eski moda bir gazoz dükkânı bile vardı.

Belki kalabalık olmasa derslerden sonra ödevlerimi orada yapmayı tercih ederdim. Hayalet eve geri dönmeyi uzatacak herhangi bir şey. Babam buzdolabını doldurur doldurmaz ve ellerime para sıkıştırır sıkıştırmaz gitmişti. Buzdolabının önüne Mason Pierce'ın kartvizitini yapıştırmış ve herhangi bir sorun yaşarsam onu aramamı söylemişti.

Evde onu bekleyen sorunları bilmek istemiyordu. Annem açlıktan ölürse ne yapacaktı? Fark eder miydi?

Parmaklarım bileziğimin bağlarının etrafında kıvrıldı. Harekete odaklandım, kordonu parmağımın etrafında döndürdüm ve çözdüm. Neredeyse bir tür meditasyona dönüşmüştü, tek yapmak istediğim uçup gitmek olduğunda beni ayakta tutan bir şeydi.

Şehir merkezinden geçerken köşeyi döndüm, lise başlamıştı. Binaların tuğlaları şehrin geri kalanıyla uyumluydu. Büyük değildi ama küçük de değildi. İkisinin arasında bir yerdeydi. Bana okulu kadın, oraya giden öğrencilerin sadece Cloverdale'den değil, tüm ilçeden olduğunu söylemişti.

Bu bilgi biraz daha rahat nefes almama yardımcı oldu. Ne kadar çok öğrenci olursa, arka planda kaybolmak o kadar kolay olacaktı. Ancak arabaların otoparka akın etmesini ve otobüslerin ana binanın önünde durmasını izlerken kalbim göğsümde tekledi.

Kordonu parmağıma daha sıkı doladım. Bunu yapabiliirdim. Burada kimse beni tanıımıyordu. Tamamen yeni bir açmıştım.

Caddenin karşısına geçtim ve otoparka doğru ilerledim. Arabalar tamamen . Bazıları koli bandı ve dua ile bir arada tutulmuş gibi görünüyordu, bazıları tipik kullanılmış ama iyi durumda sedanlardı ve birkaçı daha lüks araçlardı. Hatta yepyeni bir Range Rover bile gördüm.

Girişe doğru yürürken başımı öne eğdim, sadece birkaç kaçamak bakış atarak grupları seçmeye çalıştım. Sıradan arkadaşlıklar kurmayı umuyordum. Öğle yemeklerinde ve toplantılarda birlikte oturduğunuz ama ev ödevleri ve son dedikodulardan başka bir şey konuşmadığınız türden.

Yolun ortasındaki grubu bulmam gerekiyordu. Kimsenin dikkat etmediği, çünkü basitçe harmanlanmış olan grubu. Onlar benim insanlarımdı.

Bakışlarım ön kapının yanında duran bir grup kıza takıldı. Hepsi ortada bir kızın etrafında dönüyor gibiydi. Uzun boylu ve zayıftı, uzun sarı saçları o kadar parlaktı ki bir şampuan reklamında oynamalıydı. Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve güldü.

Sesin kaygısız olması gerekiyordu ama içindeki yalanı duyabiliyordum. Titreşimde tanıdığım hafif sahte bir ton vardı.

Çünkü babamın gülüşünde ve kendi gülüşümde bunu duydum. Kızın o sahte gülüşünün ardında ne sakladığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Dikkatimi kapılara verip birini açtım. Koridorlar çoktan insanlarla dolmaya başlamıştı ve dolabıma doğru ilerlerken dolaşmak için elimden geleni yaptım. Kaybolmadan ya da kimseye çarpmadan dolabıma ulaştığımda rahat bir nefes aldım.

Kilidin üzerindeki düğmeyi çevirdim ve kilit açıldı. Sırt çantamı sallayarak öğle yemeğinden sonraya kadar ihtiyacım olmayacak defterleri ve klasörleri boşalttım. Ders programımı çıkardım ve yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde taradım. Önce astronomi, sonra matematik ve son olarak da sanat dersi vardı. Sanat dersine kadar dayanabilirdim. Tanrım, umarım öğretmenim iyidir.

Programıma o kadar odaklanmıştım ki değişimi hissetmedim. Tipik olarak, ses tonundaki bu değişime ayarlıydım, her zaman o yumuşak fısıltılara dikkat ederdim. İnsanların duyamayacağını düşündükleri ama her ne bağırımlarından daha kötü olan fısıltıları.

Yan tarafa hızlı bir bakış attım. Üç kız ve iki erkekten oluşan bir grup kısık sesle konuşuyordu ama arada bir hepsi bana doğru bakıyordu. Kırmızı yanaklarımı metal kapının arkasına saklamayı umarak dolabıma döndüm. Sakin bir nefes aldım. Muhtemelen buraya pek fazla yeni çocuk gelmiyordu. Sadece merak ediyorlardı.

"Kız kardeşi kazada öldü. Düşünebiliyor musunuz?" Bir kadın sesi koridora doğru süzüldü.

Nefes alışım hızlandı ve sırt çantamın fermuarını çekmek için çabaladım. "Onu arabadan çıkarmalarının saatler sürdüğünü duydum. O

ölmeliydi," dedi başka bir kız.

Göz ucuyla onları görebiliyordum, okulun önünde duran aynı kız grubunu. Fark edip etmediğimi hiç umursamadan bana pervasızca bakıyorlardı. Beni rahatsız eden bu hareketin kendisi değil, bana hissettirdikleriydi. Sanki bakışları derimi kazıyor, beni çiğ ve kanlı bırakıyordu.

"Bu korkunç. Asla eskisi gibi olamazsın," diye mırıldandı esmer bir kız.

Kaburgalarım ciğerlerimin etrafını sararak hava akışımı kesti. Onların gözlerinden ve sözlerinden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Dolabımı çarptım

kapattım ve koridorda aceleyle ilerledim. İnsanları sağa sola savuşturdum, birkaçı bir programı ya da kitabı düşürdüğünde arkamdan küfürler savurdu.

Okulun derinliklerine doğru aceleyle ilerledim, soluklanmaya benzer bir şey arıyordum. Sınıfların çoğu aydınlıktı ve zaten insanlarla doluydu, ama ileride karanlık görünen bir tane vardı.

Ciğerlerime hava girmesi için mücadele ederken görüşüm bulanıklaştı. Anılar zihnimde parladı. Lacey'nin elini elimde hissetmem. Yanımdaki acı. Karanlığın beni benden çalması. Bağırışlar ve ışıklar. Acı.

Karanlık sınıfın kapısını çekerek açtım ve tökezleyerek içeri girdim. Bunu yaparken sert bir cisme çarptım ve nefesim kesildi. Sonra düşüyordum.

Daha fazlası için hazır mısınız?

Shifting Fate Box Set'in tamamını şimdi [BURAYA TIKLAYARAK izleyin.](#)

AYRICA TESSA HALE TARAFINDAN

Değişen Kader Serisi

Kader Vizyonları: Değişen Ön Romanı Kader

Kaderin Kıvılcımı

Yıldızların

İşareti Kader

Bağı

Kingwood Akademisi Kraliyet Ailesi

Kayıp Elemental Son

Aether

Quintessence Kraliçesi

Tüm Tessa Hale kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen tessahale.com adresini ziyaret edin.

TESSA İLE BAĞLANTI KURUN

Tessa'yı internette çeşitli yerlerde bulabilirsiniz. Bunlar onun favorileri...

[Web](#)
[Sitesi](#)
[Bülteni](#)
[Facebook Sayfası](#)
[Facebook Okuyucu Grubu](#)
[Instagram](#)
[TikTok](#)
[Goodreads](#)
[BookBub](#)
[Amazon](#)

TESSA HALE HAKKINDA

Sihirli aşk hikayelerinin yazarı, genellikle birden fazla aşk ilgisi olan. Sürekli hayalperest.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.